Primul și ultimul ARTICOL SERIOS

— „Omnes totius orbis sunt histriones" —

La ancheta pe care am întreprins-o asupra crizei cititului, primim dela d. Ion Iancovescu, **cunoscutul actor și director de teatru, articolul de mai jos:**

ALEG la întâmplare, din mulțime, un cetățean necunoscut, care mi se pare mai puțin grăbit decât alții, și-l întreb:

— Iartă-mă, sunt foarte curios să știu, d-ta cumperi și citești cărți?

Cetățeanul, care este un om gentil, îmi răspunde:

— In toate zilele citesc „Dimineața", sunt abonat la „Realitatea Ilustrată" și, câteodată, răsfoiesc și o carte.

— Numai câteodată? Dece?

— Dacă d-ta ești un om priceput, ghicești singur dece; dar te scutesc. Dă-ți seama și d-ta, că eu mă duc la birou la opt; ies la prânz; mă'napoiez la trei, și de bine-de rău, stau până la șapte. Apoi, mai schimb câte o vorbă la cafenea și plec acasă, la masă. Seara mă duc la teatru, la club, la cinematograf sau la Zig-Zag. Apoi sunt obosit și mă culc. Când vrei să mai am timp să răsfoiesc o carte?

— Scuză-mă, — i-am răspuns — altădată se citia înainte de culcare.

— Altădată, stimate domn, nu te duceai acasă la culcare așa de târziu și ziua nu era atât de obositoare ca azi.

— Dar Duminica? Dar zilele de sărbătoare?

— Sunt curse, foot-ball, plimbarea în automobil, ceaiurile dansante.

— Foarte plăcut, dar, ia spune-mi, nu e mai plăcut totuș să citești o carte?

— Acest lucru mă plictisește aproape întotdeauna.

— Sunt atâtea romane bune, atâtea cărți de nuvele interesante.

— Aaaa... când se duce vestea despre o carte, o cumpăr și o citesc.

— Ei, vezi — i-am răspuns eu, bucuros de mărturisirea asta.

— Stai, să vezi. O citesc, dacă nu se poate altfel, dar înainte de-a o cumpăra, prefer s'o împrumut.

— Um om ca d-ta, nu poate să cheltuiască 60 de lei pentru o carte?

— O carte citită nu mai slujește la nimic; prefer deci s'o împrumut.

— Dar mama, nevasta, copiii d-tale, nici ei nu citesc?

— Citesc, dar sunt toți abonați la o bibliotecă populară. E mai comod și costă mai puțin. Apoi, nevastă-mea are vizite de făcut, mama se ocupă de casă, și copiii, pe la patinaj, la tennis, la dans.

— Așadar, în casa d-tale, au loc poze, vase, trofee de vânătoare, cu siguranță, o colecție de mărci poștale sau de pipe, dar nici o parte. Cunoști însă numele scriitorilor noștri?

— Nu-icunosc? Te'nșeli! Nu ți-am spus că citesc în fiecare zi *„Dimineața"*?

In *„Dimineața"* citesc piesele care s'au jucat cu succes și romanul recent. Criticii îmi povestesc pe larg subiectele, și când vine vorba despre ele în societate, nu rămân chiar cu gura căscată. La ce bun că citesc romane, când le văd la cinematograf fără să-mi mai obosesc creerul cu lectura?

— Dar arta? O pagină bine scrisă, o descriere minunată, o scenă mișcătoare...

— Ințeleg, înțeleg, dar sunt emoții perimate.

O pagină bine scrisă, o gustă numai literații, descrierea minunată nu se poate compara cu peisagiul care se desfășoară în fața automobilului meu în goană și scena mișcătoare, stimate domn, o văd la birou când se anunță scăderea salariilor, sau concedierea funcționarilor. Vreți ca lumea să recapete pasiunea cititului?

Te faci cunoscut azi, numai scriind biografia reginei ecranului, biciclistului neînvins, asului aviației sau a stelei de operetă. Asta e tot ce se citește. Nu vezi că nu mai e loc pentru cartea tipărită și legată frumos?

Prea multă lume scrie și vrea să fie citită; cartea trebue să dispară — afară de aceea care se întrebuințează în școală, sau pentru motive profesionale.

— Dar versurile lui Eminescu?

— Poeme? Nu mai merg. Singurele versuri care mai merg, sunt acele scrise pe o muzică de actualitate...

Dacă Odobescu ar trăi și ar mai scrie o „Doamnă Chiajna", ai auzi spunându-se: Cum? d-ta scrii o nuvelă fără incest, fără măcar nu biet adulter? Cu fete care torc lână la castel?! Cu popi?! Cu călugări?! Pe fata Doamnei Chiajna trebue s'o răpească Radu cu automobilul; prietenii lui Radu — nu mai sunt patrioții și camarazii din nuvelă: azi sunt agenți acoperiți.

Și cum o să mai cânți părul de aur al unei Laure oarecare, acum când și bărbații dau cu hené?

Trăim în secolul plăcerilor. Am înțeles că viața e scurtă și trebue să te bucuri de ea, mai mult cu simțurile decât cu creerul, pentrucă ne prind marile emoții. Fuga nebună o motoarelor, pontatul la iuțeală și din picioare, pe masa verde, lovitura măiastră la bursă, cucerirea unei femei celebre, furtul mare și în miezul zilei la bănci. Mai sunt încă visători, poeți, filosofi, cari întorc paginile cărților, dar ceata lor se micșorează și nu pot face nimic împotriva frenezii celorlalți..."

Cetățeanul meu a vorbit cu atâta căldură și avânt, că n'am îndrăznit să-l întrerup, dar când a dat Dumnezeu să isprăvească, i-am spus cu glas tare:

— Exagerezi! *„Habent sua fata libelli"*. Atâta timp cât va fi hârtie, toc, cerneală și minți care gândesc, au să fie și cărți, în ciuda celor ce nu le vor și nu le citesc și dacă totul pe lume e glumă, cum spui d-ta, cu atât mai bine, are să mai fie loc și pentru niscaiva pagini vesele.

ION IANCOVESCU

Poveşti pentru oameni mari
(Din mitologie)

RELIGIA celor vechi popula Universul cu tot felul de divinităţi, fiecare corespunzând unui fenomen natural.

Fantazia poeţilor greci şi romani, a dat viaţă acestor divinităţi, împrumutându-le sentimente şi pasiuni omeneşti. Astfel s'au născut toate acele poveşti minunate, care poartă numele comun de mitologie greacă şi romană.

In parte, poveştile mitologice alcătuesc óbiect de studiu în liceu. La fel însă cu cele mai multe din studiile aride şi obligatorii, acestea îşi pierd farmecul pe care s'ar cuveni să-l aibe, dacă ar forma o lectură benevolă. Iată motivul pentru care socotim interesant să publicăm în „Realitatea Ilustrată", un ciclu de poveşti mitologice, dintre cele mai puţin cunoscute.

Ceyx, un rege din Thesalia, deşi căsătorit de zece ani, îşi iubia foarte mult soţia, pe Halcyone.

Intr'o zi, Ceyx plecă într'o călătorie mai lungă. Vasul fu prins de furtună şi regele se înecă, împreună cu tot echipagiul. Halcyone continua să-şi aştepte cu nerăbdare soţul, fără să ştie că a rămas văduvă.

Zeiţa Junona, — protectoarea femeilor măritate — iubia mult pe Halcyone şi având o inimă foarte miloasă, n'avu curajul să-i împărtăşească vestea tristă. Ea trimise deci pe Iris, deţinătorul curcubeului, la Morfeu, zeul somnului, cu rugămintea să trimiată Halcyonei un vis care să-i comunice nenorocirea. Iris se echipă de drum şi împrumută dela Mercur bastonul şi sandalele înaripate. Luându-şi curcubeul, sbură spre peştera unde Morfeu dormia adânc. Apariţia lui Iris în peşteră a fost asemenea coborîrii soarelui pe pământ. Morfeu, pentru prima dată, de veacuri, a fost nevoit — din cauza strălucirii mesagerului — să se deştepte deabinelea. El a ascultat porunca Junonei şi a trimis visul. Halcyone, când a înţeles tragedia, a încercat să-şi curme firul vieţii, aruncându-se în apă.

Junona s'a îndurat de cei doi soţi şi i-a transformat pe amândoi în păsărele.

Desigur, am putea să ne întrebăm cu uimire, pentruce Junona, soţia lui Jupiter, care avea atâta putere, n'a împiedicat naufragiul, spre a salva astfel pe Ceyx?

Dar trebue să ne transpunem în mentalitatea celor vechi, cari credeau că nici un zeu n'are dreptul, nici puterea, să se amestece în domeniul altuia, şi marea era sub stăpânirea lui Neptun.

A. G.

VISUL UNUI REZERVIST

NOAPTE, linişte profundă, stele.

Deodată se aprind făclii, se aud cântări îngereşti, răsună fanfara. Glasuri de aramă turbură văzduhul şi în uşa mitropoliei, luminată ca poarta raiului, apare regele înconjurat de cler. Vesel, fericit, purtătorul de cuvânt al voevozilor, porneşte cu pas sprinten să adeverească mulţimii, începând cu armata, scumpă Lui, Invierea Domnului.

Soldaţii îl aşteaptă nerăbdători, dăscăliţi la *tiurie*, siguri de ei.

— Hristos a înviat! strigă regele.

— Să, tră-iţi!... răspund soldaţii, cu silabele tăiate ca de crivăţ.

Suveranul, încreţind uşor fruntea, şopteşte ceva generalilor şi cuvântul *papagali* se pierde discret pe aripile unui vânt de primăvară.

M'am culcat după slujba Invierii, înveselit, obsedat ce scena nostimă, petrecută sub ochii mei.

Paştii au trecut repede, cum trec de atâtea veacuri Paştii. Oamenii munciau acum harnici, să plătească ouăle roşii, cozonacii şi hăinuţele copiilor, luate pe datorie.

Din porunca generalilor, la cazarmă urmau, până noaptea târziu, o serie de *tiurii* suplimentare, cu recruţii veniţi din concediu, cari trebuiau să depună jurământul şi pentru întâia oară să dea ochi cu regele.

Pentru solemnitate, recruţii înstrăinaţi în haine noi, cu capele prea mici, cu bocanci prea mari, sunt adunaţi în careu. La mijloc, preoţi, ofiţeri, trompeţi şi muzică. Un semnal prelung încordează voinţa tutulor, înalţă inimile, îndreaptă privirile către *El*, care soseşte, coboară, şi înaintează ca un meteor.

— Sănătate băeţi! strigă regele.

— Adevărat a înviat!... răspund recruţii. De astă dată, suveranul a râs cu poftă şi cu el toţi curtenii, mahalaua şi soarele care năvălise pe fereastră în odaia mea.

GH. BRĂESCU

O INVENŢIE SENZAŢIONALĂ

FOTOGRAFII PE PÂNZĂ, HÂRTIE SIMPLA, MĂTASE, PORCELAN, PIATRĂ, ETC.

O invenţie epocală care va revoluţiona arta fotografiei: ***Poly-Photo „Eclair“***

ALALTĂERI, am primit vizita a doi domni. Dintr'o servietă, au scos o serie întreagă de bucăţi de mătase, de pânză, plăci de lemn, de porcelan, cărţi de vizită, hârtii de jurnal, etc. etc. Pe fiecare din ele, se găsia câte o fotografie, clară şi perfectă ca orice reproducere a celui mai bine înzestrat atelier.

— „Vrem să lansăm noul nostru produs fotografic „Eclair". Puteţi copia cu el orice negativ, aşa cum am făcut noi, pe hârtie simplă, pe cărţi de vizită, pe stofe. Iată probele!"

Am zâmbit semnificativ. Cunoşteam această chestiune, de multă vreme, căci văzusem diferite fotografii pe monumente funerare, pe pernițe de mătase şi pe alte obiecte. Chestiune simplă: se prepară soluţiile în laborator, în camera obscură se unge obiectul, se usucă, se copiază, se developează şi fotografia apare. Simplu, nu-i aşa?

— „V'aţi trezit cam târziu, domnilor", le-am replicat. „Nu cred să se poată face ceva nou în afacerea asta".

— Aveţi un negativ la îndemână?"

Am scos dintr'un sertar al biroului un negativ, reprezentând pe o domnişoară din societatea bucureşteană.

— „Pe ce doriţi s'o copiem, pe hârtie, sau pe pânză?"

Omul mi-a tras batista din buzunar, a scos o sticluţă, a îmbibat un tampon de vată, din conţinutul ei a uns un colţ al batistei, a lăsat să se usuce câteva secunde, procedând apoi la următoarea operaţie: a pus negativul cu partea gelatinoasă, deasupra locului uns depe batistă, a aplicat ambele obiecte între două plăci de sticlă, le-a

Sus: *Pânza înainte de copiere;* dreapta şi stânga: *aceeaş bucată, după ce s'au copiat pe ea negativele cu „Poly-Photo-Eclair".*

prins cu două cârlige, din acele utilizate pentru rufe, şi le-a expus la soare. Aceeaş operaţie a fost făcută cu un negativ al actriţei Joan Crawford, pe o carte de vizită.

După câteva minute, plăcile de sticlă au fost luate dela soare, şi după ce au fost desfăcute... minune!... Ambele negative erau admirabil reproduse, ca pe cea mai excelentă hârtie fotografică Inc'odată, notaţi: un colţ de batistă şi o carte de vizită! Fără cameră obscură, fără revelator, fără cuvete de fixat şi spălat, totul la lumina zilei. Singurul lucru care s'a mai petrecut ulterior, a fost că s'a disolvat un vârf de cuţit dintr'un praf, într'un pic de apă, şi cu soluţia rezultată, s'a trecut pe deasupra celor două fotografii.

Am examinat, încercat, mototolit bucăţile de pânză, cartoanele, cărţile de vizită, hârtiile prezentate de probă. Şi cum negustorii sunt întotdeauna oameni isteţi, ne-au dat imediat explicaţiile necesare.

— „Domnilor un flacon cu soluţia: „Eclair" permite reproducerea a 100—120 de fotografii de acest gen, pe orice materiale. Pentru reproducere este suficientă lumina zilei, sau a unui bec puternic. După cum vedeţi, dacă negativul este bine făcut, dă cele mai splendide fotografii In afară de aceasta, orice material pe care s'a făcut reproducerea poate fi spălat, fiert, frecat şi călcat. Fotografia rămâne tot atât de perfectă ca şi la început, Pe hârtie, se poate freca cu orice gumă de şters; imaginea rămâne.

Am adus această invenţie din Franţa unde a avut un succes desăvârşit. Ca să vă dăm o idee de senzaţia pe care a stârnit-o în toată lumea, e deajuns să vă arăt copiile acestor borderouri de vânzare. După cum vedeţi numai în Anglia s'au vândut, în ultimele săptămâni câte 42.000 de flacoane pe săptămână. Această invenţie nu periclitează câtuş de puţin fotografia în sine. Desigur că amatorii fotografi vor continua să-şi tragă copii, în camerele obscure după procedeul vechi, dar nu e mai puţin adevărat, că pentru obiec-

tele pe care le-am enumerat adineouri, soluţia „Eclair" va fi utilizată de mii şi mii de amatori şi fotografi profesionişti, ca şi de persoane fără nici o pregătire specială în arta fotografiei".

Explicaţiile odată terminate, întrebăm şi noi pe cititori: care dintre ei nu se va simţi fericiţi

să poarte imaginea iubitei sau a celor dragi pe batista ce-o poartă, la piept, în dreptul inimii? Cine nu va prefera să trimeată, în locul anostelor invitaţii de azi, convocări cu propria fotografie, pe hârtie obicinuită? Care doamnă sau domnişoară nu va prefera să-şi ornamenteze interiorul, — pernițele, perdeluţele,e etc. — cu propria fotografie?

Iată ceeace ne face să recomandăm călduros cititorilor noştri acest miraculos preparat, care se vinde la toate librăriile, drogheriile şi magazinele de articole fotografice din ţară. Costă numai 60 lei flaconul însoţit de modul de întrebuinţare cum şi de praful pentru fixaj.

RADU COLUMBEANU

C

JOAN BRATEŞ

Représentant honorifique de la S. A. „Musulmana", Ada Kaleh

Roumanie

C

JOAN BRATEŞ

Représentant honorifique de la S. A. „Musulmana", Ada Kaleh

Roumanie

Stg.: *Cartea de vizită înainte de copiere;* dr.: *aceeaş bucată de carton, după copiere.*

Procesul de spionaj
al inginerilor din Moscova

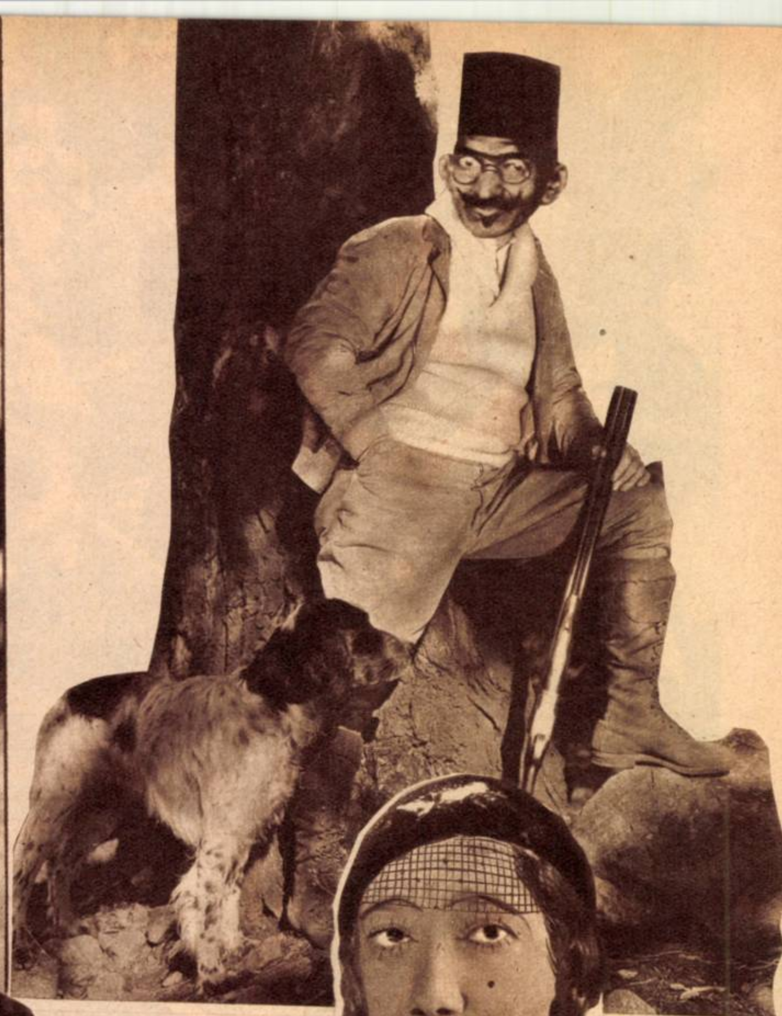
LA Moscova s'a terminat zilele trecute marele proces de spionaj și sabotaj, în care au fost implicați un număr de ingineri, printre cari și câțiva englezi. Ca urmare la condamnarea a doui technicieni britanici, a isbucnit un conflict diplomatic între Anglia și Rusia. Porturile engleze au fost închise pentru orice mărfuri rusești, iar delegația comercială sovietică din Londra a fost silită să părăsească metropola.

In fotografiile de mai sus vedem câteva aspecte interesante dela proces și anume: sus: *ziariști din toate colțurile lumii, veniți să asiste la desbateri;* medalion sus: *procurorul Wischinsky;* medalion mijloc: *acuzata Kutunova, secretara birourilor „Metro-Vickers" din Moscova;* medalion jos: *inginerul englez Monkhouse, principalul acuzat;* jos: *banca acuzaților.*

Îi cunoaşteţi?

Ii cunoaşteţi?

Un concurs original

REALITATEA ILUSTRATĂ şi-a stabilit reputaţia organizării de concursuri originale.

Prezentăm astăzi un nou joc amuzant în pagina alăturată, sunt şapte fotografii, ale unor personalităţi foarte cunoscute. De sute de ori aţi văzut portretele acestor personagii, în diferite ziare şi reviste din ţară şi din străinătate. Fără a schimba nimic din trăsăturile lor caracteristice, desenatorul nostru le-a modificat coafura, a travestit pe unii şi i-a îmbrăcat altfel de cum obicinuesc. Cu puţină atenţie, ii veţi putea totuşi recunoaşte, sub masca pe care le-am dat-o.

Celor mai dibaci, cari vor isbuti să-i recunoască pe toţi, le acordăm premii.

Premiul I: un ceas de domn sau doamnă dela Magazinul „Meteor", str. Academiei 26.
Premiul II: un flacon cu parfum „Legrain".
Premiul III: două sticle de şampanie.

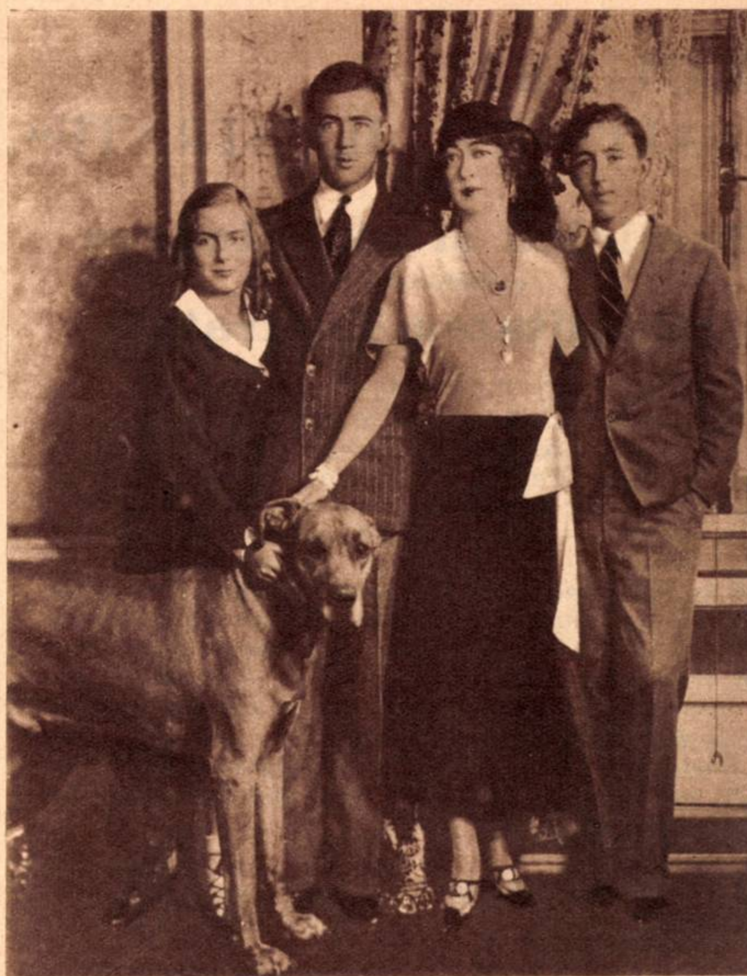
Răspunsurile se primesc până la 31 Mai a. c.

In aceste răspunsuri se va indica cine e persoana care corespunde fiecărela dintre fotografiile publicate alăturat.

Intre răspunsuri egale hotărăsc sorţii.

Repartizarea premiilor se va face în mod public, Duminică 4 Iunie 1933, la redacţia revistei noastre.

Odată cu răspunsurile se va trimite şi cuponul de jocuri, publicat în pagina 31 a acestui număr.

DIAMANTUL ALBASTRU A FOST VANDUT DIN NOU

Din cauza ultimelor perturbaţiuni in viaţa economică şi financiară a Statelor Unite, ziarul american „The Washington Post" a trecut recent printr'o criză extraordinară. Pentru a-l salva, proprietara lui, d-na Evelyn Mc Lean a fost nevoită să vândă celebrul „diamant albastru", piatra fatală, care reprezintă o valoare de 160 milioane lei.

Povestea acestui diamant este extrem de interesantă şi merită să fie povestită pe scurt. Piatra preţioasă a fost furată înainte cu 250 de ani, din orbita dreaptă a unui Budha indian. De atunci, „diamantul albastru", blestemat de către preoţii templului de unde a fost furat, a adus numai nenorociri proprietarilor lui. In decursul veacurilor, piatra a trecut prin câteva zeci de mâini. Ultima lui victimă a fost fiul cel mai mare al d-nei Mc Lean, care a fost călcat şi ucis de un automobil.

Fotografia noastră reprezintă pe d-na Evelyn Mc Lean, — purtând la gât faimosul diamant albastru, — înconjurată de cei trei copii ai săi.

CEA MAI LUNGĂ COADĂ DE COCOŞ DIN LUME

Japonia este ţara care posedă cocoşii cu cele mai lungi cozi din lume. Intr'adevăr, crescătorii japonezi se concurează între ei, pentru obţinerea celor mai frumoase penagii ale acestor păsări.

Fotografia noastră reprezintă un asemenea cocoş, într'o crescătorie japoneză. Pentru a nu i se strica frumuseţea de coadă, — care măsoară câţiva metri şi constitue desigur un record mondial, — cocoşul a fost plasat în vârful unei prăjini, und este admirat toată ziua de vizitatori. Corespondentul nostru nu ne comunică însă, ce se întâmplă cu faimoasa coadă, în timpul nopţii, când cocoşul ori intră în coteţ, ori se caţără pe un pom.

EXCURSIILE „REALITAŢII ILUSTRATE"

Duminica şi sărbătoarea

călătoriţi cu

„Realitatea Ilustrată"

„REALITATEA ILUSTRATĂ" va organiza în fiecare Duminică şi sărbătoare, execursiuni pentru cititorii ei. Astfel se vor vizita: Curtea de Argeş-Cumpăna. — Valea Prahovei cu Sinaia, Buşteni, Predeal şi Braşovul. — Băile Herculane, Orşova, Insula Ada-Caleh, Turnu Severin. — Staţiunile balneare de pe valea Oltului. — Giurgiu, cu plimbare cu vaporul pe Dunăre până la Turtucaia, vizitarea locurilor istorice, Olteniţa. — Brăila cu minunatele ei bălţi. — Constanţa, etc. etc.

Toate aceste excursiuni vor fi făcute la preţuri extrem de populare, aşa ca să poată lua parte la ele oricare dintre cititorii noştri, care vrea să evadeze pentru o zi, în aer liber, din haosul Capitalei.

Participaţi la excursiile „Realităţii Ilustrate". Veţi învăţa astfel să vă cunoaşteţi ţara, distrându-vă minunat în acelaş timp.

O călătorie feerică

PLECAREA LA 24 IUNIE
20 ZILE PE MAREA NEAGRĂ, MAREA MARMARA, MAREA EGEE, MAREA MEDITERANĂ şi MAREA IONICĂ

Vizitarea a peste 15 insule bogate în antichităţi şi cu trecut mitologic.

Zilnic băi de soare şi de mare.

Călătorie organizată în cele mai confortabile condiţiuni, cu cabine, mesele pe vapor şi în insule, vizitări de temple şi muzee, plimbări prin parcuri de chiparoşi, portocali şi dafini.

Se va vizita:

ISTAMBUL, cu pădurea de minarete, cu luminosul Prinkipo, cu misteriosul Eyub, la capătul Cornului de Aur.

ATENA cu simfonia artei clasice, îngheţate în marmoră, dela Acropole şi Partenon, cu minunatele temple dela DELFI şi CORINT şi staţiunea plină de soare: PHALERO.

CRETA, insulă învăluită în azur, cu păduri exotice.

CORFU, insulă cu grădini strălucind pe ţărmurile dantelate şi pline cu castele.

Şi alte nenumărate insule: Andros, Tinos, Syros, Dylos, Mykinos, Paros, Naxos, Zakyntos şi altele vizitate pe rând de către excursioniştii noştri.

In aceste 20 zile excursioniştii vor putea face zilnic băi de soare şi de mare, sub supravegherea MEDICULUI excursiei.

COSTUL ACESTEI CĂLĂTORII DE ARTĂ, VIS ŞI SĂNĂTATE ESTE DE 12.850 LEI DE PERSOANĂ

Cuprinzând întreaga întreţinere, din Portul Constanţa şi înapoi în Portul Constanţa, cu cabina pe vapor, circuite cu autocare, taxe de muzee, paşaport şi vize consulare.

Numărul de locuri fiind riguros limitat se va respecta ordinea înscrierilor.

Lămuriri şi prospecte se trimit la cerere de către „REALITATEA ILUSTRATĂ", SECŢIA TURISM, str. Const. Mille 7, Tel.

SPRE ORIENT

I. ISTAMBUL-PRINKIPO-SCUTARI

cu oprire la Varna
22—29 Mai

Vizitarea stabilimentelor de băi de la Varna şi parcul, Istanbul cu toate minunăţiile sale; excursii la Prinkipo, la Scutari (Asia Mică) la Eyub.

PREŢUL 3750 LEI

cuprinzând paşaport, vize, întreţinere complectă.

SPRE OCCIDENT

II. BUDAPESTA-VIENA
3—11 Iunie

Vizitarea celor două mari capitale. Hotelurile confortabile, întreţinere complectă, circuite cu autocare, muzee, ghizi, paşaport, vize, etc.

PREŢUL 4.920 LEI

Preocupările femeii moderne

Toată lumea va fi desigur de acord cu noi, când vom afirma că dela războiu încoace, femeea a trecut prin cea mai rapidă şi mai perfectă transformare. In 15 ani s'a lepădat complet de preceptele romantismului spiritual şi a ajuns treptat la o aşa numită „masculinizare a elementelor cerebrale". In diferitele profesiuni în care activează, ea dă dovezi de o ponderare şi raţiune de multe ori superioare colegilor bărbaţi şi după ce a ocupat nenumărate posturi de răspundere, iată că femeea a pătruns şi în diplomaţie, debutând destul de promiţător. Astfel, Statele Unite au numit de curând două ambasadoare ale preşedintelui republicei, prima în Suedia, iar a doua în Argentina.

Dacă-şi închipuie cineva însă, că aceste reprezentante diplomatice sunt vârstnice, urâte şi demodate, se înşală amarnic. Căci tocmai în aceste posturi, femeile trebuesc să fie întotdeauna elegante, rafinat de elegante şi atrăgătoare.

Şi-apoi dece ne-am înşela? Femeea va păstra totdeauna acel suav „ceva" feminin, care o face adorată şi dorită.

O femee frumoasă, fie o burgheză nostimă sau o mondenă elegantă, funcţionară sau liber profesionistă, trebue să fie în permanenţă în cel mai strâns contact cu moda, căci nimic nu-i dă mai mult farmec, decât o toaletă dintr'un material modern, lucrată în tonul sezonului.

Soarele, bătrânul nostru prieten, a înverzit din nou iarba şi copacii, a dat viaţă nouă pământului şi în cinstea primăverii, mondenele din toată ţara, arborează toalete elegante, care le scot în evidenţă personalitatea fermecătoare.

Cel mai preţios concurs însă, în preocupările femeii moderne, în ceeace priveşte eleganţa toaletelor şi modicitatea preţurilor, îl dă centrala societăţii anonime „SERILANA" din Bucureşti, str. Lipscani 73, precum şi sucursalel ei din toată ţara, care prezintă în elegantele vitrine şi în expoziţia din interior, cele mai moderne modele de mătăsuri şi ţesături de lână.

Mătăsurile, în culorile dictate de marii creeatori, se poartă numai mate.

Atragem atenţiunea asupra ultimei creaţiuni ce se va găsi peste câteva zile în aceste magazine, anume mătăsuri mate imprimate. In contrast cu orice alte mătăsuri imprimate de până acum, aceste calităţi au imprimé-ul mai pal şi în consecinţă extrem de distins. Desigur însă că „Serilana" satisface şi celelalte cereri de voaluri şi mousselinuri imprimate, în cele mai moderne desene.

De-asemenea se găsesc aci şi ultimele creeaţiuni de ţesături de lână pentru sezonul de vară.

Calităţile sunt ireproşabile în adevăratul înţeles al cuvântului, iar în ceeace priveşte preţurile, sunt fără concurenţă.

Deaceea „SERILANA" rămâne în fruntea magazinelor moderne, care înţeleg să-şi servească clientela în mod conştiincios.

Mărfuri de calitate excelentă, la preţuri modice, iată cheea succesului „SERILANEI".

ALBERTINA RAY

TENEBRO

DE RUDYARD MULLTON

5)

— Nu cheea, firma!... Bați firma pe ușa biroului meu...

— Ești nebun? protestă Bill. Vrei să te faci prezicător?

— Fă ce-ți spun, și nu mai intreba nimic. Am să-ți explic... Am o idee formidabilă... Inchiriază și o mașină de scris.

— Acum, la unu noaptea să inchiriez mașini de scris?

— Așa e, făcu Rex.

— Am eu una acasă, zise Bill, a „Clubului viitorilor miniștrii“, ăla de mi l-a inchis poliția... Pot să ți-o inchiriez eftin, ca pentru prieteni...

— Adu-o la mine acasă, urmă Rex Farwell. Adu și dosare, clasoare, corespondență comercială, sugativă, tot ce ți-a rămas din administrația clubului și a magazinului de mode.

— Mă, tu ești beat! făcu Bill, privindu-l cercetător.

— Hai, cară-te și fă cum iți spun, repede... Până intr'o jumătate de oră să fie totul gata. Ai auzit? După aceea, mă aștepți la tine acasă, până in zori, că am să-ți vorbesc.

— In zori? făcu Bill cu o nedumerire comică.

— Cum ai zis că-i spune: Tenebroso?

— Tenebro.

— Bine, du-te! ii porunci Rex.

Bill ridică din umeri și porni spre eșire. Rex il rechemă:

— Bill, am uitat să-ți spun să de azi te-am numit procuristul meu!

— Dece nu mă faci mai bine cardinal, sau viceregele Indiei?... replică Bill, privindu-l ca pe un om cel puțin „sărit“...

După ce Bill Parker plecă să execute ceeace-i poruncise Rex, acesta reveni la masa unde-l aștepta Diana. Fata, il primi, veselă:

— Bill e procuristul tău!...

Și râdea din toată inima:

— Asta e bună!... Cu Bill procurist și cu mine secretară te-ai asigurat de faliment!

Apoi, redeveni deodată serioasă, și adăogă:

— Iți mulțumesc că m'ai făcut să râd... Eram atât de tristă!... Tot nebun ai rămas, Rex!... Și acum, te las... Moro trebue să-și fi pierdut cu totul răbdarea...

— Diana — zise atunci Rex Farwel pe un ton serios, cu oarecare solemnitate in glas — tot ce ți-am spus, nu e o glumă. E foarte adevărat: sunt directorul general al marei agenții mondiale „Tenebro“...

— Cum?...

— „Tenebro“, așa-i zice agenției noastre.

— Dar unde i-ați găsit numele acesta infiorător? intrebă Diana, râzând. Poate că e o agenție de spiritism sau de risipit moștenirile cu femei... Am aflat eu ce ai făcut tu la Paris!...

— Ei, nu mai sunt cum mă știai tu, zise Rex. M'am lăsat de petreceri. Am devenit, la Paris, om muncitor... Crede-mă...

— Și cu ce se ocupă agenția asta?

— Păi să vezi, se bâlbâi Rex... cu... Agenția Tenebro... Tenebro, adică... te... terenuri... da,,, e o agenție de vânzări imobiliare și inchirieri de locuințe...

— Se pare că nu prea știi precis cu ce se ocupă agenția ta... Te bâlbâi, eziți...

— Să vezi, explică Rex... De câte ori rostesc numele acesta, „Tenebro“, sunt emoționat... Ști... o agenție atât de mare!... cu renume mondial...

— Și dece-i zice „Tenebro“? Dece numele acesta ridicul de lugubru?

— E o prescurtare.

— O prescurtare dela care cuvinte? intrebă Diana neindurătoare.

După o clipă de nehotărire, Rex Farwell explică:

— E simplu: „Tenebro“ vine dela *tene* și *bro*, și e prescurtarea cuvitelor englezești *tenement* (locuință) tene, și *broker* (curtier), bro, tene-bro, adică agenția curtierilor de locuințe, a oamenilor de afaceri cari se ocupă cu inchirieri și vânzări de case, de terenuri...

— Ascultă Rex, zise Diana, vorbești serios?

— Unui director general nici nu-i șade bine să vorbească altfel... Eu am fost insărcinat de centrala dela New-York să organizez sucursala dela Londra.

— Și mă numești secretara agenției? intrebă Diana pe jumătate convinsă.

— Vei primi un salariu lunar de 50 lire.

— E cu putință? se miră Diana. Nu visez?...

— Dacă nu mă crezi, hai să mergem la agenție, să vizitezi birourile.

— Acum noaptea?

— E paznicul meu, Sambo, acolo. Ai să vezi firma pe uşe: „Tenebro", — *tenement-bro-kers*. Ai să vezi birourile, maşinile de scris clasoarele... Hai să mergem... Picolo, blana domnişoarei...

— Dar nu pot pleca aşa, replică fata, fără să-i explic lui Moro...

— Lasă-i un bilet.

— Nu ar fi mai delicat să-i vorbesc, să-i explic?...

— Delicateţe, faţă de rechinul acela! zise Rex. Domnişoară secretară, scrieţi...

Şi-i întinse un blok-notes şi stiloul său:

— Scrieţi...

Diana scrise, după cum îi dictă Rex:

Domnule,

Am fost numită secretara *Agenţiei Tenebro*, — „tenement-brokers". Vă mulţumesc pentru ce aţi făcut pentru mine. Vă voi achita treptat, din salariul meu, suma ce vă datorez.

„Diana Driss"

Iar Diana, adăogă, dela ea:

„Nu fii supărat, uită-mă".

Dădură scrisoarea lui Adolf, barmanului, ca s'o dea lui Moro Mopp, şi eşiră din bar...

CAP. IV.

„ANCHETA A STABILIT..."

Inspectorul Evans avusese o întrevedere cu Sir Walter Barnett, guvernatorul Rhodeziei, şi cu soţia sa, Lady Juana.

Din explicaţiile pe care guvernatorul şi soţia sa i le dăduse, Evans putu să reconstituiască astfel, scena ce se petrecuse cu o zi înainte de plimbarea nocturnă a d-nei Barnett, spre pădurea dela Marlbourough:

În acea zi, lady Juana, soţia guvernatorului Barnett, în salon, cu pălăria pe cap, îşi făcea vânt, enervată, cu un evantai negru. Cumnata ei, Lady Tempesa Barnett, se plimba furioasă de colo până colo, vociferând cu glasul ei subţire şi strident, ca de fluer:

— O răsfeţi prea mult... Nu ştie de frică... E culmea nepoliteţei, să ne lase s'o aşteptăm, noi, femei bătrâne, un ceas! E ora 7; a eşit dela universitate la 6...

— Dar nu înţelegi, Tempesta, făcu Lady Juana, că tocmai aceasta îmi umple inima de grijă?... Unde poate să fie, până la ora asta?

Cele două doamne aşteptau pe Miss Mary Barnett, fata guvernatorului şi a d-nei Juana Barnett, ca să iasă în oraş împreună. Mary Barnett era studentă la Universitate; e drept că nu era exactitatea personificată, dar când nu putea veni la o întâlnire sau când se abătea, după eşirea dela cursuri, pe la vre-un ceai dansant sau la vre-un teren de rugby, da totdeauna un telefon mamei sale, care era ori când dispusă să se alarmeze.

Lady Juana sună, cu febrilitate.

Un valet intră.

— D-ra n'a telefonat nimic?

— Nu, doamnă.

— Bine, mulţumesc! făcu Juana, frângându-şi mâinile de disperare.

Pendula din camera vecină bătu 7 şi un sfert.

— Tempesta, s'a întâmplat o nenorocire! zise Juana cu glasul stins.

— O nenorocire, e creşterea pe care aţi dat-o acestei fete! şueră Tempesta.

Şapte şi jumătate.

Opt.

Lady Juana alarmase toată casa. Insuşi lordul Barnett, guvernatorul Rhodeziei, fusese în grabă chemat dela o conferinţă, şi sosise acasă foarte îngrijorat, căutând însă să-şi ascundă îngrijorarea. El găsi pe soţia sa într'o criză de nervi, în timp ce Lady Tempesta, sora guvernatorului, continua s'o blesteme, cu glasul ei piţigăiat, pentru educaţia „desfrânată" ce a dat Maryei.

Pe cât erau aceste două doamne de nervoase, pe atât de calm era, în toate împrejurările, lordul Barnett. Guvernatorul, avea o prestanţă şi o fizionomie împietrită, ce nu trăda nimic din ceeace se petrecea în sufletul său. „Lordul", era mai mult o poreclă. El avea gradul de general în armată. Lumea îi spunea însă „lordul", din cauza ţinutei sale de o distincţiune rece care impresiona puternic, mai ales pe locuitorii ţinuturilor africane, pe care le guverna.

Deşi îngrijorat în sufletul său, generalul afectă că glumeşte, ca să nu sperie mai rău pe Juana:

— Haide, Juana, revino-ţi în fire, n'a furat-o nimeni, pe fata noastră!...

— Ba da, ba da!... strigă Lady Juana, frângându-şi mâinile. Au răpit-o, au asasinat-o...

Lady Tempesta Barnett, striga şi mai tare:

— Dar eşti nebună! Linişteşte-te... Va veni îndată... A întârziat cu nenumăraţii ei adoratori...

Barnet se întreba însă, dece Mary n'a telefonat?...

Trebuia să sosească la 6 acasă, şi acum era 8 şi jumătate, şi Mary Barnett nu dăduse încă nici un semn de viaţă.

În ascuns, guvernatorul trimise câţiva servitori de încredere, s'o caute.

Niciodată însă, nu i s'a părut guvernatorului, că timpul a trecut mai încet, decât în aşteptarea rezultatului acestor prime cercetări. Şi totuş, timpul trecea foarte repede. Noaptea se lăsase, şi nimeni nu ştia unde se afla Miss Mary Barnett.

Lady Tempesta făcu o serie infinită de presupuneri răutăcioase. Juana îşi pierdu cunoştiinţa, în culmea disperării. Generalul ezita însă să anunţe poliţia, de teama unui scandal public. Dacă Tempesta avea dreptate, şi Mary a întârziat la vre-o petrecere studenţească? Sau cu vre-un „flirt"?...

Guvernatorul se ferea, de gura lumii, mai mult decât de orice; era prestigiul său şi al familiei sale în joc.

Se hotărî să pornească el insu-şi, în căutarea fiicei sale.

Unde putea fi oare Mary, până la ora aceasta? Dece nu anunţă unde se află?...

Din biroul său, „lordul" sună.

Un tânăr locotenent, secretarul guvernatorului, apăru şi salută.

— Locotenent Brian, zise guvernatorul, mă vei însoţi într'o cercetare discretă. Plecăm imediat. Să fie gata automobilul.

Peste câteva minute, generalul Walter Barnett şi locotenentul Brian, se aflau în maşină, îndreptându-se spre Universitate, pe drumul pe care-l urma de obiceiu Mary Barnett. Ea făcea acest drum de cele mai multe ori pe jos, împreună cu mai mulţi colegi şi colege, nu numai fiindcă îi plăcea mişcarea, dar mai ales fiindcă era o democrată convinsă, şi, la această universitate nu mulţi erau studenţii cari aveau automobil.

Or, automobilul în care se afla guvernatorul şi aghiotantul său, ajunse la poarta universităţii, dar de Mary Barnett, nici urmă...

Maşina guvernatorului era o limuzină, după perdelele căreia Sir Barnett sta ascuns. Când automobilul stopă în faţa Universităţii, generalul spuse locotenentului Brian:

— Locotenent Brian, du-te şi întreabă personalul universităţii, dacă fiica mea a părăsit universitatea, la ce oră şi cu care colegi anume.

Brian tresări, auzind că era vorba de fiica guvernatorului, de frumoasa şi zglobia Mary Barnett. Ar fi vrut să întrebe pe guvernator dacă nu i s'a întâmplat ceva Maryei, dar încruntarea rece a generalului, îl făcu să execute ordinul, fără nici o vorbă. Sau, cel puţin, aceasta fu impresia lui Barnett, şi anume că locotenentul ar fi vrut să-l întrebe ceva, dar că s'a răsgândit.

Dela Universitate, aflară că Mary plecase spre casă singură.

Toată seara o căutară.

Pela 10, Lady Juana fu chemată la telefon. Se repezi ca o nebună la aparat. Dar nu era Mary, ci o voce străină, care-i comunică:

— Mary se află în siguranţă. Dacă anunţaţi poliţia, vom afla aceasta îndată şi o vom ucide. Veţi primi mâine dimineaţă condiţiunile pentru răscumpărare"...

A doua zi, în zori găsiră în cutia de scrisori dela poartă, scrisoarea semnată „T", care indica locul întâlnirei.

Cineva telefonă din nou:

— Lady Juana trebue să vină singură la locul indicat, în scrisoarea ce se află în cutia dv. de scrisori. Nu trebue să staţioneze nici un automobil pe aproape. Şoseaua va rămâne liberă. Dacă anunţaţi poliţia, ca să ne întindă o cursă, ucidem imediat pe fiica dv...."

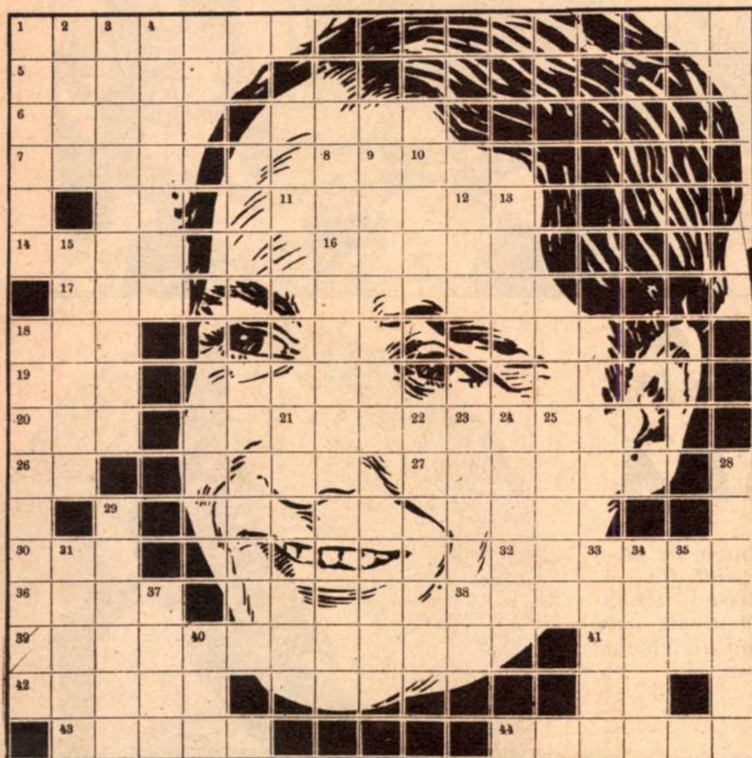
Ceeace se întâmplase în noaptea aceea, pe furtună, d-nei Barnett, pe şoseaua Londra-Marlbourough, se ştie...

(Va urma)

Pagina JOCURILOR

CONCURSUL NOSTRU PE LUNA MAI

Problema IV-a (Cuvinte incrucişate)
„Paul Kemp"

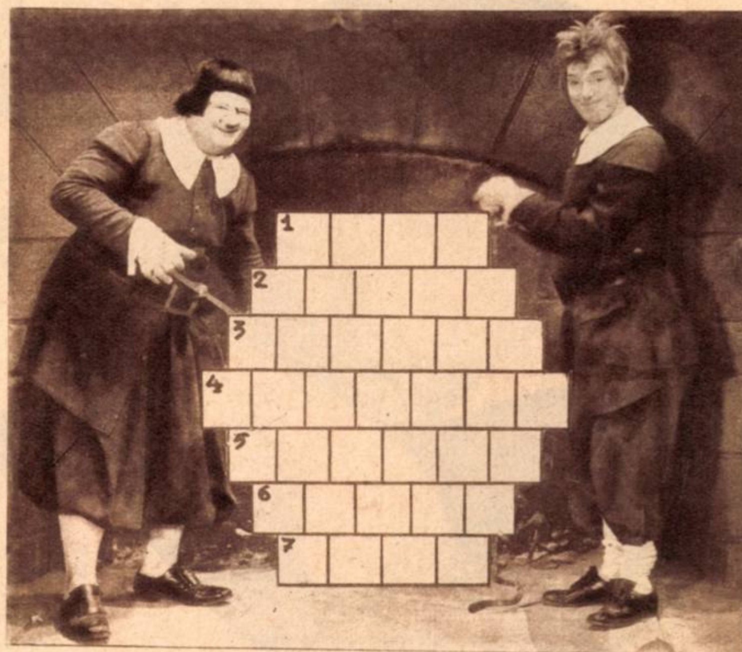

ORIZONTAL: 1) Rima obicinuită la „trist". 5) Epidermă. 6) Cari au gust înțepător. 7) Urlă. 8) Frunte sau untdelemn sfintit. 11) Producția glandelor sudoripare (pl.) 14) Vițel la... 16) A descoperit Terra-Nova. 17) Chimonoul Infinitului! 18) Metaloid. 19) N'are coadă și se'nfige la dulciuri. 20) Ca la 9 vertical. 21) Nu-l doare capul, are poftă de mâncare și doarme cât zece! 26) Bă! 27) Preoteasa lui Venus. 30) Antonimul lui *hăis*. 32) Vine la ureche cu Gomora. 36) Limba incașilor. 38) Căruia i-a expirat valabilitatea. 39) Omul în luptă cu boii! 41) Animal. 42) „Despre răposatul socru fost ...la tribunal". (Basarabescu). 43) June 44) Așa îi stă bine frunții să fie.

VERTICAL: 1) De transmisiune sau de... gâdilat. 2) Ceartă, în Moldova. 3) A tărăgăna. 4 Profet. 8) Partenera mucosului! 9) Ca la 20 Orizontal. 10) Cel care și-a plecat fruntea mii de ani. 12) Rezultatul favorabil al unui efort. 13) Planuri. 15) Punea coardele viorii la punct. 18) Zăpăcită. 22) Vai! 23) Pronume reflexiv. 24) București, Buhuși, Călărași. 25) Antonimul lui mut și sinonimul lui vorbitor. 28) Podoabă pentru mână. 29) Este pentru osia carului, ceeace este „comisionul" în lumea mare. 31) Implică noțiunea de politician. 33) Rimă la Ivan cel groaznic. 34) Dușmanii pomilor fructiferi. 35) Regele nu mai are nici o scăpare: nu poate scăpa nici cu fuga. 37 Petru și Asan. 38) Prepoziție. 40) Mică poemă.

YVETTE

Problema V-a (Cuvinte incrucişate)
Joc în hexagon

1. Dărâmată la pământ.
2. Blând
3. Artistă și Lilly.
4. Se zice de anumite idiome.
5. Adverb.
6. Șiretlic, poznă.
7. Palindrom.

a. b. c. d. e. f. g.: la fel.

de *V. Antonescu-Brăila*

O inovație interesantă

„Realitatea Ilustrată" publică în fiecare săptămână, cele mai reușite fotografii ale FOTO-STUDIO-ULUI „WELLS", din București.

In urma unei înțelegeri cu direcțiunea studio-ului fotografic „WELLS" din București, Calea Victoriei 43, — care realizează într'adevăr lucrări de artă în domeniul fotografic, — revista noastră va publica în fiece număr, cele mai reușite clișee făcute în decursul unei săptămâni în atelierul casei susmenționate.

Fotografiile vor reprezenta cele mai frumoase, mai elegante și mai gingașe doamne și domnișoare, ideile și atitudinile cele mai originale, tineri logodiți, miri și mirese, copii frumoși, tipuri expresive de bărbați, etc., etc.

Cei cari doresc să-și vadă fotografia publicată în „Realitatea Ilustrată" să se fotografieze deci la Foto-Studio-„WELLS", București, Calea Victoriei, 43.

Condițiile de participare

Pot participa la premiile noastre toți cititorii cari au deslegat jocurile publicate în două numere consecutive.

Rezultatul se publică lunar.

PREMIILE

Premiul I-iu: 300 lei, în numerar.

Premiul II-lea: 200 lei, în numerar.

Premiul III-lea: o sticlă cu apă de Colonia.

Deslegările se trimit timp de 7 zile, după apariția numărului al doilea.

Se va menționa pe plic: „Secția jocurilor".

CUPON DE JOCURI
No. 328

Numele și pronumele ....
....
Adresa ....

„REALITATEA ILUSTRATĂ. — *Director* Nic. Constantin.
Redacția și Administrația: Str. Const. Mille 7—9—11, Telefon 359/99.
Imprimată la foto-rotogravură în atelierele „Adevěrul" S. A.

Profesorul Ernest Juvara, maestrul chirurgiei române, a murit Vinerea trecută, electrocutat, în bac. Prof. Juvara a fost un prieten al celor mulţi şi nevoiaşi, iar operaţiile sale chirurgicale, au salvat vieţile multor suferinzi. Fotografia noastră de jos, reprezintă pe defunct, pe catafalc, iar cea din dreapta, un instantaneu luat la înmormântare, la care au asistat câteva mii de oameni.

Foto-Berman

Din Ţară

Dr. : *Duminică s'a alergat le velodromul din şos. Bonaparte, cursa motociclistă Graz-Bucureşti, care a fost câştigată de Nicolae Ionescu Cristea.*

Regina Maria a României, la bordul vasului „Djenné", cu care a călătorit dela Marsilia spre Maroc.

(Agent. „SARNIA" Buc.)

REALITATEA ilustrată

Foto-Berman

ZECE MAI
SĂRBĂTOAREA
ÎNTREGIRII
NEAMULUI

ANUL VII. No. 329
18 MAIU 1933

ROBII întunericului

In vremea veche canalele erau curăţate de robi şi de puşcăriaşi. riaşi.
Sunt şi azi robi moderni, cari — pe când noi ne preumblăm respirând aerul primăvăratec şi ne bucurăm de reînvierea naturii — ei trebue să intre în bezna plină de miasme ucigătoare, a catacombelor bucureştene.

TOŢI afară! Se simte „gazul dulce"! „Repede afară!" — răcni cu voce puternică şeful de echipă al lucrătorilor-canalagii.

Din bezna canalelor, ce se'ncrucişau sub pământ, văzui umbre de oameni alergând spre camera de îmbinare subterană, unde mă aflam. Erau lucrători cu cisme de cauciuc — lungi cât piciorul — şi combinezoane largi, ţinând în mâini felinarele lor electrice, care în întunericul bolţilor betonate, apăreau ca nişte licurici.

— „Repede! Sus!" ordonă energic şeful de echipă. „Urcă-te şi d-ta, domnule" — adăugă el, luându-mă de braţ şi ducându-mă grăbit spre gura de eşire.

Incepui să mă caţăr pe scoabele de fier, prinse în peretele vertical al tunelului; o făceam contrariat şi plictisit. Impreună cu colegul fotograf, eram primii representanţi ai presei, cari ne coboram în labirintul din subsolul Bucureştilor. Speram să facem o anchetă interesantă şi acum planul se zădărnicia.

„LIPSEŞTE UN LUCRĂTOR!"

După mine eşise şi şeful de echipă, începând să-şi numere lucrătorii:

— Sunt numai nouă! Lipseşte unul... Repede, ridicaţi toate capacele camerelor de vizitare vecine, ca să se ventileze" — spuse el. — „Eu mă cobor jos, să văd ce-i acolo... Pregătiţi funia" — mai strigă el, dispărând în fund.

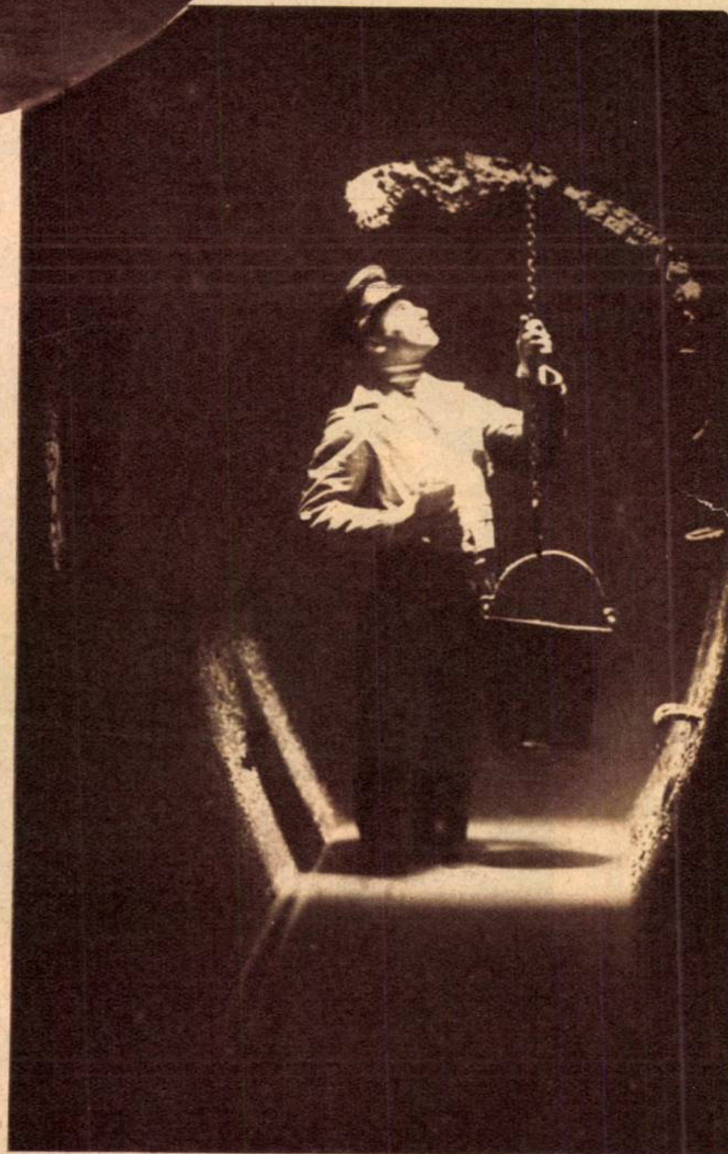
Unul dintre lucrători însoţi pe şef în această nouă expediţie, care devenise acum primejdioasă. Plini de grijă, toţi ceilalţi erau îngrămădiţi la gura canalului. Dăduseră drumul, în adâncime, unui capăt al funiei. Cellalt capăt era înfăşurat de scripetele macaralei, înţepenită pe stradă, deasupra „camerei de vizitare".

Peste un minut văzurăm, — în fund la o adâncime de zece metri sub nivelul străzii, — apărând pe cei de acolo, cari aduceau corpul lucrătorului... dispărut... Il legaseră de subsiori şi pe când îl trăgau în sus, apa se scurgea de pe dânsul. Inţelesei, că pierzându-şi cunoştinţa, căzuse în mocirlă. Era un noroc că nu se înnecase...

Fu întins repede pe trotuar cu

Sus: *Prevăzuţi cu cizme înalte, de cauciuc, lucrătorii străbat labirintul subteran, cu felinarul în mână.*
Dreapta: *Desfundarea unui canal „cu găleata".*
Jos: *Curăţirea unei guri de canal, cu un aspirator special, montat pe o autocisternă. (Fiecare din aceste aparate a costat câte 1.000.000 lei).*

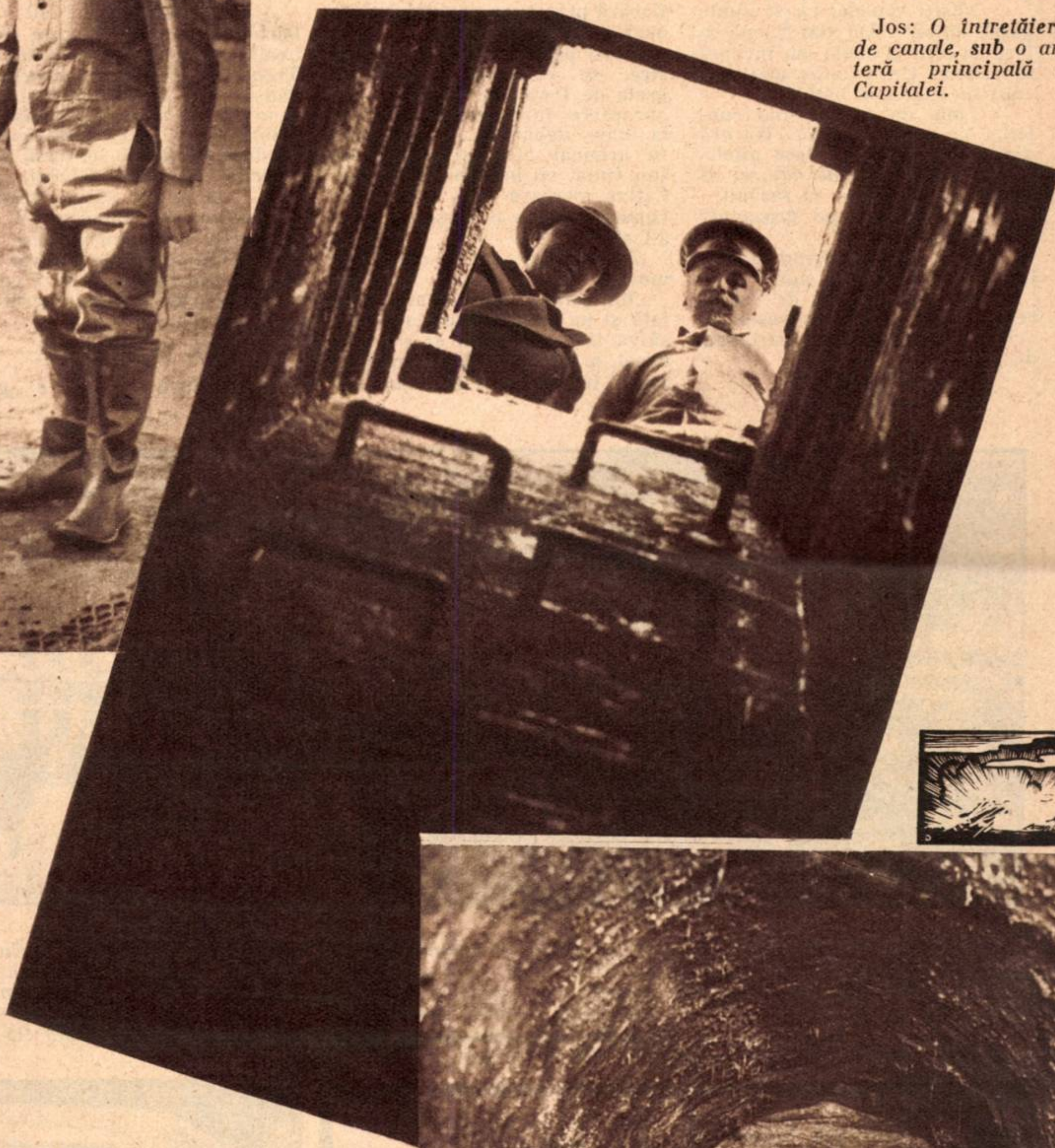

Accidentele se petrec mai rar, este adevărat. Totuş ameninţă în orice clipă pe „sobolii canalelor", ca o sabie nevăzută a lui Damocles.

— Intr'o zi — îmi spune un lucrător — intrasem o echipă de opt inşi, într'o gură de canal din str. Bibescu Vodă. Aveam de scos mâlul strâns acolo".

— De ce nu se scoate mâlul cu tubul gros al autocisternei, pe care am văzut-o lucrând foarte repede, activată de pompa ei pneumatică? — am întrebat. — Ce nevoe este să vă primejduiţi sănătatea şi să intraţi în duhoarea grea de jos?..."

— Autocisterna nu poate trage mâlul dela o prea mare adâncime sau

Jos: *O întretăiere de canale, sub o arteră principală a Capitalei.*

faţa în sus. Livid şi cu ochii închişi, inspira milă şi groază.

Doi lucrători—obicinuiţi, se pare, cu asemenea întâmplări — îl apucară cu putere de câte un braţ, începând să i le mişte în mod ritmic. Braţele erau apropiate, simultan, cu coatele de piept; apoi ridicate şi întinse deasupra capului. I se făcea respiraţie artificială.

Unul îngenunchie lângă corpul tovarăşului neinsufleţit şi puse urechea în dreptul inimei.

— „Daţi-i mereu înainte, că trăeşte!" — spuse el celor cari mişcau braţele.

Faţa vânătă, a celui culcat pe trotuar, începu să se lumineze treptat... Peste un minut respiraţia îşi reluă mersul normal... La un moment dat, accidentatul deschise ochii, spre marea bucurie a celor de faţă şi începu chiar să zâmbească.

— „Du-te dracului, mă, că ne-ai speriat!" — îi spuse râzând unul.

— „Să te ceri la lucru afară... că eşti slab, bre!" — adaugă altul. — „Tu eşti bun la autocisterne sau la alte treburi, nu să ne'ncurci p'aci!"

Stg. sus: *Colaboratorii noştri, d-nii* Al. F. Mihail, *(în dreapta) şi* I. Berman *(fotograful) îmbrăcaţi în costume speciale de lucrători, părăsesc canalele, unde au făcut ancheta de faţă; sus: La gura camerei de vizitare.*

CE-I „GAZUL DULCE"?

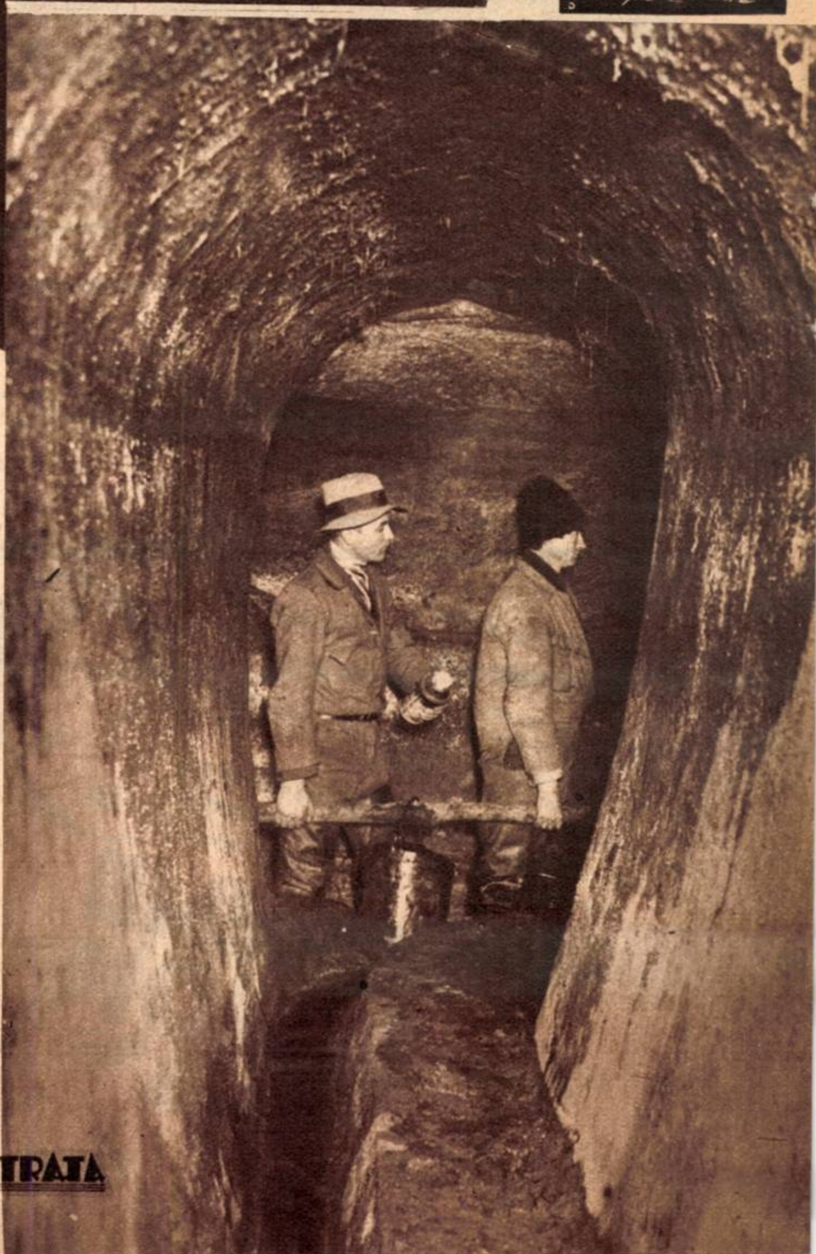
E natural ca cititorul să ne pună intrebarea de mai sus, în urma scenei, ce am povestit. Şi ne-ar mai putea întreba: asemenea accidente se'ntâmplă des?

E lesne de înţeles, că atmosfera din canale nu este uniformă în tot cuprinsul reţelei, după cum ar fi, de pildă, într'o mină de cărbuni. Totuş şi în canale se găseşte uneori gazul „grisou", care provoacă explozii prin mine. El e amestecat aci cu hidrogen sulfurat şi alte gaze, după cum canalele sunt într'un cartier sau altul, adecă în apropiere de unele fabrici sau de altele. Gazele se nasc din fermentarea mâlului, care conţine idrocarburi şi în genere substanţe organice. „Gazul dulce" nu are deci o compoziţie constantă; totuş când conţine metan (gaz grisou) şi hidrogen sulfurat, e toxic şi inflamabil.

Lucrătorii dela uzinele comunale nu au voie să intre în canale cu lumânări, etc. Pentru acest motiv sunt prevăzuţi cu lămpi electrice, ce au baterii portative. Pentru preîntâmpinarea exploziilor, aceste lămpi sunt mai bune decât lămpile sistem *Davy,* care se întrebuinţează prin mine.

TOTUŞ UNEORI SUNT INCENDII IN CANALE!

Cei ce se preumblă prin faţa vitrinelor din Calea Victoriei, ori trec cu automobilul sau tramwayul pe străzile oraşului, nici nu bănuesc că sub picioarele noastre, în întunericul reţelei subterane, furnică sute de lucrători, muncind harnic sub apăsarea înăbuşitoare şi ameninţătoare a „gazului dulce".

din depărtare. Deşi e foarte practică şi lucrează minunat, totuş o întrebuinţăm numai la curăţitul gurilor de la rigolele trotuarelor, cari nu sunt adânci.

— Ei, şi ce s'a întâmplat în strada Bibescu Vodă?

— Intrasem, cum am spus, opt inşi... Deodată a strigat unul — caşi astăzi:

— „Eşiţi repede, că se simte gazul dulce!" Am dat buzna afară cu toţii şi acolo am început să râdem. Un tovarăş mai mucalit începu să-şi bată joc:

— „Mă, da fricoşi mai sunteţi... Ce aţi fugit aşa? Nu era nimic!... Şi dacă miroase niţel... ce-i? Aşa-i mirosul *naturel* al canalului" — spuse el râzând.

— „Ce tot faci pe grozavul? Dar tu n'ai fugit?"

— „Eh! Ca să mai râd de voi. Iaca... mă cobor din nou."

Şi intră în camera de vizitare, fluerând un cântec vesel.

Il mai auzirăm strigând de jos:

— „Huo! Fricoşilor!"

Fu urmat şi de un al doilea tovarăş. Mai începu să se coboare şi lucrătorul Ion Onuţ, care era acum căţărat, pe scoabe, cam pe la mijlocul peretelui. Ceilalţi însă stăteau la gând.

— „Haide, mă! Mai iute. Uite mi-aprind şi o ţigare, că mi s'a urît de când vă aştept..."

In clipa următoare isbucni o flacără prin gura canalului şi se auzi o bubuitură grozavă. Pământul, de sub picioarele noastre, se cutremură. Capacele grele de fontă, de la gurile din apropiere, fură aruncate în sus, la mare depărtare. Deasemeni fu aruncat afară şi corpul lui Ion Onuţ, cu hainele în flăcări. Câţiva alergară spre dânsul, acoperindu-l cu o muşama, spre a-l stinge.

„Pe ceilalţi doi i-am scos morţi!

„Ion Onuţ s'a ales cu arsuri pe faţă şi pe mâini. După ce a stat câtva timp la spital şi s'a vindecat, a intrat iar la lucru. E şi astăzi în serviciul uzinelor comunale" — mi-a spus informatorul meu.

De altfel e ciudat că, cu toate aceste accidente — ce-i drept, foarte rare — totuş lucrătorii nu se plâng.

— Nu-i grea munca în canale! — spun ei. — Totul e să te deprinzi..."

Insă nevestele vorbesc altfel:

— De multe ori, când vine bărbatul meu acasă, spre dimineaţă, e învineţit şi tremură... Trebue să pun toate ţoalele pe dânsul, să deschid ferestrele... Cum să fie munca lipsită de primejdie — îmi spune femeea — dacă în canale se varsă toate lăturile de pe la fabrici, spitale... de pe la casele tuturor bolnavilor din Bucureşti?! In duhoarea canalelor plutesc miazmele ofticii şi ale tuturor bolilor molipsitoare... Nici vorbă că se scurtează viaţa lucrătorilor de acolo..."

AUR IN CANALE!

— „Pentru că aci e „gazul dulce", mergem să lucrăm acum în cartierul canalelor „cu prispă", unde se găsesc bani şi juvaericale şi pe unde intră şomeurii..." — îmi spuse un lucrător. — „Voiţi să mergeţi cu noi?"

Aprobai.

Intrarăm în camera dosnică a unei prăvălii din apropiere, unde-mi scosei cismele enorme de cauciuc şi „combinezonul", rămânând cu hainele mele civile. Apoi pornirăm spre cartierul subteran, unde au pătruns, în timpul grevei dela C. F. R. cei doi şomeuri botezaţi „sobolii canalelor", — pe cari i-am descris la timp — şi cari fiind luaţi drept bolşevici — atentatori, au alarmat şi pus pe urma lor, o noapte întreagă, autorităţile din Bucureşti.

* * *

Cu alt prilej vom desvălui tainele acelora, cari caută aur prin canale.

ALEX. F. MIHAIL

Săptămâna trecută s'au împlinit 40 de ani de la întemeerea Fundaţiei Universitare Carol I. Cu acest prilej s'a organizat o grandioasă festivitate, la care au luat parte Suveranul, membri ai guvernului şi oficialitatea. Fotografia noastră din stânga reprezintă un aspect al sălii de şedinţe din Fundaţie. D. prof. univ. Al. Tzigara Samurcaş, rectorul Fundaţiei Universitare Carol I, ţinând discursul festiv, iar cea din dreapta pe Regele Carol înconjurat de membrii guvernului, părăsind clădirea Fundaţiei şi pornind pe jos spre Palatul Regal.

Excursiile noastre

CONSTANŢA-MAMAIA
20—21 Mai
Preţul 570 lei

Plecarea Sâmbătă din Bucureşti.

Incuartiruirea la Hotel Palace. Hotel şi masă de prim rang.

Plimbare cu autocarele la Mamaia, plaja cea mai frumoasă a României. Vizitarea stabilimentelor de băi.

Inapoierea la Bucureşti, Duminică seara, cu rapidul.

CONSTANŢA-BALCIC
20—21 Mai
Preţul 860 lei

Plecarea din Bucureşti Sâmbătă 20 Mai.

Incuartiruirea la Hotel Palace.

Duminică, plimbare cu automobilele pe litoralul mării până la Balcic.

Vizitarea Capului Caliacra, a Coastei de Argint şi a Palatului Regal dela Balcic.

Inapoierea cu automobilele la Constanţa.

Seara sosirea la Bucureşti cu **rapidul.**

După o scurtă vacanţă petrecută în Elveţia, Marele Voevod Mihai s'a înapoiat în ţară, fiind întâmpinat în Gara de Nord de Suveran şi de membrii guvernului. In fotografia noastră vedem pe Regele Carol şi pe Marele Voevod Mihai pornind în automobil spre Palatul Regal. *Fotografii Berman-Realitatea*

Profesiuni bizare

Un proprietar de cinematograf din New-York, a găsit un mijloc original de a face reclama spectacolelor sale.

Anume, a angajat un număr oarecare de șomeri, lipsiți atât de mijloace, cât și de podoabe capilare și pe cheliile lor a pictat reclama localului său.

Oamenii purtători ai acestei reclame, sunt obligați să meargă pe stradă cu capul în jos și intră prin toate localurile importante.

America...

Această pereche din epoca de piatră a fost expediată de muzeul științific din New-York, la expoziția din Chicago. Simpaticii călători au parcurs distanța cu avionul și în fotografia noastră îl vedem pe controlorul companiei aeriene, vizându-le biletele de parcurs.

UN CONCERT DE GALĂ IN CAPITALĂ

D-ra Antoinette Trandafirescu-Eremie, minunata soprană dela opera „Diana” din Milano și laureata concursului muzical dela Viena, va da un concert în Capitală Sâmbătă 20 Mai crt., în sala Dalles, din Bd. Brătianu, cu concursul d-lui Gh. Ștefanovici, tenor la Opera Română și al d-nei Margueritte Emandi (pian) Programul extrem de interesant, promite un spectacol excepțional.

Foto Wells

BARBATUL PERFECT

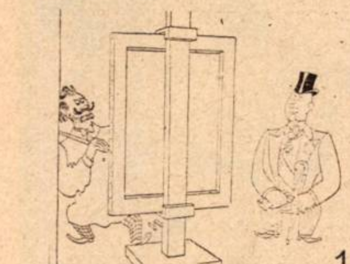

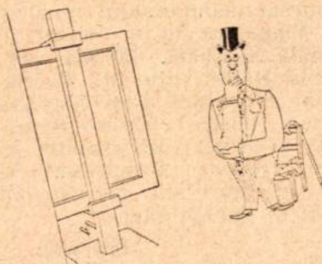
Reproducem mai sus tipul desăvârșit al artistului de cinematograf, așa cum îl vede un mare regisor american. Pentru a avea un fizic plăcut, actorul trebue să aibe părul lui Dick Powell, ochii lui Bryan Ahernes, gropițele din obraji ale lui Clark Gable, surâsul lui Richard Arlen, bărbia lui John Boles și statura lui Garry Cooper.

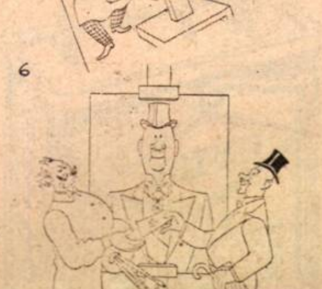
Rugăm pe cititoarele noastre să examineze cu atenție această reconstituire și de binevoiesc, să ne comunice și nouă, dacă tipul acestui „bărbat perfect” le este pe plac.

Un eveniment pentru copii și tineret! AVENTURILE LUI GUGULICA de Mona Rădulescu, cel mai frumos roman pentru copii, conține numeroase ilustrațiuni în culori. Editura „Adevĕrul”. Lei 25.

Humor

Cum trebue să procedeze amatorul, care vrea să obţină un portret frumos, la un pictor modernist.

LA BANCHET

— „Ai petrecut bine la banchetul de aseară?"

— „Mizerabil, amice..."

— „Cum adică... nu era mâncarea bună?"

— „Din contra, excelentă... dar m'au aşezat alături de o doamnă cam saşie şi nu ştiu cum, dar mânca mereu din farfuria mea"...

INTRE ORBI

— *„Hei, Costică, ce bine-mi pare că te'ntâlnesc!! E cam mult de când nu ne-am mai... văzut..."*

LA FARMACIE

— „Imi recomandaţi acest narcotic? Este chiar atât de bun?"

— „Domnule, efectele sunt atât de sigure, încât la fiecare sticlă de narcotic, oferim gratuit şi câte un ceas deşteptător."

EXEMPLU

— *„Na, pungaşule, să te înveţi minte, să mai baţi şi altă dată pe unul mai mic ca tine".*

BUNA DISPOZIŢIE

— „Popescule, ce e asta? Toată ziua stai şi-mi flueri în prăvălie, par'c'ai fi la câmp. Nu ţi-e ruşine?"

— „Iertaţi-mă, dar credeam că vă va face plăcere să mă vedeţi bine dispus, cu toată leafa mizerabilă pe care mi-o daţi."

A apărut:
LOCUL UNDE NU S'A INTÂMPLAT NIMIC, roman de Mihail Sadoveanu. Editura „Adevěrul". Lei 60.

Citiţi „LECTURA" care a apărut azi

GOANA DUPĂ BĂRBAŢI

Femei la mezat în Statele Unite

VÂNZAREA la mezat a femeilor a fost cunoscută din cele mai vechi timpuri. In „Agora" la Atena, târgul de sclave era urmărit de o mulţime de amatori. Aflăm din „O mie şi una de nopţi" că sclavele erau licitate în piaţă de către samsari.

In zilele noastre nu se mai vând sclave albe, negre sau galbene. Samsarul colindă acum din familie în familie oferind spre vânzare sclava modernă, care este fata de măritat. Adeseori cumpărătorul primeşte drept răsplată: zestrea. Cu toate astea clienţii sunt foarte pretenţioşi.

In Statele-Unite criza a lovit greu familiile din burghezia mijlocie. Unii părinţi şi-au văzut scăzute lefurile la minimum, reducând şi ei la rândul lor suma lunară ce se cuvenia fiicelor lor.

Plictisite de-a mai aştepta un bărbat problematic, iar din cauza şomajului neputând ocupa o slujbă, care să le îngăduie a fi independente, fiicele Unchiului Sam au recurs la un procedeu original.

Prin marile cotidiene — se ştie că presa de peste Atlantic este dornică de noutăţi senzaţionale — tinerele fete făgăduesc mâna celui mai darnic concurent.

In aceste anunţuri ele îşi laudă calităţile, publică vârsta, fotografia, cerând candidaţilor la căsătorie să depue o parte din suma totală. Licitaţia matrimonială este deschisă. fata fiind propria-i preţuitoare.

Motivele care îndeamnă tinerele fete de-a întrebuinţa mijloace atât de curioase, sunt adeseori din cele mai onorabile.

Tânăra Gertrude Shroder, din East Liberty, neavând de lucru, trebuia să asigure existenţa unui tată orb. Făgădui printr'un anunţ să se căsătorească cu cel care va plăti suma de 8000 de dolari, înainte de a veni în faţa ofiţerului stării civile. După multă insistenţă un ziar din New-York îi publică anunţul.

Se prezentară numeroşi candidaţi, dintre cari Miss Shroder alese pe un anume Smith, care plăti printr'un cec datoriile făcute de familia Shroder.

Smith pretindea că este bogat. Vorbia despre proprietăţile sale, despre yachtul său şi despre numeroase alte averi. Din nefericire cecul fu înapoiat cu menţiunea „neacoperit". Inşelătorul a fost arestat, iar domnişoara Shroder şi tatăl său au recurs la intervenţia unei instituţii caritabile, care-a procurat fetei un serviciu, iar bătrânului infirm un adăpost într'un azil.

Acest ciudat anunţ matrimonial a fost urmat de altul. Miss Felsh, câştigătoarea unui concurs de frumuseţe, a pretins pentru căsătorie 6.500 dolari. Suma aceasta urma s'o întrebuinţeze pentru studiile fraţilor ei.

A primit 73 răspunsuri. Printre „soţii" în perspectivă se aflau fermieri, artişti, fotografi, ingineri şi un ofiţer.

Licitaţia se sfârşi repede. Un samsar de imobile din Troy se hotărî să deburseze suma de 7500 dolari, înainte de ceremonia nupţială. Totul părea hotărît, dar Miss Felsh nerespectându-şi cuvântul, fugi în tovărăşia unui băiat frumos, pe care-l iubia la nebunie, care însă n'avea decât atât cât trebue pentru un inel de logodnă.

Miss Mary Clowes, o brunetă fermecătoare, în vârstă de 21 ani, extrem de exigentă, primi numai patru sute răspunsuri la anunţul ei. Cu toate că cerea o sumă respectabilă, 10.000 dolari (un milion şi jumătate lei), cea mai mare parte din răspunsuri erau lipsite de seriozitate. Un infirm din Baltimore se pregătia să plătească suma cerută, dar întâmplarea făcu ca anunţul să cadă sub ochii prietenului ei din copilărie, care se căsători cu ea, cu toate că nu avea cei 10.000 de dolari.

Miriam Hopkins, adorabila actriţă a „Paramount"-ului.

După aceste două oferte, urmară altele, pornind dela fete tinere dornice de a-şi asigura cu bani puţini, o reclamă gălăgioasă. Cu toată descrierea amănunţită a frumuseţei lor şi micşorarea pretenţiilor băneşti, ofertele au rămas fără răspuns.

Unul din aceste anunţuri a avut ca urmare un proces corecţional. Miss Ruth Miller din New-York se oferise pentru suma de 1000 de dolari. Bucătarul japonez Suekezi Suzuki răspunse că primeşte oferta. După primirea sumei, frumoasa fugi la Boston, înainte de celebrarea căsătoriei. Fiind arestată de poliţie, înduplecă pe îndrăgostit să retragă plângerea.

Urmând pilda fetelor şi tinerii bărbaţi încercară acelaş sistem de a-şi creia o situaţie.

Pepsy Pepergal, boxeur tânăr, bărbat frumos, se oferi pe piaţa matrimonială pentru suma de 20.000 de dolari. Făgăduia să-şi apere şi să-şi respecte soţia, dar nu sufla o vorbă despre starea sa materială.

Cu toată vitejia de care a dat dovadă, anunţul tânărului Pepergal a rămas fără răspuns.

In Europa n'am ajuns la asemenea licitaţii, anunţurile matrimoniale sunt rânduite totdeauna la „Mica publicitate", ascunzându-se, ruşinate par'că, în ultima coloană a marilor cotidiane.

Ar fi interesantă o anchetă asupra rezultatelor pe care le au anunţurile de căsătorie la „Mica publicitate". Această anchetă va forma poate obiectul unui articol viitor.

Se pare că în majoritatea lor rezultatele sunt sau triste sau comice.

Tot zeul Cupidon rămâne cel mai mare şi mai fericit *„samsar de căsătorii"*.

P. D.

ZGÂRIE - NOURII

Citim în „New-York Times" *următoarele:*

„O descoperire care nu este lipsită de interes, s'a făcut de către arhitecţii americani, şi anume: locuitorii etajelor superioare din sgârie norii din New-York, profită în fiecare zi de o oră suplimentară de soare.

Intr'adevăr, când soarele apune după colinele înalte, situate la Estul fluviului Hudson, o umbră limpede apare pe faţadele imobilelor aflate cu faţa spre apus. Această umbră se ridică cu o iuţală de cincisprezece centimetri pe secundă. Pentru o clădire imensă, cum este Wollworth Building, care are o înălţime de 238 metri, umbra are nevoe de 26 minute, pentru a se ridica dela bază până în vârful clădirii. După apusul soarelui, etajele superioare sunt luminate încă, timp de o jumătate de oră, lumină de care nu beneficiază locuitorii primelor etaje.

Se prevede că etajle superioare vor fi preferate. Numai dacă ascensoarele vor funcţiona regulat..."

A apărut pagini din istoria contimporană a României 1881-1916, MIŞCAREA SOCIALISTĂ, 1881—1900, de I. C. Atanasiu. Un volum de 450 pagini su numeroase fototipii şi fac-similuri. Editura „Adevărul". Lei 80.

Sus: *D-nii Mihai Popovici și Puiu Dumitrescu, în loja regală, la defilarea de pe șoseaua Jianu.*

10 MAI

St. sus: *Regele Carol vorbind înainte de defilare, cu d-nii mareșal Prezan și general Samsonovici, ministrul apărării naționale;* dr.: *Defilarea ofițerilor fără trupă, din garnizoana București.*

Defilarea de 10 Mai, care s'a făcut în București pe șoseaua Jianu, a avut loc în prezența Suveranului, a Marelui Voevod Mihai, a ex-reginei Elisabeta a Greciei, a membrilor guvernului și ai corpului diplomatic, a ofițerilor generali și a înaltelor oficialități administrative.

(Foto-Berman-Realitatea)

Stânga: *Defilarea școalei de ofițeri de infanterie din București.*

Stânga sus: *Regele Carol discutând cu ex-regina Elisabeta a Greciei, înainte de începerea paradei.*

Dreapta sus I: *Defilarea şcoalei de medici şi farmacişti ai armatei.*

Dreapta sus II: *Cercetaşii României (cohortele din Capitală şi delegaţii din toată ţara) au defilat prin faţa Suveranului.*

Sus: *Defilarea regimentului de gardă No. 6 „Mihai Viteazul".*

Dreapta jos: *Gardienii municipiului Bucureşti au defilat sub comanda d-lui* colonel Gabriel Marinescu, *prefectul poliţiei Capitalei.* (In stânga).

Fotografii I. Berman-Realitatea

CIUDĂȚENII la animale

FEMELELE PATRUPEDE și Progeniturile lor

In cele ce urmează un colaborator al nostru desvălue câteva ciudățenii din viața animalelor.

CEA mai mare parte din părinți își dau seama de responsabilitatea ce-și asumă prin nașterea unui copil. Ce să spunem atunci de responsabilitatea animalelor, care sunt nevoite să lupte cu pericolele junglei și cu celelalte, cărora le sunt expuse neîncetat puii? Mai mult încă, trebue să facă față unor nevoi necunoscute de oameni. In lumea animalelor, numai mama are sarcina de a-și hrăni puii, tatăl nepurtându-le nici un interes, sfâșiindu-i uneori, din inconștiență. La anumite animale, dragostea maternă este extrem de desvoltată. Și naturaliștii nu și-au putut explica dece la alte animale lipsește cu desăvârșire.

Cu toate că puiul de om este considerat la naștere incapabil de a se apăra, totuș este mai bine înzestrat ca puiul cangurului, de pildă. Animalul acesta micuț, — după părerea naturaliștilor, fiind născut înainte de vreme — este atât de slab, încât mama sa îl vâră imediat în buzunarul abdominal, unde este apărat de orice pericol, timp de mai multe săptămâni, până când poate să se sbengue în jurul ei. In timpul copilăriei micului cangur, mama sa îl ferește mai ales de cânii sălbateci, cari pustiesc regiunile Australiei.

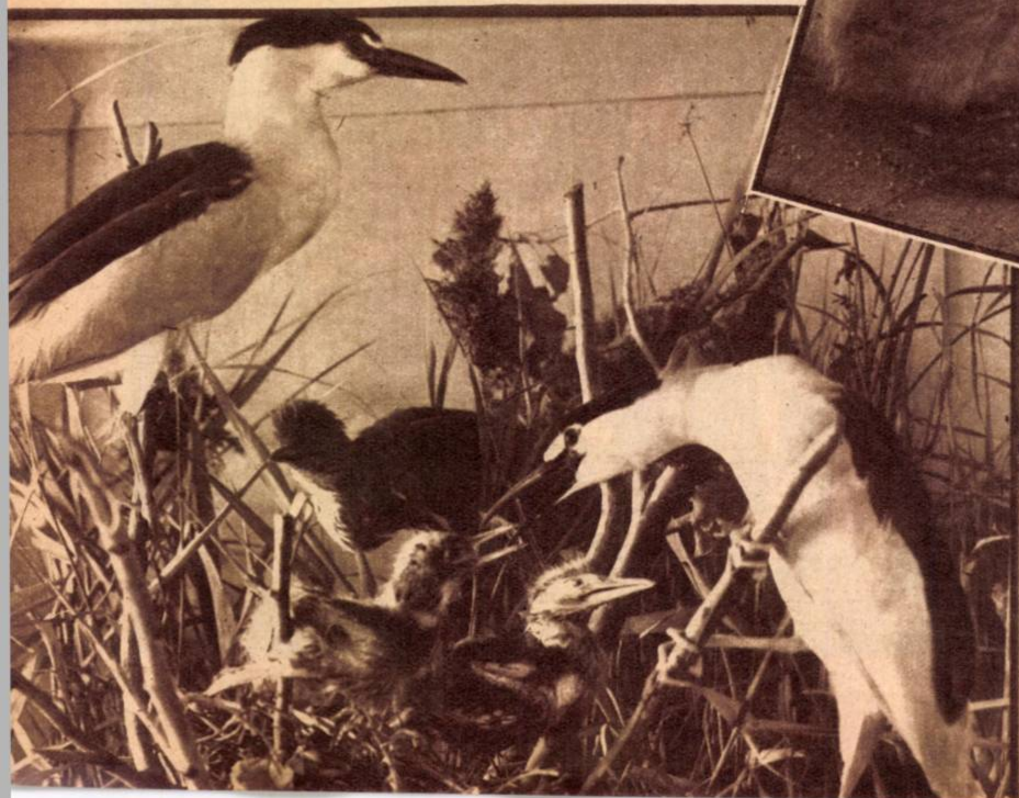
Primul ei gând este pentru copil și se simte neliniștită când îl știe expus celui mai mic pericol. Cum simte vre-un câine sălbatec, mama-cangur își înhață puiul, îl bagă în buzunar și fuge cu el până iese din raza periculoasă.

Dacă din nenorocire nu reușește să scape de urmăritorul său, și când acesta este gata s'o ajungă, își părăsește puiul, — care o incomodează cu greutatea lui — pentru a încerca să scape ea, cel puțin.

Sus în medalion : *Un pui de cămilă lângă mama lui*, Sus: *O lebădă cu puii ei, pe malul apei*. Dreapta: *O leoaică alăptându-și puii.*

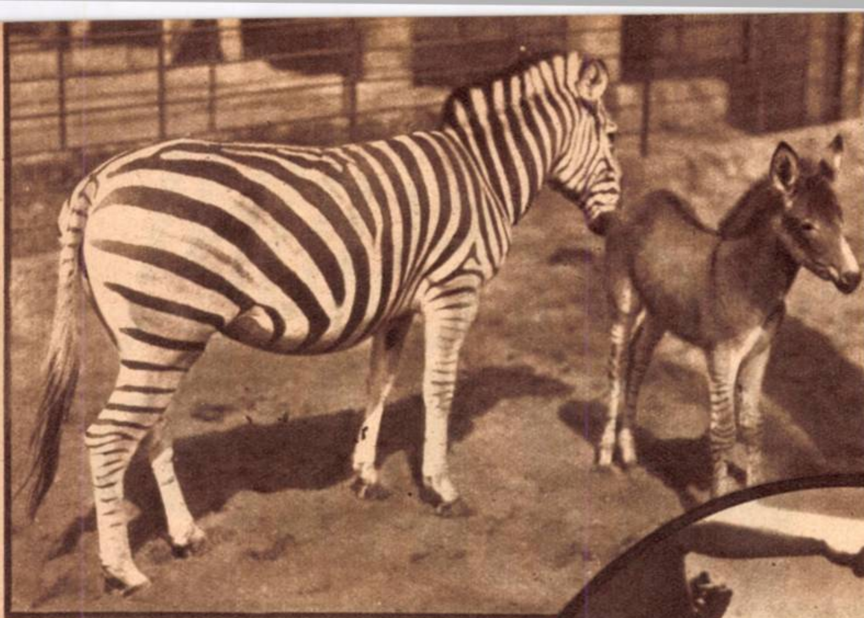

St.: *Bâtlanii și puii lor.*

Purtarea mamei-cangur ne uimește. In locul ei alte animale luptă până la moarte, decât să-și lase puii pradă dușmanilor. Unii biologi ne spun că, cangurii ca și cea mai mare parte din marsupiale, sunt animale degenerate, datând de cinci-șease milioane de ani.

Oposum-ul american face și el parte din familia marsupialelor, dar pare mai evoluat decât cangurul. Multe femele din această specie au buzunare abdominale, pentru mai mulți pui. Când aceștia cresc, nemaivând loc în acel spațiu strâmt, se urcă în spatele mamei lor, unde se simt foarte bine.

Printre păsări întâlnim cele mai multe mame bune, afară de mici excepţiuni. Această relaţie priveşte pinguinii, din cari se cunosc treizeci de specii diferite.

Mulţi din ei îşi au cuibul sub pământ, unde pot trăi la adăpost de pericole. Alţii îşi fac cuiburile în aer liber, scongul fiindu-le duşmanul de căpetenie. Când unul din ei se apropie de vre-un cuib de pinguin, pentru a fura nouii-născuţi a căror carne le place foarte mult, părinţii lor, care trebue să fie fatalişti, îi privesc fără a face cea mai mică intervenţie.

Cum pinguinii se numără cu milioanele, ne putem închipui ce măceluri se întâmplă prin cuiburile lor, unde se pot vedea mormane de cadavre de ale puilor lor.

Nu ne putem explica nepăsarea mamei-pinguin, faţă de puii săi, fiindcă este destul de puternică, pentru a se opune scongului, care este mult mai slab ca ea.

Cu totul altfel este regina-pinguin, care trăeşte pe coastele pustii ale Antarcticului. Acolo timpul este atât de aspru, încât femela după ce naşte puii, îi acoperă cu aripile pentru a-i încălzi şi a-i pune la adăpost de intemperii.

Cuibul nu şi-l poate face printre gheţari, astfel că regina-pinguin se adăposteşte cu puiii săi la voia întâmplării. Clima este atât de aspră încât mortalitatea nouilor născuţi este enormă. Dar instinctul de solidaritate la pinguini este atât de desvoltat, încât atunci când mama-pinguin îşi lasă puiul singur, pentru a-i aduce hrană, cei din vecinătate vin să-l apere de primejdii.

Rasa aceasta de pinguini este foarte conştientă de responsabilitatea ce are faţă de progenitură şi tatăl se alătură mamei pentru a-şi apăra puiul. Aceste specii de pinguini sunt absolut monograme.

Pentru asigurarea hranei puilor se ocupă adeseori numai părintele lor.

Şi bâtlanii sunt monogami, unirea lor ţinând toată viaţa. Doamna bâtlan este o mamă minunată, care-şi îngrijeşte puii cu multă atenţie, stând ceasuri întregi pentru a le aduna peştele ce le serveşte drept hrană.

Femela focă îşi îngrijeşte singură puii. Focele duc aproape aceeaşi viaţă ca şi strămoşii noştri din caverne, Toate femelele sunt proprietatea exclusivă a celui mai mare şi mai puternic dintre masculi, atât timp cât rămâne cel mai puternic. Ceilalţi bărbaţi trăesc în două grupe; una cuprinde declasaţii, neputincioşii şi bătrâni, iar cealaltă pe cei tineri.

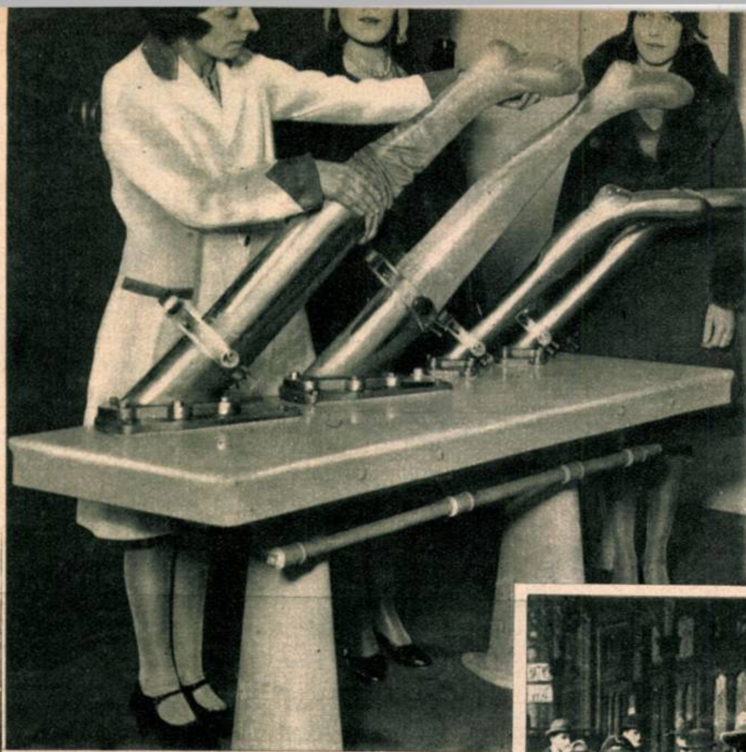
Urangutanul femelă este o foarte interesantă mamă. După cum ne dăm seama de specimenele din captivitate sau chiar din junglă, urangutanii sunt şi ei monogami, semănând oamenilor prin felul cum îngrijesc de puii lor. Tatăl urangutan îşi păzeşte uneori puiul, pe când mama, care se teme de lipsa lui de atenţie, îl înlocueşte imediat.

RALIDI

Stânga sus: *Un pui de zebră fotografiat în grădina zoologică din Berlin.* Dreapta sus: *Puişori de găină.* Sus în medalion: *Un pui de hipopotam.* Dreapta: *Antilopa şi puiul ei.* Jos: *Prima încercare de a umbla, a unui pui de maimuţă.*

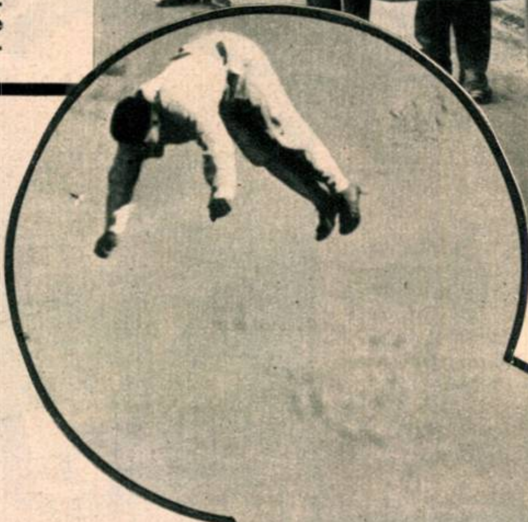

PROFESIUNI BIZARE

OAMENII exercită câteodată profesiuni din cele mai bizare! Nu e vorba de acele expediții mărunte și atât de numeroase, care permit unor aventurieri să-și ducă existența de azi pe mâine, în situații echivoce, ci de profesiuni regulate, care constituesc o resursă onestă de trai pentru mulți oameni. Criza actuală care stăpânește tot globul, a făcut din lupta pentru existență o adevărată acrobație și a stimulat la maximum resursele de imaginație și de ingeniozitate ale omenirii, în căutarea pâinii de toate zilele.

Numărul profesiunilor s'a multiplicat astfel în proporții nebănuite și varietatea lor a devenit considerabilă.

Stg. sus: *Vânzătoarea de ciorapi.* Sus: *Heralzii moderni, anunțând un spectacol, pe străzile Londrei.* Jos: *Omul proectil, fotografiat în momentul când este aruncat de catapultă.*

CERCETĂRILE ȘTIINȚIFICE

IN activitatea industrială există o serie întreagă de îndeletniciri curioase, care cer multă trudă și răbdare, ocupațiuni monotone și migăloase, dar absolut indispensabile pentru progresul technic. Așa de exemplu, în industria textilă, foarte mulți specialiști sunt ocupați exclusiv să studieze cu ajutorul razelor ultraviolete, proveniența diferitelor pete ale țesăturilor, pentru a găsi în fiecare caz particular, soluția chimică adecuată.

Un american în slujba institutului agricol din Washington, are ca unică însărcinare obligația, să măsoare cu un aparat de precizie, gradul de umiditate al ierbei și al grâului.

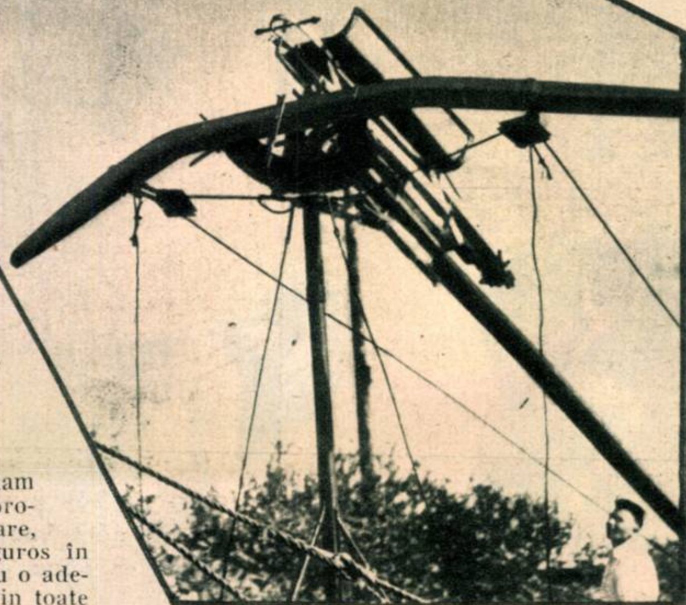
Un altul are misiunea de a urmări itinerariul în văzduh, al diverselor păsări călătoare.

Un medic yankeu este specializat în boalele... perlelor și-și petrece toată viața examinând aceste scoici.

HERALZI MODERNI

LA Londra se menține încă în veacul al 20-lea, o tradiție medievală. E vorba de „heralzi", care străbat străzile orașului, răspândind în public cele mai diferite vești. Astăzi, vizitatorii metropolei britanice, sunt isbiți de aspectul bizar al unor heralzi moderni, un soi de crainici municipali, cari anunță cu o voce stridentă, — adevărat haut-parleur omenesc — cutare sau cutare comunicat, destinat să aducă un serviciu unei anumite persoane. Ați pierdut cumva un obiect de valoare? S'a rătăcit vre-un copil în oraș? Voiți să faceți ceva cunoscut publicului? E deajuns să „închiriați" prin intermediul poliției, un asemenea „crainic-haut-parleur", care vă execută după un tarif bine stabilit, orice comision. Heraldul nostru îți va debita micul său discurs din uliță în uliță, până ce se întoarce cu obiectul pierdut, sau cu informațiunea dorită.

MAESTRUL DE CEREMONIE

NU de mult a murit în capitala Angliei, în vârstă de 73 de ani, William Knightsmith, un personaj unic în genul său. Knightsmith era de profesie maestru de ceremonie. Invitat la reuniuni oficiale sau particulare, el dirija și asigura stricta supraveghere a ceremonialului, atât de riguros în moravurile britanice. Avea avantajul unui glas sonor, pe care-l modula cu o adevărată artă. Cu autoritate și totuș cu discreție, el conducea pe oaspeți prin toate

etapele unui banchet elegant şi în absolută conformitate cu eticheta. Omul nostru încasa o taxă de 3—15 lire sterline numai pentru obligaţia de a stabili ordinea cea mai nimerită în succesiunea toasturilor. Nu permitea cuiva să aprindă ţigara înainte de terminarea toastului în onoarea regelui. Knightsmith era neînduplecat faţă de cei cari încercau să-i violeze regulamentul. Nici un gentleman nu precupeţia cheltuiala pe care o comporta prezenţa la o petrecere, a acestui neîntrecut maestru de ceremonii.

MIROSUL ŞI GUSTUL, SURSE DE BENEFICII

SUTE de mii de fete sunt întrebuinţate în marile magazine ca vânzătoare. Cele mai bine plătite sunt însă acele care ştiu să „miroasă parfumurile".

La Londra, când ai un nas fin, poţi câştiga multe parale. O doamnă tânără se specializase în „arta gustului". Pentru alcătuirea unui menu de gourmanzi, e consultată ca un expert pretios. Apare câte-un sfert de ceas în bucătărie şi gustă din diferitele mâncări pregătite. Răspunsul este prompt: „un pic de sare ici, puţin piper colo, etc." Nu face decât să desăvârşească o operă începută şi pentru aceasta e plătită cu 5—10 lire sterline de fiecare vizită.

MANECHINE PENTRU SULIMANURI

O ALTĂ meserie curioasă este aceea pe care o practică în marile centre din Occident, unele vânzătoare de la raioanele cu pudre şi sulimanuri şi alte articole pentru frumuseţe. Vânzătoarele îşi oferă obrazurile pentru încercarea feluritelor produse: pudre, creme, farduri şi înfăţişează astfel clientelei o imagine exactă a efectului obţinut. In casele mari găseşti întotdeauna vre-o 2—3 „manechine" de felul acesta. O blondă, o brună şi o roşcovană îşi ofilesc sistematic tenul, pentru a satisface vanitatea semenelor lor.

DOAMNA CARE DISTREAZĂ...

DOAMNELE sau domnişoarele inteligente, cu o conversaţie amuzantă, găsesc cu uşurinţă la Londra un mijloc de a-şi câştiga existenţa. Ele reprezintă aşa numitele „Cherring-up-lady", astăzi foarte la modă. O profesiune din cele mai curioase! O asemenea „duduie" e angajată, fie pentru o după amiază întreagă, fie pentru o seară, fie numai pentru câteva ore. I se cer calităţi numeroase şi universale, o educaţie îngrijită, cunoştinţe şi mai ales arta de a se adapta la situaţiile cele mai delicate. Cutare tip de mizantrop ursuz şi arţăgos de exemplu, trebue să fie vindecat de această manie, sau cel puţin făcut s'o uite pentru câtva timp. Duduia angajată are misiunea să-l distreze, să joace cărţi cu el, să ştie în ce moment să piardă sau să câştige, să flirteze, să-i cânte o polcă la pian, etc.

PREUMBLĂRI PROFESIONALE

O FIRMĂ de tălpi pentru ghete, a găsit o formă de publicitate ingenioasă. A angajat două fete tinere, a căror misiune este să se plimbe toată ziua în împrejurimile oraşului şi să străbată astfel cel puţin 20 km. pe zi. Pentru a verifica traseul parcurs, hoinarele profesioniste au tocurile ghetelor prevăzute cu un aparat înregistrator, sigilat în regulă. Toate aceste curse servesc ca un mijloc de încercare a solidităţii tălpilor de cauciuc. Când triumfă după un drum de 500 km., cauciucul este socotit ca bun pentru vânzare.

DIVERSE MESERII

SOMAJUL general a mai creat încă o serie întreagă de meserii bizare. Şomeurii intelectuali sau persoane care au ocupat înainte situaţiuni sociale din cele mai înalte, toţi sunt nevoiţi să se pună, din cauza mizeriei, în slujba diferitelor firme, fie chiar şi ca agenţi de reclame pe uliţe. Pentru a exercita o slujbă atât de penibilă, care le impune obligaţia de a străbate străzile cu placatele de reclamă, ei îşi ascund figura în dosul unei măşti, care le dau mai degrabă aspectul unor bande de infractori.

Femeile operatoare la o „lustragerie electrică", iată desigur o profesiune nu mai puţin originală, care a putut fi admirată în cadrul unei recente expoziţii din Hamburg, a cismarilor. Aceeaş caracterizare se aplică dealtfel şi la vânzătoarele americane de ciorapi, care, pentru a câştiga clientela, îmbracă ciorapii pe un soi de picioare mecanice de diferite mărimi şi forme, ataşate unui aparat special. E inutil să mai înşirăm aci profesiunile excentrice ale artiştilor, cari îşi exhibează diferitele lor talente în circuri sau la spectacolele de varietăţi.

Şi pentru a încheia această trecere în revistă a unor profesiuni ciudate, vom semnala una bizară, mai ales prin non-sensul ei. E vorba de ocupaţia de a distruge sistematic un bun, şi aceasta nu în timp de război, ci astăzi, în vreme de pace. O profesiune, care a devenit relativ rentabilă pe aceste vremuri de şomaj. In Brazilia cafeaua s'a produs în cantităţi atât de enorme, încât, pentru a-i împiedeca o scădere a preţului pe piaţă, se preferă ca ea să fie arsă. Numeroşi lucrători şomeuri sunt astfel ocupaţi în acest scop. Bizară ocupaţiune! Simptom trist al unei epoci, în care omenirea e condamnată să sufere de foame şi totuş bunurile „trebuesc" distruse cu orice preţ! I. S.

O LUME DESCURAJATĂ-DICTATORI VOLUBILI

MOTTO „Puterea trece veşnic dela cei mulţi la cei puţini".

(Wendel Phillips)

Intotdeauna, în urma unui mare răsboi, lumea se desechilibrează. Moartea, ruina şi miliardele cheltuite în vânt determină în mase un penibil sentiment de descurajare.

Naţiuni mari, rase întregi, sunt cuprinse de oboseală, întocmai ca un individ, după o luptă disperată.

Un astfel de moment e propice ridicării dictatorilor, oameni de o excepţională putere de voinţă şi o încredere în sine nemărginită, ba uneori chiar comică. Ei răsar de undeva din „marea masă" şi sunt necunoscuţi, până în momentul ocaziei care-i crează iar mulţimea deprimată şi zăpăcită, le încredinţează puterea, urmându-i orbeşte.

Când cei mulţi, naţiuni şi rase întregi, sunt copleşiţi de oboseală şi descurajare, „cei puţini" răpesc şi exercită fără control, puterea celor mulţi.

Desenul nostru dă un tablou al situaţiei actuale în întreaga-i disperare.

Obosită de luptă şi sbucium, obosită şi tremurând sub povara copleşitoare a datoriilor, obosită de greşelile sale, uimită de calamităţile care au năpădit-o, exasperată şi amărâtă, incapabilă de-a înţelege persistenţa depresiune care o paralizează, lumea capitulează mărturisindu-şi neputinţa, şi atunci apar dictatorii cari-şi agită stindardele cu gesturi teatrale.

Dictatorii apar în clipa când moare curajul rassei, — aşa cum apar corbii când moare animalul.

Cum credeţi că ajung 30.000 de englezi să guverneze o Indie cu 300.000.000 de suflete? Această paradoxală situaţie se explică prin faptul că India s'a demoralizat în vreme ce Marea Britanie şi-a păstrat intactă încrederea în sine.

* * *

„Puterea, întocmai ca un diamant, ia ochii spectatorului, precum şi celui care-l poartă; dă demnitate, grandoare şi autoritate umilului aducând exaltări în locul placidităţilor".

Omul are nevoie de o mare putere de voinţă şi de autocontrol, spre a nu se lăsa ameţit de strălucirea unei puteri pe care întâmplarea i-a pus-o subit în mâini. Iată ce spunea în această privinţă filosoful Colton pe care l-am citat mai sus:

„Puterea aduce deformări chiar în cele mai superioare spirite, aşa cum vinul zăpăceşte cele mai rezistente capete. Nu există om destul de înţelept şi de echilibrat pentru a i se încredinţa o putere fără margini".

Există oameni în mâinile cărora, puterea devine asemeni unei arme periculoase, intrată pe mâna unui copil, dar sunt şi oameni cari ştiu s'o utilizeze spre fericirea lor şi a celor din jurul-le.

In desemnul nostru vedeţi patru oameni, ridicându-se pe gigantul prăvălit la pământ, care simbolizează lumea anului 1933.

Trei din aceşti patru bărbaţi au trecut cu bine prin primele furtuni ale dictaturei şi ceea-ce-i mai remarcabil, au scăpat de acea mare primejdie care e efectul puterei nemărginite, dobândită subit asupra firei şi judecăţei unui om.

Aceşti trei oameni cari au reuşit să suporte ani dearândul această nemărginită putere, cu toate primejdiile ei, scăpând neatinşi de proectilele atentatorilor şi păstrându-şi atât autoritatea cât şi minţile, sunt: Mussolini în Italia, Stalin în Rusia şi Kemal Paşa în Turcia.

E poate pentru prima dată că istoria vede trei figuri atât de remarcabile, ridicându-se în acelaş timp — o trinitate a puterei pe scena lumei.

* * *

Un unghiu al acestui triunghiu se află la Roma, unde Mussolini reînvie înflăcăratul patriotism şi puterea vechiei Rome, impresionând profund Europa care-l priveşte îngrijorată întrebându-se ce are de gând să facă.

Un alt unghiu e tocmai în Răsărit, acolo unde Turcia se întinde — parte în Europa şi parte în Asia — ţinut guvernat de Kemal, care a răsturnat pe sultani, desfiinţându-le haremurile, eliberând femeile, abolind obiceiul vălurilor şi punând capăt odioaselor crime, ce se petreceau între zidurile palatelor lor.

Cel de al treilea unghiu în triunghiul dictaturei, se află tocmai la Moscova, unde Stalin, puternicul rus, conduce o naţiune uriaşă, de nemărginite resurse. Unii spun c'ar guverna prin teroare, iar alţii c'ar uza doar de inteligenţă. Dacă vreţi să ştiţi însă adevărul — ca orice dictator care reuşeşte să se menţie la putere, el guvernează cu ajutorul teroarei şi al inteligenţei, făcând apel la spiritele celor cari posedă o inteligenţă şi impresionând prin frică, pe cei lipsiţi de acest resort spiritual.

O mare putere de voinţă în colaborare cu o inteligenţă excepţională, explică succesul acestor oameni.

Dacă Mussolini, Kemal sau Stalin ar avea o inteligenţă de zece ori mai mare decât cea pe care o posedă, dar ar fi lipsiţi de voinţă, n'ar mai fi ceeace sunt acum.

Intelectul conduce, dar voinţa declanşează acţiunea. Inteligenţa fără puterea voinţei este asemeni unui automobil de-o construcţie foarte elegantă, căruia-i lipseşte însă motorul.

* * *

Hitler al Germaniei, ultima apariţie în rândul dictatorilor, are încă de luptat pentru a dovedi că se poate MENŢINE într'un câmp, unde cea mai mică primejdie este ASASINATUL iar cea mai mare, EGOISMUL şi INGAMFAREA.

După unii, perspectivele lui Hitler ar fi restrânse, pentrucă în fond nu e decât „un imitator".

Mussolini are cămaşa neagră. Hitler a arborat cămaşa cafenie. Oamenii lui Mussolini salută ridicând o mână, după vechiul obiceiu roman; oamenii lui Hitler fac acelaş gest, deşi vechii germani nu aveau un asemenea salut.

Trebue să ţinem totuş seama de faptul că Hitler s'a ridicat într'o epocă foarte precară, c'a luat conducerea unei naţiuni de o civilizaţie superioară şi extrem de inteligentă, obicinuită să privească cu antipatie şi neîncredere dictatura.

Să iei frânele unei astfel de ţări şi s'o guvernezi cu concursul unor oameni încă puternic impresionaţi de hidoasele amintiri ale marelui răsboi, nu e deloc uşor.

Hitler a făcut-o totuş, lânduşi dreptul, temporar cel puţin, de-a traduce faimoasa deviză a lui Ludovic al XIV-lea: „L'état c'est moi" în „Der Staat bin ich".

Cu un tunător discurs, în biserica garnizoanei din Potsdam Hitler a înfierat republica germană, care promitea atâta, care a suferit atât şi sub care am văzut atâtea înfăptuiri, din ziua tratatului dela Versailles.

Cu multă abilitate, el a ştiut să doboare stindardul republicei, ridicând lângă mormântul lui Frederic cel Mare, drapelul Kaiserului, pe care a adăugat semnul svasticei.

Işi închipuie poate că e un al doilea Frederic cel Mare, sau o combinaţie de Frederic şi Mussolini?

In aceste închipuiri rezidă pentru el cea mai mare primejdie. Un om de real succes ca Cesar, Napoleon, Cromwell, Mussolini sau Stalin e EL INSUŞI. Oricât aţi cerceta istoria, nu veţi găsi o singură IMITAŢIE, care să fi ajuns pe soclul victoriei.

* * *

Dar scopul scuză mijloacele: omul se caţără sus spre culme, cum poate. Posibil că în cazul lui Hitler, această imitaţie dela început, va fi înlocuită cu vremea printr'o activitate în care se va resimţi geniul unei puternice individualităţi.

Alexandru cel Mare purta cu sine epopeea în care Homer descrie asediul Troiei şi e de presupus că doria să imite, sau să emuleze eroi ca Ulyse, Achile şi alţii.

Cesar îşi luase pe Alexandru de model, şi se spune că stimulul lui Mussolini ar fi Cesar.

Napoleon, unul din marii luptători ai istoriei nu numai

(Continuarea în pag. 15)

Castele...

Un biet nevoiaş, a isbutit să dea mâna şi să stea de vorbă cu ministrul externelor, d. Titulescu. De bucurie... dar ce mai calea-valea, trebue să vedeţi cum şi-a manifestat entuziasmul.

VASILE Hârlescu este însurat, are copii şi n'are slujbă. Din această cauză întârzie foarte des prin oraş, să discute cu prietenii la un pahar de vin, ce ar fi, dacă n'ar fi ce este.. şi altele.

Acasă, nevastă-sa licenţiată în filosofie, spală rufele copiilor (fata termină liceul şi băiatul facultatea) sau cârpeşte vrafuri de ciorapi, aşteptându-şi soţul.

Insă toate au un sfârşit, deci şi banii şi cu ei, sindrofiile. Şi când sfârşesc toate, Vasile, care are vinul sentimental şi fantazia bogată, se simte cuprins de remuşcări pe măsură ce se apropie de domiciliul conjugal şi se luminează de ziuă.

Dar oricât de uşor deschide uşa, nevastă-sa tresare şi se ridică răzbunătoare în cămaşă de noapte demodată.

— Acum se vine? Frumos îţi şade!... Uite în ce hal eşti... Unde ai fost?

— Ssst!... Taci... Vezi mâna asta?

— Fugi că miroşi a vin.

— Pup-o!

— Ia nu te prosti.

— Pup-o, n'auzi?

— Fă bine şi te culcă...

D. N. Titulescu, ministrul de externe, luând cafeaua la Snagov, pe malul lacului. O odihnă bine meritată, desigur după frământarea altimelor săptămâni.

(Foto-amator Botez)

— Pup-o când îţi zic...

— Vasile, să nu dea dracu să scoli copiii, că pe urmă...

— Pup-o că a avut cinstea să strângă mâna lui Tit'lescu...

— A cui?

— Tit'lescu.

— Minţi.

— S'mor...

— Spui drept?

— Să n'am parte de tine...

— Vezi, popa de caro... Ţi-am spus eu.. Vorbe bune dela un om mare şi puternic... Doamne! Stai dragă, aşteaptă să-ţi fac o cafea, nu te culca. z

— Bine, b'avo...

— Nu-i pretind cine ştie ce... Să introducă băiatu în diplomaţie şi să primească fata la externe... Incolo... Şi unde v'aţi întâlnit?

— La Fudulu.

— Aşa frate, că tatăl Fuduloaii a botezat mi se pare, pe o nepoată de vară a lui Titulescu... Ce trebue să se mai fi fudulit Fuduloaia... Par'că o văd... Şi alţii cine mai erau...

— Unde?

— La Fudulu...

— Lume, ăăă...

— A vorbit frumos?

— Cin'...

— Titulescu.

— F'umoos

— Ce a spus?

— Cin'?

— Titulescu, frate. Cu tine a vorbit?

— V'bit.... Ăăă.

— Tu ce ai spus?

— Hâ'lescu.

— Şi el ţi-a răspuns?

— Tit'lescu.

— Şi pe urmă... Stăi, n'adormi... Vasile m'auzi? Vasilică scoală... Uite cafeaua. Bazile... Of. firar-a dracului de viaţă...

GH. BRAESCU

O lume descurajată — Dictatori volubili

Urmare din pag. 14-a

că se compara cu Alexandru. dar plănuia să calce pe drumurile bătute odată de acesta, cu Impărat al Asiei. De unde rezultă că imitaţia nu e numaidecât o mărturie a slăbiciunei.

* * *

In ilustraţia noastră. vedeţi „marele quartet" al dictatorilor, predicându-şi fiecare doctrina. pe trupul doborît al „unei lumi descurajate".

Aceşti oameni ne par tare deosebiţi: Hitler. face uz de despotism, susţinând că nu se gândeşte la o reîntronare a monarhiei; Kemal tinde să guverneze Turcia prin inteligenţa turcească şi nu printr'un sultan sau calif; Mussolini, care a moştenit puterea de voinţă a vechiei Rome, pune disciplina şi supunerea, înaintea tuturor principiilor de „libertate individuală"; iar Stalin, care a desfiinţat ţarismul şi biserica, contestându-l până şi pe Dumnezeu, şi înlocuind biblia cu doctrina lui Karl Marx, caută să ridice o mare Rusie industrială, în locul vechiului conglomerat format din 200.000 de mici sate agricole.

Nouă, ne par tare deosebiţi, dar pentru Cel de Sus *ei se pierd desigur în imensa plasmă a omenirei.*

Toţi sunt sortiţi pieirei. Dar asta cade în sarcina TIMPULUI şi treptat, dealungul secolelor. massele umane vor învăţa să se guverneze singure.

De epoca de piatră ne despart abia 12.000 de ani şi în acest răstimp am realizat adevărate miracole, în ciuda războaielor, a plăgilor şi a superstiţiilor.

După părerea savanţilor, pământul are înaintea sa, sute de mii de secole, şi în acest uriaş drum pe care urmează să-l parcurgă, omenirea va mai suferi încă schimbări inifinit mai mari, dcât cele ce s'au produs din zille când strămoşii noştri pândiau cu priviri sălbatece şi încărcate de teamă în gurile cavernelor, care-i adăposliau.

Omul mijlociu al viitorului va întrece în putere de voinţă pe toţi aceşti eroi ai momentului; inteligenţa lui va depăşi pe a celor mai mari dintre geniile apărute până acum pe pământ, iar în acţiunile lui, EMULAŢIA ŞI BUNAVOINŢA vor înlocui egoismul şi apriga concurenţă de astăzi.

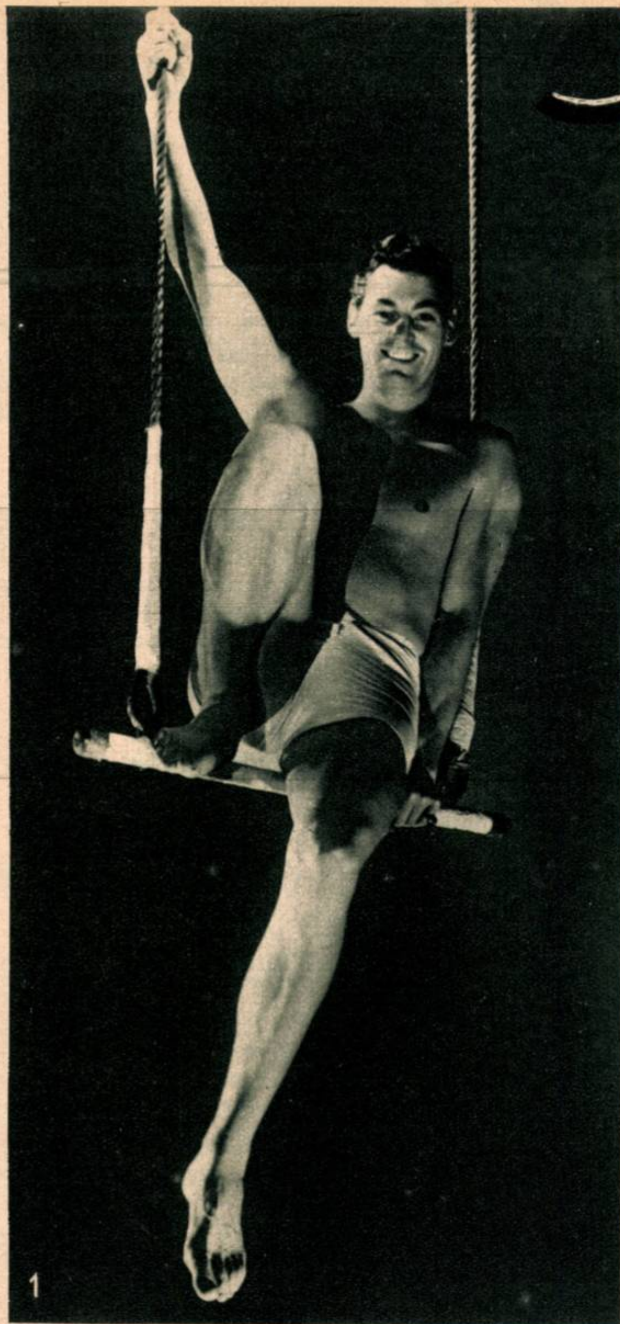
Nu judecaţi lumea după acest tablou, deşi e o reală reprezentare a anului 1933.

Re.

REGINE INCORONATE de Maria Regina României. 2 volume compacte Lei 160. Editura „Adevĕrul".

Trista poveste a unui suflet stingher de femeie, creat pentru dragoste şi poezie şi silit, de eticheta rigidă a curţilor regale să-şi înfrâneze orice elan.

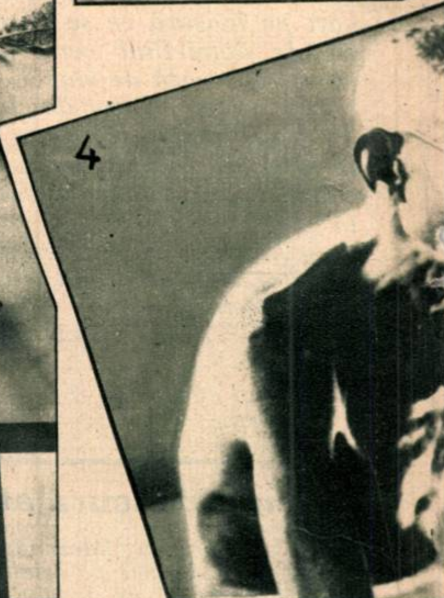
Principesa Martha Bibescu DESTINUL LORDULUI THOMSON OF CARDINGTON şi SMARANDA de Generalul Brigadier Lord Thomson of Cardington cu o prefaţă de Ramsay MacDonald, primul ministru al Marei Britanii. Editura „Adevĕrul". Lei 80.

1) Johnny Weismuller, fostul campion mondial de înnot, actualmente actor de cinematograf la Hollywood, își menține supleţea prin exerciţii zilnice de gimnastică. In fotografia noastră îl vedem pe un trapez. 2) La 2 Mai s'a deschis la Berlin o expoziţie de fetișe și idoli ai vechilor religii. In fotografia noastră vedem o mască a cultului eschimoșilor. Ea este lucrată rudimentar, din lemn. 3) Bogatul Emir de Katsina (Nigeria de Nord) a sosit la Londra, unde va rămânea câteva săptămâni. Il vedem alăturat, într'o plimbare pe care a făcut-o cu familia și suita prin Hyde-Park. 4) Mahatma Gandhi, conducătorul naţionaliștilor indieni, după ce a fost eliberat din închisoare, a început un nou post religios, care va dura 21 de zile. 5) Atributele frumuseţii femenine: în timp ce în Europa femeea trebue să-și retușeze frumuseţea prin farduri, frumusețile din Burna nu sunt tratate ca atare, decât dacă au așa numitele „gâturi de girafă" susținute de câteva rânduri de cercuri metalice. 6) Intreaga colonie cinematografică din Hollywood a prins de curând o pasiune specială pentru bici-

...lităţi

cletă. In fotografia noastră vedem pe frumoasa actriţă Claire Windsor, exersându-se în acest sport. 7) La Washington a avut loc de curând o conferinţă internaţională. sub preşedinţia d-lui Roosevelt. Au participat la ea personalităţi importante din conducerea statelor europene. In clişeul nostru vedem dela stânga la dreapta, pe d-na Roosevelt, d-ra MacDonald, d. Ramsay MacDonald, premierul englez, d. Franklin Roosevelt, preşedintele Statelor Unite şi expertul naval american, Vernou. 8) Cu aceeaş ocazie, ministrul de externe Hull a oferit un dejun la Selgrave Club din Washington. In această fotografie vedem dela st. la dr.: pe d. Ramsay MacDonald, ministrul Hull, Richard Benett, primul ministru al Canadei şi d. Eduard Herriot, delegatul Franţei, în grădina clubului. 9) Civilizaţia pătrunde din ce în ce mai mult, în adâncul continentului negru. Fotografia noastră reprezintă pe croitoreasa unui sat african, care lucrează sub cerul liber, la o maşină de cusut.

5

6

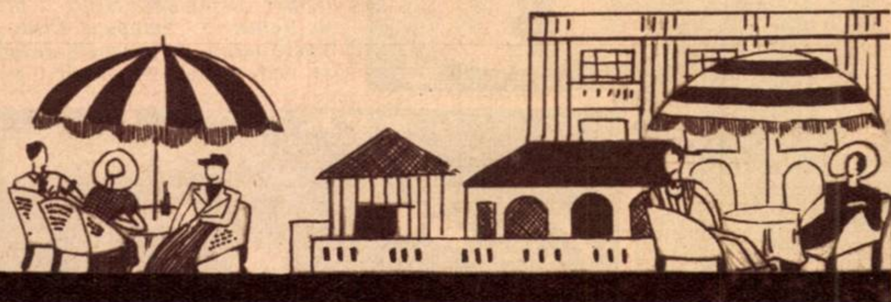
8

9

MODĂ

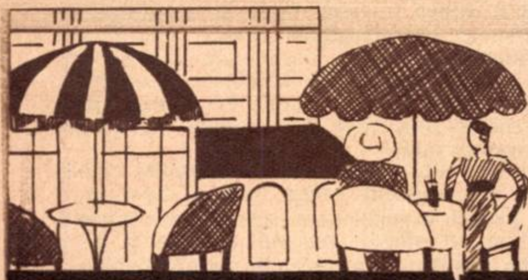

Pentru PRIMĂVARA DELA NOI

MODA actuală aduce unele lucruri foarte potrivite cu clima noastră călduroasă. Pentru primăvara dela noi, caldă ca vara în alte țări, vom putea purta tailleururi de olandă, sau dintr'o stofă asemănătoare cu pânza de sac, în culoarea cânepei.

Aceste țesături sunt ușoare și răcoroase, așa că nu va fi nevoie să ne lipsim de tailleur-ul atât de tineresc și elegant, pentru plimbarea de dimineață.

***

Vă arătăm în pagina din stânga un astfel de costum, cu mânecile semi-lungi, purtat cu o bluză imprimată, cu pălăria de panama în formă nouă, foarte apropiată de pălăriile bărbătești, care va fi probabil marea favorită al anului.

Mai sus vedem un tailleur compus dintr'o fustă gris-Patou, cu o bluză chemisier bleumarin încheiată cu nasturi de mărime degradată și jacheta trois-quarts, înzstrată cu reveruri largi.

Pentru după masă, Adrienne Ames, de la „Paramount" noua parteneră a lui Maurice Chevalier, poartă o rochie imprimată ecossais în alb și negru, cu o jachetă scurtă și fără mâneci, bogat împodobită cu vulpe argintie.

Pentru doamnele care preferă uni-ul, mai dăm o rochie din crêpe de mătase beige, ușor drapată la gât și mâneci; cordonul este de satin ciré negru, pălăria neagră, cu un bucheţl de flori beige.

***

Incălțămintea, atât de importantă pentru completarea toaletei, va fi aleasă natural, cu mare îngrijire.

Dimineața se vor vedea, ca în toți anii trecuți, pantofi combinați în alb-marron, alb-negru, gris-bleumarin, cu tocurile joase, pe când pantofii eleganți vor fi creațiuni grațioase și fragile din „pantzer", sau unul din acele nenumărate alte reptile sortite să-și lase viața și... pielea pentru înfrumusețarea picioarelor femenine.

E.

Isabel

Fardul după 40 ani

O MICĂ dar încântătoare revoluție socială s'o produs în ultima vreme. Nu suntem departe de vremea când mamele erau dezolate de faptul că fiicele lor se fardau și nu mai știau ce să facă spre a le împiedeca. Astăzi, ideea aceasta a mai slăbit dar în schimb fetele, al căror punct de vedere a triumfat, stăruie pe lângă mame să recurgă și ele la acest mijloc de tonificare a trăsăturilor.

Intre generații au existat întotdeauna divergențe de vederi. In istoria socială a fiecărei epoci vedem mame pledând alarmate înaintea unor fete ce dau cu dispreț din umeri, dar dacă e ca legăturile dintre mame și fiice să se strângă prin dorința comună și de altfel foarte omenească, de-a fi frumoase, cosmeticele vor aduce un real serviciu.

Cele două generații vor prinde astfel să colaboreze, mamele făcând totul pentruca fetele să se desvolte cât mai frumos, iar fetele, ajutând mamelor să se menție tinere, și în ritmul vremei.

Nu știu cine are mai multă nevoie de sfaturi. Fetele sunt pripite, înclinând să-și exagereze fardul. Dar mamele sunt conservatoare. Ele au crescut într'o epocă a pudrei albe și susțin că ar fi mai discretă. Se înșală însă!

Femeea al cărei păr a fost negru sau de un castaniu foarte închis, păstrează de obiceiu un colorit oarecum viu chiar dupăce părul i-a încărunțit sau i-a albit cu desăvârșire. Părul negru sau aproape negru se preface într'un cenușiu ca fierul și încărunțind, ajunge la un argintiu cu reflexe albastre. In toate aceste stadii, are o culoare pozitivă, frapantă, și efectul e sporit de faptul că acest tip de femei au de obiceiu ochii negri, sau de-un căprui închis, cu sprâncene și gene negre. Acest puternic colorit formează o bază după care se vor alege fardurile și îmbrăcămintea. E vorba de tipul femeei cărunte care poate purta negrul și roșul de purpură, fonduri ce reliefează puternicul contrast dintre părul alb și ochii negri. Dar aceste femei mai pot utiliza cenușiul, nuanță rece care se armonizează însă într'un mod foarte plăcut cu argintiul părului.

Majoritatea femeilor cărunte însă nu posedă acest puternic colorit în figurile lor. Părul blond, roșu sau de un castaniu mijlociu, capătă de obiceiu un cenușiu murdar. Genele și sprâncenele acestor femei se decolorează cu vârsta, tenul lor capătă un ton neutru și chiar ochii își pierd din culoare. Așa că în medie, femeea căruntă prezintă un incolor monoton, și trebue să evite culorile puternice ca purpurul, iar când poartă o rochie neagră, va avea grijă să-i adauge un guler, o vestă sau un șal alb, chair, sau beige. Griul îi dă un aspect de fantomă pentru că această culoare rece nu împrumută nimic unei epiderme ce și-a pierdut strălucirea. Ea are nevoie de culori cari s'o înviorează, de tonuri calde. „Rose-ul prăfuit" al acestui sezon e cea mai nimerită culoare pentru majoritatea femeilor cărunte, apoi vine beige-ul ce bate în rose, movul și bleu-ul cu reflexe trandafirii etc.

Prea multe femei cărunte persistă în a întrebuința pudra albă sau chiar deschis, care era considerată ca distinsă în tinerețea lor. Dar pe o piele care a luat culoarea pergamentului, această pudră deschisă dă un efect de văros, și nu putem recomanda în acest caz decât o pudră închisă, întrucât epiderma se întunecă pe măsură ce femeea înaintează în vârstă, așa că are nevoie de un fard de culoarea piersicei, care e un amestec de rachel închis cu un rose aprins, pentru a-i da oarecare căldură. Dacă tenul e roșcovan, se va renunța la pudra cu tonuri trandafirii preferându-se un rachel pur, care va combate întrucâtva culoarea cam pletorică a epidermei.

In efortul de-a rămâne în vechia notă, cele mai multe femei încărunțite întrebuințează așa numitul rouge închis, care nu e altceva decât un roșu de purpură, roșul unei smeure tare coapte. Dar foarte puține femei au în obraji această culoare și pe o piele gălbuie sau bronzată, roșul acesta creează un efect isbitor de artificial. Un creion de buze închis nu se va întrebuința decât atunci când buzele posedă culoarea naturală, ușor albăstrie a sângelui.

Femeilor încărunțite, li se recomandă pentru obraji și buze un rouge în nuanțele cele mai delicate ale trandafiriului. Dacă pielea e gălbuie sau bronzată, se va opta pentru un orange mai închis, sau mai deschis după cum e cazul. Cred că prea multe femei fac greșala de-a întrebuința o pudră prea deschisă și un rouge închis. Inteligent ar fi să se utilizeze un rouge mai luminos pentru a da căldură epidermei și o pudră închisă care să se potrivească cu coloritul tenului.

In afară de acestea, aș mai sfătui pe domnișoarele care fac toaleta mamelor, să le taie părul întrucât acele șuvite rebele, ce scapă de obiceiu din coafură, îmbătrânesc mai mult decât decolorarea părului, în sine. Suprimând părul de pe ceafă, figura se luminează iar o gușă ce prezintă tendințe de proeminență, devine mai puțin remarcabilă.

YVETTE

Campionatul MINCINOȘILOR

UN CONCURS AL „REALITĂȚII ILUSTRATE"

STATELE UNITE sunt bântuite actualmente de pasiunea povestirilor fantastice. Voga își are originea în orășelul Burlington, din provincia Wisconsin, unde s'a organizat un *„Club al Mincinoșilor"* care deschide anual concursuri, decernând titlul de campion persoanei care vine cu cea mai absurdă anecdotă.

Clubul acesta a fost fondat acum patru ani de către căpitanul de marină în retragere Anton Delano și de prietenul său Frank Beller, comisarul districtului Burlington, iar primul campionat a fost câștigat chiar de către căpitanul Delano cu următoarea povestire.

„Eram un băiețel, abia intrat în marină și vasul pe care-mi făceam ucenicia, ieșise de vre-o câteva zile în larg, când căpitanul zări la un moment dat cea mai mare balenă din câte s'au pomenit vre-odată. Namila ar fi putut prea bine să fie luată drept o insulă neagră și strălucitoare, dar ochiul experimentat al căpitanului era greu de înșelat; dădu ordin să trecem în lung peste monstrul care înainta cu o repeziciune de șase noduri pe oră. Animalul era foarte blând și se părea că lunecarea vasului nostru pe spinarea sa nu-l deranja câtuș de puțin. Ne-am sporit viteza la opt noduri pe oră și ne-au trebuit astfel patru zile până să trecem peste uriaș, spre a ieși iar la larg.

Intretimp, gustul acesta pentru fantastic s'a întins în întreaga Americă și comitetul clubului din Burlington a primit în cursul anului următor sute de anecdote, din toate colțurile continentului, multe din ele amenințând să răpească titlul primului campion.

Remarcabilă e astfel anecdota unui oarecare F. Buts, din Bay City, (Michigan) nu numai prin neverosimil dar și prin humorul de bună calitate ce se desprinde din ea.

Nu totdeauna minciuna e o crimă. Există minciuni care nedăunând nimănui, sunt o dovadă de fantazie, de imaginație poetică, după cum sunt minciuni caritabile.

Oscar Wilde spunea că minciuna e cel mai frumos lucru și puține povestiri sunt atât de amuzante, sum sunt poveștile lui Münchhausen, poreclit cel mai mare mincinos al secolului său.

Marseilliezii și gasconii au reputațiunea unor mincinoși mari și cu toate acestea Tartarin de Tarascon e un tip simpatic. Nu poți fi mincinos fără să fi inteligent, dotat cu mult spirit.

In bucata pe care o publicăm sunt însemnate câteva minciuni mai mari și mai amuzante, care au stârnit vâlvă în cursul anului trecut. Cu prilejul acesta, și spre a pune la încercare fantazia mincinoșilor noștri simpatici, lansăm un concurs printre cititori. Cine va fi în stare să povestească cea mai gogonată și mai amuzantă minciună? **Minciunile cele mai reușite se vor publica în „Realitatea Ilustrată" și vor fi premiate cu câte 500 lei fiecare. Concursul e deschis până la 1 Iunie a. c.**

„Mă angajasem la un fermier, și lucram tocmai într'o zi cu el într'un hambar. La un moment dat năvăli nu știu de unde, un taur furios și-l străpunse cu coarnele (aci începe minciuna). Până să reușesc a goni fiara, stăpânul meu fu atât de grav rănit, încât crezui că avea să moară: taurul îi sfâșie stomacul și intestinele. Dădui atunci fuga în pășunea ce se întindea la câțiva pași de casă și omorând o oaie, începui o operație extrem de delicată înlocuind măruntaiele fermierului cu cele ale oaiei. Omul se vindecă apoi în scurtă vreme. Dar curând observai la el apucături tare ciudate: nu mai intra în casă, și nu mai mânca decât paie și iarbă. In anul următor îi apărură de o parte și de alta a capului o pereche de coarne și puțin după aceea tuns-am de pe spinarea sa vre-o douăsprezece kilograme de lână".

Veverița care bătu permisul vânătorului la intrarea cuibului său, ca semn distinctiv.

Fermierul cu măruntaie de oaie căruia i-au crescut coarne și lână pe spinare.

Actualul deținător al campionatului este un anume Paul Mc Carthy care a trimis următoarea fabulă.

„Eram mecanic într'o moară și parte de urît, parte pentru șoarecii cari năpădiseră întreaga clădire, luai o pisică cu mine în camera mașinilor. Animalul nu reuși însă să vină de hac rozătoarelor, care ajunseseră să-i fure până și mâncarea de sub nas.

„Intr'o zi pisica își prinse lăbuța stângă din față, într'una din marile roți ale morii. Am fost nevoiți să-i amputăm piciorul și fiindu-mi milă de animal, care deși dăduse dovezi de incapacitate în campania sa contra șoarecilor, îmi era foarte drag, i-am cioplit un picior de lemn.

„Se întâmplă atunci ceva extrem de surprinzător. Imediat ce felina se obicinui cu piciorul său artificial, începu o formidabilă vânătoare, prinzând la fiecare cincisprezece minute câte un șoarece. Intrigat, mă ascunsei după un dulap vechiu, pentru a vedea cum se petrecea minunea. Retrasă într'un colț întunecat, îndărătul unui stâlp, pisica lovia cu piciorul său de lemn șoarecii, cari treceau pe lângă ea, și distruse astfel 4.704 rozătoare în 49 de zile.

D-na Lena Clough, a obținut premiul al doilea la concursul din Burlington, cu o anecdotă care frizează și ea grotescul:

„Un fermier din Sud văzu într'o zi un șarpe cu clopoței, care fusese greu rănit. Om tare milos din fire, îl luă cu sine acasă și-i spălă rănile, ungându-i le cu o alifie desinfectantă.

„Făcându-se bine, șarpele rămase pe lângă casă, devenind un tovarăș nedeslipit al binefăcătorului său. Omul nostru îl boteză Bill și-l învăță să cânte cu clopoțeii din coadă, aria „Marching through Georgia".

„După o bucată de vreme, omul fu nevoit să părăsească ținutul lăsând, în urma sa pe Bill. Dar douăzecișicinci de ani mai târziu, reveni în Sud, pentru a mai vedea odată casa și locurile unde-și petrecuse tinerețea și într'o zi un șarpe cu clopoței îi ieși înainte, manifestând o mare bucurie la vederea lui. Era Bill, care după ce-și îmbrățișă prietenul cu încolăcirea-i de reptilă, se urcă pe un trunchiu de arbor doborît și lovi energic de câteva ori cu coada în lemn. La sunetele produse astfel, apărură imediat din diferite colțuri o sumedenie de șerpi cu clopoței, mai mari și mai mici, mă rog, de toate dimensiunile, cari se rânduiră înainte lui și cu toți intonară veseli aria „Marching through Georgia". Erau copiii, nepoții și strănepoții lui Bill, pe cari el îi învățase refrenul, în amintirea vechiului său prieten.

Comitetul acestui an a primit cu deosebit interes povestirea lui Henry Moyer.

„Era în 1928 și vânam în regiunea Blue Mountain. Simțindu-mă la un moment dat obosit. M'am întins sub un pom și rezemându-mi capul de o buturugă, am ațipit. N'ași putea spune cât timp am dormit astfel, dar știu că m'a deșteptat o veveriță, care-mi luase permisul de vânătoare și cocoțată în pomul unde-și avea cuibul, îl bătea dasupra

(Continuare în pag. 22)

Marș intonat de șerpii cu clopoței.

POVEȘTI PENTRU OAMENI MARI

(DIN MITOLOGIE)

In ciclul de pove ;ti mitologice, pe care am hotărât să le publicăm în revista noastră, reproducem astăzi frumosul mit al Ecoului şi al lui Narcis.

ECHO ŞI NARCIS

Echo era o nimfă frumoasă, iubită de toţi zeii şi zeiţele. Avea însă păcatul că-i plăcea să bârfească pe toată lumea. Ea era „ziarul vorbit" al Olympului.

Intr'o zi, când una dintre nimfe petrecea cu Jupiter, Junona soţia celui mai mare intre zei, prinse de veste şi — geloasă cum era din fire — se grăbi să meargă să-i surprindă. Ii eşi însă în cale Echo, şi după ce se salutară, nimfa începu să-i povestească, cu multe amănunte, ultima întâmplare amoroasă a zeiţei Venus. Intriga a interesat mult pe Junona şi tot stând de vorbă cu nimfa, a dat răgaz lui Jupiter să fugă, şi astfel să nu mai poată fi surprins.

Când Junona a înţeles cursa ce i-a fost întinsă de Echo, s'a înfuriat şi a pedepsit pe nimfă, sortind-o să nu-şi mai poată întrebuinţa limba, decât spre a răspunde. De aci încolo Echo putea să termine o conversaţie, dar niciodată s'o înceapă.

Pentru ca nenorocirea să fie şi mai mare, ea insuflă nimfei o dragoste nemărginită pentru Narcis.

Narcis era un tânăr foarte frumos, dar care avea păcatul că nu iubia pe nimeni, decât pe sine. Cât era ziua de mare dânsul sta pe marginea unui lac, admirându-şi chipul, în apa limpede a acestuia.

Astfel nefericita Echo era de două ori pedepsită. Chinuită de dragoste şi neputând exprima lui Narcis iubirea ei, atâta vreme cât acesta nu-i făcea nici o declaraţie, nimfa se topia văzând cu ochii, şi curând nu mai rămase dintr'însa decât vocea, pe care şi astăzi o auzim, răspunzându-ne prin păduri şi prin munţi.

Campionatul mincinoşilor (Urmare din pag. 21)

intrării, ca semn distinctiv, probabil. Nebun de furie, am pus puşca la ochi şi eram gata să trag, dar în momentul acela văzui un cerb, trecând printre tufişuri.

„Cum n'aveam decât un singur glonte şi animalul era prea departe, am încărcat puşca cu un sâmbure de piersică, pe care-l aveam în buzunar. Animalul fu lovit drept în frunte şi credeam că-l doborisem; se ridică însă, luând-o la goană.

„Revenii în această regiune prin 1931 şi, pe legea mea, nu mică mi-a fost uimirea când m'am pomenit la un moment dat înaintea unui cerb, între coarnele căruia crescuse un mic piersic ce purta şi fructe. Am tras, dar nu l-a nimerit şi nu l-am mai văzut de atunci".

O altă povestire în genul acelei de mai sus, a fost trimisă de W. D. Graves, din St. Portlan.

„Aveam un prieten din copilărie, Paul Buryan şi auzind că se oprise la Dakota, am plecat spre Vest, sperând să-l întâlnesc Dar la vremea când am ajuns eu acolo, contractul lui se termina-se şi atunci am început să cutreer ţinutul aşa, din simplă curiozitate. Cum se lăsase o iarnă grea, luai în picioare o pereche

Omul care a trecut prin urs.

de şoşoni groşi şi cu un sac de aur în spinare, o porni spre Polson, care era pe atunci o staţiune comercială indiană.

„Se lăsa noaptea când ajunsei la căsuţa lui Ole Olsen. Prietenul nu era acasă, dar eu îmi luai singur ceva de mâncare şi apoi, gândindu-mă că era timpul să mă grăbesc, lepădai şoşonii, continuându-mi drumul pe o pereche de skiuri, pe care le găsii în casa lui Ole. Mergeam cu o viteză crescândă, când, spre marea-mi groază, văzui deodată la mai puţin de douăzeci de metri depărtare, ridicându-mi-se înainte o namilă de urs alb. Nu mai aveam timp nici să mă opresc şi mai puţin să mă întorc, aşa că am închis ochii, lăsându-mă în voia soartei. Câteva minute mai târziu, când îmi revenii şi mă uitai în jurul meu, văzui că ursul se sprijinea în skiurile lui Ole, ca într'o pereche de cârje şi că avea dealungul trupului o despicătură de aproape un metru pe unde trecusem eu".

Am dat aci câteva din cele mai nostime răspunsuri ale concurenţilor pe 1932. Interesul pe care l-a suscitat acest joc de exercitare a imaginaţiei, a ridicat clubul din Burlington de la o mică organizaţie provincială, la rolul de instituţie naţională. Pentru şampionatul din 1934 au şi început să vină lucrări din toate colţurile Statelor Unite, plus Canada.

B. B.

PSIHOSE RELIGIOASE

Sub imboldul maniei religioase, s'au comis adeseori crime. Extazul şi fanatismul merg de multe ori până la nebunie şi în ciuda civilizaţiei secolului nostru, nu sunt rare cazurile în America şi în Europa, când maniaci au adus jertfe omeneşti pe altarul religiei lor

Intâmplarea pe care o relatăm azi, s'a petrecut în munţii din centrul Statelor Unite. Un nebun fanatic şi-a omorît mama pe altarul cultului său crud.

CULTUL diavolului, voodoismul şi alte practice religioase care mai de care mai bizare, comportând mai toate sacrificii umane, persistă încă în această epocă de civilizaţie. S'a scris mult pe tema aceasta, mai cu seamă în Statele Unite, unde manifestările sunt mai frecvente. Tragedia ce s'a produs însă în Statele Unite, sub imperiul unei astfel de aberaţii religioase, în izolata regiune muntoasă Martin, statul Kentucky, forţează uimirea opiniei publice chiar în acest colţ de lume unde extravaganţele şi paradoxele par a-şi fi dat întâlnire.

Mills, un om de vre-o 36 de ani, convertit de către o fostă misionară, la unul din aceste culturi misterioase, deveni un adept exagerat de fervent al nouei credinţe şi începu să predice. Intr'o seară, la o întrunire religioasă a comunităţii, Mills se ridică deodată, anunţând cu o voce cavernoasă că el fusese ales conducător al turmei şi că dobândise puterea de a comunica cu Dumnezeu în „limba necunoscută". Astfel se numesc în regiunile muntoase ale Statelor Unite aiurările ce ies din gura unui individ, într'o stare de supra excitare nervoasă, aiurări pe cari superstiţioşii le cred a fi un grai de origină supranaturală.

Pastorul comunităţei a încercat atunci să-l calmeze, aducându-l la realitate, dar Mills, de o construcţie foarte masivă, îl doborî dintr'un pumn la pământ şi începu o bizară psalmodiere, în cursul căreia credincioşii se strecurară rând pe rând afară, ne mai rămânând în localul de rugăciune decât cei din familia improvizatului preot.

In săptămânile ce urmară, obsesia lui Mills spori. Discipolii săi nu erau însă numeroşi; nu reuşise a aduna în juru-i decât pe membrii familiei sale şi câţiva prieteni ai acestora, dintre cari unii credeau în el, iar alţii i se supuneau de teamă să n'aibe soarta pastorului.

La ordinul lui Mills, adepţii săi, — vre-o doisprezece bărbaţi şi femei inclusiv patruzeci de copii, — începură a posti. Se organiză apoi în casa unuia dintre membri o întrunire, în cursul căreia se făcură rugăciuni, intonându-se cântece sfinte. Pe măsură ce orele treceau, grupul intra într'o stare de febrilitate, pe care o determina foamea, în colaborare cu exaltarea religioasă.

John Mills cădea din când în când într'un fel de transă şi după credinţa adepţilor săi — comunica cu Dumnezeu, iar când îşi revenea, în răstimpurile de luciditate, dădea ceeace el numea ordine de inspiraţie divină.

Intr'o noapte, Mills anunţă că grupul trebuia să pornească într'un pelerinaj sfânt, către un bloc de stâncă, situat pe culmea unui munte foarte înalt şi strania excursie începu la lumina lunei, care se reflecta sinistru pe râpele albite de zăpadă. Mills conducea caravana cântând şi agitând un toiag. După el urcau unul câte unul, într'un lung şirag bărbaţii şi femeile, iar la urmă de tot, veniau copiii, cari tremurau de frig şi de teamă.

Ajungând la un podeţ ce se întindea peste un mic râu de munte, Mills declară că Dumnezeu interzicea credincioşilor să calce podul. Trebuiau să treacă prin apa îngheţată, ca astfel să se purifice.

Agitându-şi toiagul şi lovind pe cei la cari vedea ezitări, Mills îşi conduse turma prin apă scoţând strigăte de furie atunci când o mamă încerca să-şi ajute copiii.

Când ajunse la stânca ce constituia ţelul pelerinajului, Mills ridică un copilaş în intrarea unei peşteri de sub stâncă şi-şi sili discipolii să intre unul câte unul în cavernă, în vreme ce el cânta făcând tot felul de „semne sfinte" şi borborosind ceva cu neputinţă de înţeles.

„Domnul vrea vieţi omeneşti" strigă el, apoi la un moment dat „şase fecioare trebuesc ucise şi arse pe altarul său".

Repetând mereu sinistrul edict, Mills îşi conduse adepţii înapoi la poalele muntelui, în casa cumnatului său, unde trebuia să se desfăşure ultima ceremonie a cultului. Ingrozite de ceeace avea să urmeze, câteva din mamele grupului avură inteligenţa să-şi ia copiii şi să se strecoare din căsuţă, în vreme ce Mills, căzut în transă, intona cântecele-i sfinte. Când îşi reveni, începu să caute febril cele şease fecioare destinate sacrificiului, dar nu găsi decât patru adolescente în încăperea luminată doar de flacăra pâl-

St. sus: *D-ra Marthe Dalbane, „Floarea Morţei", discipola lui Jacquard „Preotul lui Baal".* In mijlocul paginei: *John Mills, capul fanaticilor din Kentucky, în celula sa, după strangularea mamei sale.*

pândă a unei minuscule lămpi cu petrol.

Tremurând de febră, cu ochii licărind ca jarul, Mills se învârtia gesticulând prin încăpere, după cea de a cincia şi a şasea victimă. In cele din urmă, exasperat că nu le găsia, începu să vocifereze:

„Poruncile Domnului nu trebuesc călcate. Ne trebuesc şase fecioare pentru sacrificiul de purificare".

Ochii săi injectaţi căzură asupra sorei sale, care ţinea strâns îmbrăţişată, o fetiţă de patru ani. Se apropiă de ea, şi-i smulse copilul din braţe, punându-l pe altar. Ingrozită, mama începu să ţipe, dar pumnul lui masiv o intimidă, făcând-o să se retragă într'un colţ, resemnată.

„Dac'aş mai fi făcut o singură mişcare, m'ar fi ucis" a declarat ea mai apoi comisarului. „Şi pe urmă, soţul meu se furişase tocmai din casă, pentru a cere undeva ajutor."

Ritualul reîncepu. Adepţii cuprinşi de delirul mistic, cântau, mormăiau şi urlau. Mama al cărei copil trebuia sacrificat, tremura în colţul ei pe jumătate paralizată de teamă, dar când Mills căzu iar într'una din transele sale, femeea se grăbi să-şi ia copilul de pe altar, fugind cu el afară.

Când se deşteptă şi observă dispariţia fetiţei, Mills nu se înfurià, ci începu să caute cu privirile prin cameră, o altă victimă.

De data aceasta, privirile lui arzătoare se opriră asupra mamei sale, o femee de vre-o şaptezeci şi cinci de ani. Nenorocita crezuse că fiul său era într'adevăr un inspirat, un profet, şi luase parte la toate riturile ordonate de el. Nu opuse nici o rezistenţă, când se văzu luată de mână şi dusă la altar, nedându-şi seama de ceeace avea să se întâmple cu ea, decât în clipa când fiul său o trânti pe estrada improvizată din câteva lăzi.

— „John, John", strigă ea atunci înspăimântată. „Ce faci?"

Dar Mills nu dădu nici o atenţie strigătelor ei. Ii cuprinse gâtul cu degete de oţel şi punându-i un genunchiu în piept, o sugrumă.

In vreme ce toţi ceilalţi îl priviau fără a face o mişcare, hipnotizaţi de groază, Mills petrecu un lanţ pe după gâtul şi mijlocul mamei sale ucise, strigând că trupul trebuia ars pe cruce.

In momentul acela, Boss Wells, un vecin, chemat de sora lui Mills, năvăli în încăpere. Deşi profund uimit de scena ce i se înfăţişa ochilor, tânărul se repezi la Mills şi-l lovi cu putere în obraz. Dementul îşi ţinea degetele încleştate pe gâtul mamei sale şi primi lovitura doar cu o animalică mişcare a capului. Wells încercă să-l departeze de altar, şi cum nebunul nu mai slăbia gâtul victimei, cadavrul se rostogoli pe pământ.

In vreme ce tânărul Wells se lupta cu ucigaşul, oamenii poliţiei sosiră la faţa locului şi ridicând atât pe improvizatul preot, cât şi pe adepţii săi, puseră capăt coşmarului. Arestările se făcură cu o neaşteptată uşurinţă, întrucât Mills, cât şi ceilalţi, nu opuseră nici o rezistenţă, continuând a psalmodia în limba aceea lipsită de sens a „divinităţei".

Duşi la închisoare, ei îşi continuară postul, rugăciunile şi cântecele timp de două zile şi două nopţi, părând a nu auzi întrebările ce li se puneau. Dar la capătul acestor două zile, primiră cu toţii să mănânce, afară de Mills, care rezistă tuturor încercărilor de nutrire forţată.

La proces, Mills a avut isbucniri de o asemenea violenţă, încât a trebuit să fie legat de scaun.

Cu ocazia investigaţiilor făcute imediat după descoperirea asasinatului, s'a aflat că Mills are un frate internat într'un ospiciu, el personal însă, n'a dat niciodată semne de demenţă, până la această manie religioasă, care s'a terminat în drama relatată.

Psichiatrii cari au studiat aberaţiile religioase ale unora dintre americanii din regiunile muntoase şi din jurul pădurilor din acest ţinut, spun că aceste manifestări se datoresc unor turburări nervoase şi mintale, care au la bază însă o cauză fizică. Principalul rău, spun ei, constă în faptul că oamenii aceştia sunt subnutriţi. Extazul lor religios nu e altceva decât o dezordine nervoasă.

Apariţia acestor nevroze, la ţară, unde oamenii trăiesc în sânul naturei, departe de trepidaţia oraşului, surprinde la prima vedere. Dar pentru menţinerea unei stări de echilibru într'un sistem nervos, mai e nevoie pe lângă linişte şi de un regim alimentar complet. Or tocmai această lipsă stă la baza psichozelor religioase, ce se manifestă în Kentucky prin „cultul morţei", iar la Paris prin bizarele şi rafinatele „slujbe ale diavolului".

René Jacquard, vlăstarul unei vechi şi bogate familii din Franţa, dotat cu un talent poetic care-l situa pe o treaptă cu Gabriele D'Annunzio, a sfârşit în floarea vârstei tot datorită unui sdruncin al nervilor. Ruinat cu desăvârşire intelectualiceşte de morfină, el renunţă la poezie şi se concentră asupra acelei vechi nebunii, cunoscută sub numele de „cultul diavolului". In subteranele Cartierului Latin, Jacquard patrona orgii bizare ca „preot al lui Baal". El susţinea că la originea religiilor se află adoraţia zeităţilor „răului" şi că Molochul celor vechi constitue adevărata divinitate a lumei.

Intr'o noapte, pe când se pregătia să ofere zeităţei un sacrificiu uman, — reprezentanţii poliţiei aduşi de un denunţ, năvăliră în templul păgân, smulgând din mâinile preotului, victima care zăcea inertă, ameţită fiind de stupefiante.

Printre discipolii lui Jacquard se afla şi renumita frumuseţe pariziană Marthe Dalbane, tot o morfinomană, supranumită „Floarea Morţei" pentrucă toţi adoratorii ei păreau a sfârşi tragic.

De aceea, când după o noapte de petrecere, în tovărăşia acestei femei, Jacquard fu găsit mort, prietenii săi îl înscriseră în lista victimelor făcute de „Floarea Morţei".

Un alt cult al morţei, celebru în Franţa, a fost cel al coloniei Indo-Chineze din Lyon, cărei i-a căzut victimă frumoasa Marguerite Hodoyer, găsită plutind moartă pe apele Rhonului, goală, cu o frânghie subţire de mătase în jurul gâtului. Anchetându-se cazul, se descoperi că femeea fusese una din admiratele mondene ale Franţei, convinsă de asiatici să intre în secta secretă care adora pe *Lokapala*, vechiul zeu diavol din Angkor şi în al cărei ritual intrau sacrificii umane.

Voodooismul, practicat pe o scară foarte întinsă în Haiti, San Domingo, Cuba, şi apărând uneori chiar în America, nu e altceva decât manifestarea aceleeaşi vechi barbarii la popoare mai puţin civilizate. In Haiti, mai cu seamă, orgiile religioase sunt teatrul unor sacrificii umane, însoţite de acte de canibalism. Acum câţiva ani, Beatrice Chislom, fetiţa unei marcante personalităţi americane, a fost cu greu scăpată, după o goană plină de peripeţii pe străzile Havanei, din mâinile unui vrăjitor, care o destinase morţei, într'o ceremonie voodooică.

E. A.

Odată cu încălzirea vremei apar şi paraziţii la Radio. Singurele posturi de emisiune care pot fi ascultate fără niciun fel de paraziţi ziua, noaptea, vara, iarna, sunt posturile pe unde foarte scurte.

Ultimul număr al revistei RADIO-FONIA publică un tablou complect al acestor posturi, cu lungimile lor de undă şi programele lor săptămânale.

TURCIA *modernă*

IN ȚARA LUI KEMAL PAȘA

Oricine a avut prilejul să vadă Turcia de altădată şi face astăzi o vizită prin şcoale, prin cazărmi, prin administrațiile publice, prin moscheele de odinioară, oricine dă o raită prin cafenele, prin târguri sau prin localuri publice, rămâne uimit de avântul şi desvoltarea pe care a luat-o Turcia, în cei zece ani de guvernare a lui Kemal Paşa. O asemenea vizită spune mai mult decât orice fel de date statistice, şi oricâte cifre. Revoluția pacinică pe care ghaziul a impus-o țării sale, întrece tot ceeace s'a făcut în Italia sau în Rusia. Pentrucă Mustafa Kemal a fost nevoit să înfrângă pe lângă indolența neamului său prejudecăți de veacuri şi credințe devenite religie.

VIAȚA lui Mustafa Kemal, — omul care a reuşit să transforme o țară distrusă şi o națiune învinsă, într'o țară productivă, sănătoasă şi cu drept la viață între celelalte popoare, — e un roman.

S'a născut la Salonic, prin anul 1880, ca fiu al unui fost slujbaş vamal. La început frecventă şcolile publice elementare, până când plictisit de pedepsele şi mustrările profesorilor săi, fu înscris la o şcoală particulară. Mai târziu după moartea tatălui său, urmă şcoala militară preparatorie, distingându-se atât în ştiințele matematice cât şi în toate celelalte materii, ceeace a contribuit să-şi merite pe deplin apelativul de *„Kemal"*, care înseamnă perfect.

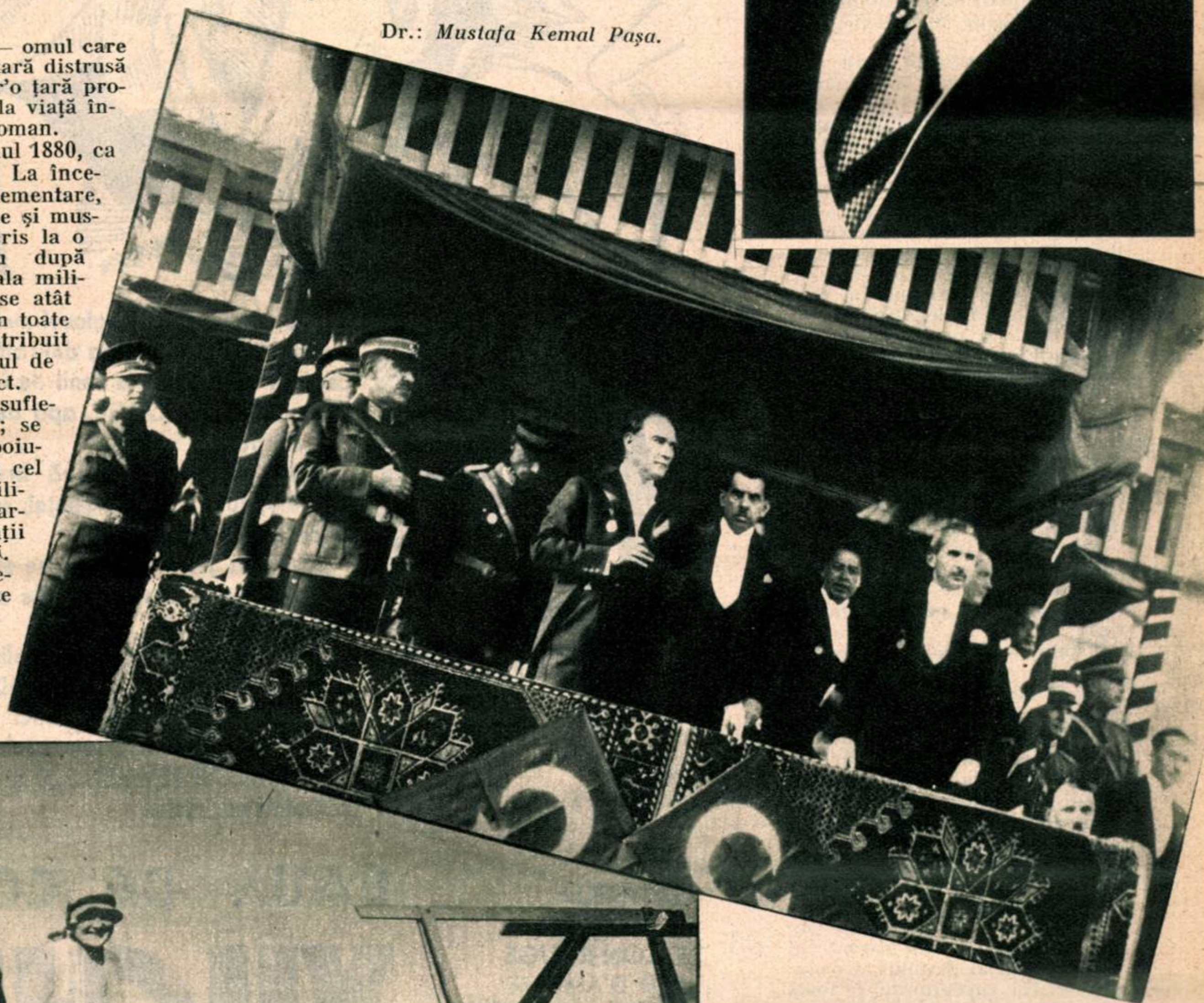
A fost apoi conducătorul sufletesc al mişcării Junilor Turci; se luptă vitejeşte în cursul războiului mondial, ajungând până la cel mai înalt grad al ierarhiei militare, acela de comandanat al armatei a 7-a, cu zona de operații în împrejurimile Bagdadului. Armistițiul opri chiar la începutul ei ofensiva acestei armate şi Kemal se întoarse la Constantinopol: acolo, găsi dezolare şi o descurajare cumplită, ceeace-l făcu să declare:

„Poporul nostru nu poate să cedeze; chiar dacă ar pieri, pământul n'ar avea tăria să suporte greutatea sicriului său!"

Trimis în Anatolia, înalță stindardul răscoalei împotriva păcei nedrepte şi demisionează din armată. Guvernul Sultanului îl declară duşman al legilor în vigoare şi-l condamnă la moarte, dar el se pune în fruntea a opt corpuri de armată, înzestrate cu arme şi muniţiuni — depozitele adunate de germani în Orient nu fuseseră distruse, — şi la 11 Februarie 1919 e numit la Erzerum Preşedinte al guvernului provizoriu din Anatolia.

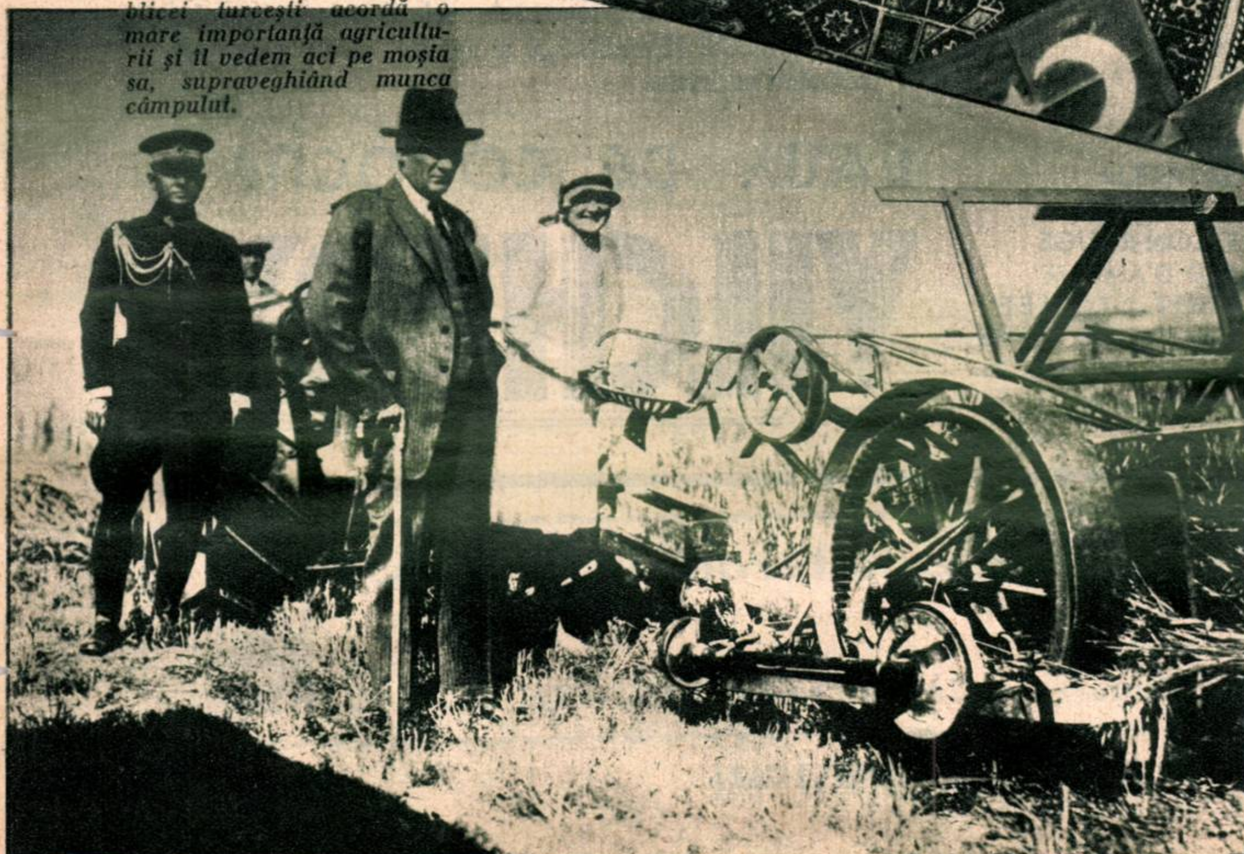
Se îndreaptă mai întâi împotriva Francezilor, cari ocupau Adana şi toată Cilicia şi, de departe, duce vreme de doi ani de zile o guerrila dintre cele mai sângeroase.

Dr.: *Mustafa Kemal Paşa.*

Dr.: *„Ghazi-ul" şi guvernul său, asistând la o serbare militară la Ankara.*

Jos: *Preşedintele republicei turceşti acordă o mare importanță agriculturii şi îl vedem aci pe moşia sa, supraveghiând munca câmpului.*

In acelaş timp reuneşte la Ankara, în aula unei şcoli, Adunarea Națională, unde trei sute patruzeci de deputați rânduiți în băncile şcolarilor, îi încredințează onoarea țării şi-i dau împuternicirea să apere teritoriul național.

Strâns din toate părțile, Kemal se asigură în spate, semnând un pact cu sovietele şi la 22 August 1922, porneşte ofensiva contra grecilor. In valea Tulubunar, armata duşmană e încercuită şi masacrată fără milă de Kemal, care vrea să dovedească astfel voința nestrămutată de independență a poporului său. La 9 Septembrie armata turcească îşi face intrarea în Smirna şi pentruca să nu se mai spună că Smirna, fiind populată în majoritatea ei cu greci, aparține acestora, — ordonă incendierea oraşului...

După săvârşirea acestui îndrăsneţ act de energie, Mustafa Kemal — învestit de către popor cu titlul de „Ghazi" de care se bucurau numai Sultanii, după răsboaiele glorioase, — se întoarce spre englezi, cari dominau strâmtorile. Dar guvernul britanic nici nu se gândeşte la luptă şi oferă, prin armistiţiul dela Mudania, suveranitate deplină guvernului din Ankara asupra întregei Turcii, până la izvoarele fluviului Maritza. Sultanul se îmbarcă pe un vapor şi părăseşte pentru totdeauna malurile Bosforului, iar la 18 Noembrie, desfiinţându-se regimul monarhic, Kemal devine preşedinte al Republicei.

Duşmanii cari ameninţau graniţele sunt învinşi, iar Kemal începe opera cea mare pentru reînvierea patriei sale. Cu o suprafaţă de 762.000 km. p., dintre cari numai o treime e locuită şi abia a douăsprezecea parte cultivată; cu o populaţie de aproape 14 milioane, dintre cari 13 de origine musulmană, noul stat se trezeşte la viaţă, lipsit de orice resurse: Justiţia e rău administrată, femeile sunt ţinute aproape în sclavie, igiena nu există.

După ce desfiinţă, prin ameninţarea pedepsei cu moartea, uzul fesului, — simbolul unei perioade istorice înmormântate, — şi asigură egalitate deplină femeilor, — care astăzi profesează şi în Tribunale, — Kemal îşi îndreptă toată atenţia către tineret, care va avea sarcina să distrugă orice urmă a trecutului.

Copiii sunt adunaţi în vaste asociaţii naţionale, tip militar-sportiv, — şi pretutindeni răsar şcoli moderne, conduse de inteligenţe luminate şi superioare; în acelaş timp cadrele armatei sunt refăcute, o instrucţie nouă se predă în mod sistematic şi numeroase opere publice — străzi, apeducte, căi ferate — se construesc cu râvnă şi metodic, ziua şi noaptea.

Spre a da impuls ştiinţei şi cultului, în genere, Ghaziul impune întocmirea complicatelor caractere arabe cu alfabetul latin.

Artele se trezesc de-asemenea... Pe scenele teatrelor debutează talente proaspete şi cei mai merituoşi dintre ei sunt trimişi în streinătate, pentru desăvârşirea studiilor, iar tribunalele capătă un alt cod, întocmit pe baze moderne.

In zece ani Turcia şi-a schimbat aspectul cu desăvârşire: indiferenţa a fost înlocuită cu ordinea, descurajarea cu cea mai aprigă dorinţă de viaţă.

Şi atunci, Kemal, ca să accentueze şi mai mult caracterul pur naţional al Statului, a ordonat ca din rugăciunile şi toate riturile religioase să fi eliminat idiomul arab, ne mai întrebuinţându-se decât limba turcă.

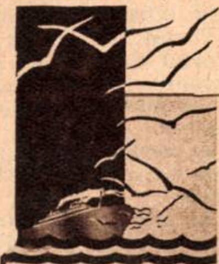
Semiluna, care părea apusă pentru totdeauna, scânteiază astăzi din nou, cu mai multă însufleţire.

G. R.

O excursie de lux în America

O călătorie de 45 zile cu prețul record de 45.000 Lei

BUCUREȘTI - ANVERS - AMERICA - BUCUREȘTI

Plecarea la 21 Iulie a. c.
Imbarcarea la Anvers, pe vaporul belgian „Gerolsten". Toate cabinele exterioare confortabile, cu apă curentă, caldă și rece, masă îmbelșugată, saloane de dans, bibliotecă, bar. Intregul vapor la dispoziția călătorilor.
Sosirea la New-York la 4 August a. c.
18 zile în America.
Se vor vizita următoarele orașe: New-York, Buffalo — cu o plimbare la cascada Niagara și o escursie pe lacul Erie, până la Detroit, — (aci se va vizita uzinele Ford). Apoi, Chicago — cu trei vizite la marea expoziție internațională — Cleveland, Philadelphia, Pittsburg, Atlantic-City, Washington, capitala Statelor-Unite, și retour la New-York.
Inapoierea la 5 Septembrie.
Intreținere de rangul intâi în hoteluri mari, fiecare cameră cu odae de bae și radio, telefon, etc.
Numărul locurilor limitat la o sută, după numărul cabinelor de pe vapor.
Inscrieți-vă la Banca Cornea, Calea Victoriei No. 28.

PLĂTIM 500 LEI

PENTRU FIECE
BILET de TRAMVAY

dacă seria și numărul lui se găsește printre cele zece serii și numere pe care revista noastră, începând din săptămâna viitoare, le va publica în fiece Miercuri. Ați cumpărat azi un bilet de tramvai simplu, sau un bilet de corespondență sau un abonament de șase călătorii, sau un abonament lunar. Păstrați-le și Miercuri dimineața aruncați-vă privirea în „Realitatea Ilustrată" Confruntați numărul și seria biletului cu numerile și seriile pe care le vom publica, și dacă ați găsit vreunul care să corespundă, ați câștigat

UN PREMIU DE 500 LEI

In fiecare săptămână sunt 10 câștiguri a 500 lei. Adresați-vă revistei „Realitatea Ilustrată" str. Const. Mille 7, et. IV, tel. 3-59-99. Lista numerelor câștigătoare este aleasă în înțelegere cu direcțiunna S. T. B.-ului.

Vă faceţi singură rochiile?

„Realitatea Ilustrată" vă oferă tiparele

CELE două fotografii pe care le publicăm, înfăţişează două modele originale ale unei mari case de modă din Viena. Alegeţi-vă pe cel care vă convine şi — dacă vă lucraţi singură sau vă faceţi rochiile în casă — noi vă oferim în schimbul sumei de 80 lei tiparul

Cititoarele din provincie care doresc să aibe vreunul din acestе tipare, ne vor trimite prin mandat poştal suma de lei 80 indicându-ne numărul de ordine al modelului. Cititoarele din Capitală, pot lua personal aceste tipare dela redacţia revistei noastre, strada Const. Mille 7, et. IV.

Vom publica în fiecare săptămână câte două-trei modele de rochii, pentru care vom ţine tiparele la dispoziţia cititoarelor.

3) Rochie de după amiază din mătase imprimată cu jacheţică din aceeaş materie. Mâneca, cu volane din organdi de mătase.

4) Rochie din organdi imprimat (indicată pentru kermesse, curse, etc.). Garnitură din panglică ciré sau mătase lucioasă.

O călătorie feerică

PLECAREA LA 24 IUNIE
20 ZILE PE MAREA NEAGRĂ, MAREA MARMARA, MAREA EGEE, MAREA MEDITERANĂ şi MAREA IONICĂ

Vizitarea a peste 15 insule bogate în antichităţi şi cu trecut mitologic.

Zilnic băi de soare şi de mare.

Călătorie organizată în cele mai confortabile condiţiuni, cu cabine, mesele pe vapor şi în insule, vizitări de temple şi muzee, plimbări prin parcuri de chiparoşi, portocali şi dafini.

Se va vizita:

ISTAMBUL, cu pădurea de minarete, cu luminosul Prinkipo, cu misteriosul Eyub, la capătul Cornului de Aur.

ATENA cu simfonia artei clasice, îngheţate în marmoră, dela Acropole şi Partenon, cu minunatele temple dela DELFI şi CORINT şi staţiunea plină de soare: PHALERO.

CRETA, insulă minunată.

CORFU, insulă cu grădini strălucind pe ţărmurile dantelate şi pline cu castele.

In aceste 20 zile excursioniştii vor putea face zilnic băi de soare şi de mare, sub supravegherea MEDICULUI excursiei.

COSTUL ACESTEI CĂLĂTORII DE ARTĂ, VIS ŞI SĂNĂTATE ESTE DE 12.850 LEI DE PERSOANĂ

Cuprinzând întreaga întreţinere, din Portul Constanţa şi înapoi în Portul Constanţa, cu cabina pe vapor, circuite cu autocare, taxe de muzee, paşaport şi vize consulare.

Numărul de locuri fiind riguros limitat se va respecta ordinea înscrierilor.

Lămuriri şi prospecte se trimit la cerere de către „REALITATEA ILUSTRATĂ", SECŢIA TURISM, str. Const. Mille 7, Tel.

TENEBRO

DE RUDYARD MULLTON

6)

Agenția Tenebro, — *tenement-brokers*, adică Agenția curterilor de locuințe, — funcționa de câteva luni, în apartamentul lui Rex Farwel, transformat în sediul agenției. Tot acest sediu, se reducea de fapt la o cameră, pe ușa căreia se fixase o tăbliță de metal, pe care scria: *„Tenebro"*. In cameră, se aflau două birouri, față în față; unul era al directorului general Rex Farwell; celălalt al lui Bill Parker, procuristul firmei. Lângă biroul directorului, se afla măsuța cu mașina de scris a Dianei Driss. Pe biroul lui Rex un telefon. Un raft cu clasoare, iar pe păreți, afișe mari, colorate, foarte sugestiv ilustrate, pe care erau scrise devize și îndemnuri, ca acestea: *„Deveniți proprietar prin Agenția Tenebro"*; *„Căminul ideal il găsiți prin Tenebro"*...

La biroul său, Rex Farwell răsfoește niște acte. Lângă el, la mașina de scris, Diana citește un roman. La celălalt birou, dr. Bill Parker, in haine noui, de o eleganță cam strigătoare, cu o floare albă la butonieră, cască prelung...

— Ai zis ceva? il întrebă Rex.

— Eu? Nu.

— Ce faci acolo?

— Desleg un joc de cuvinte încrucișate, răspunse Bill candid.

— Mai bine du-te și spune clienților cari așteaptă în anticameră, că azi nu primesc audiențe, zise Rex.

— Nici azi nu-i primești?

— Spune-le că sunt ocupat... Că am o conferință cu delegatul societăților imobiliare americane.

— Hm... americane!... făcu Bill, eșind în anticameră, ca să concedieze clienții.

Când Rex Farwell rămase singur cu Diana în birou, o întrebă pe un ton vag autoritar:

— E ceva corespondență, azi?

— Da, răspunse Diana, punând pe biroul lui Rex un teanc de scrisori și ziare. Le-am triat... Astea sunt oferte noui... Sosesc foarte multe oferte... E și o adresă dela New-York, dela centrală.

Bill Parker se întoarse în cameră, și se așeză, punându-și picioarele pe birou. In poziția aceasta, sugea din havană și, din când in când, căsca.

Rex îi arunca priviri mâniate. Până ce, scos din fire, i se adresă:

— Iar?... Ți-am mai spus că un procurist nu stă cu picioarele pe birou! Dacă n'ai de lucru, du-te la plimbare.

Bil nu așteptă să i se repete invitația. Iși luă pălăria și bastonul, și, fluerând, eși.

Farwell se adresă Dianei:

— Ai spus că e o adresă dela Centrala? Ce vor?

— Ne felicită că afacerile merg atât de bine la Londra, răspunse Diana, și ne întreabă dacă nu e cazul să înființăm o sucursală pentru Scoția...

— Ia s'o vedem...

Rex se cufundă în citirea scrisoarei. Iși păstra toată seriozitatea, fără ca pe figura sa să apară cel mai mic semn de mulțumire.

— Ziarele au ceva? adăogă el.

— Am însemnat cu creionul albastru reclamele agenției noastre, răspunse fata. Iată... *„Tenebro"*... *„Agenția Tenebro"*, un anunț pe un sfert de pagină... Bilanțul Agenției Tenebro: *„105 vânzări de imobile în 3 luni..."* *„O activitate prodigioasă"*... Și alte titluri ca astea... Ne laudă grozav...

— Să răspundem Centralei, zise Rex. Nu e bine s'o neglijăm.

Și începu să dicteze secretarei sale, o scrisoare comercială. Apoi, se întrerupse, ca să observe:

— Dar ai învățat la perfecție stenografia!... Ți minte, acum trei luni, in noaptea aceea, la Papagalul Alb, spuneai că nu vei ști niciodată să muncești... Ei bine, ești o steno-dactilografă desăvârșită...

Ușierul, un negru în uniformă albastră, apăru in cadrul ușii:

— Domn ala venit mereu... vrea primești el...

— Nu primesc pe nimeni, răspunse Rex.

Dar înainte ca negrul să se retragă, se strecură in birou Stewens, strigând:

— Bună ziua, domnule director general!...

— A, iar d-ta? făcu Rex... Știu, girafa care s'a îndrăgostit de un călugăr... O știu, mulțumesc... Nu vă mai rețiu...

In acest timp, negrul împingea spre ușe pe Stevens, care protesta:

— Pardon!... Un moment!...

In fine, cu o îmbrâncire, negrul scoase afară pe inoportunul anecdotier.

— Ce tip!... făcu Rex. Nici mort n'am să scap de anecdotele lui!... Sambo!... Sambo!..

Negrul apăru din nou in cadrul ușii, iar Rex se răsti:

— Sambo, nu ți-am spus că nu vreau să-l mai văd pe ăsta pe aci?...

— Poate vrea să-ți spună altceva... zise Diana.

— Ași, oamenii ăștia cari au mania să spună anecdote, sunt mai rău ca scaiul... Nu putem avea un moment liber...

— Ordonați eu spintec la el?.. întrebă Sambo.

— Ei, făcu Rex râzând, nu trebue musai să-l spintecí!... Dar să nu-l mai lași să intre...

— Sa'nțeles, trăiți!...

După eșirea ușierului negru, Diana se apropie de Rex:

— Ești surmenat... Prea muncești mult... Ai griji prea grele, Rex... Nu ai putea să-ți simplifici viața, să...

— Am în tine un colaborator atât de prețios, Diana...

Ai fost bun cu mine, răspunse fata, și de aceea caut și eu să fiu cât mai de folos. Dar cred că ar trebui să ai mai multă încredere in mine, și să nu-mi ascunzi nimic... din ce pregătești și...

— Ce vrei să spui? zise Farwell.

Dar Diana nu răspunse direct:

— Ai văzut ce repede scriu acum la mașină? Am luat și lecții serale de corespondență comercială și de contabilitate. Ești mulțumit de mine?...

— Da, dar nu vreau să te surmenezi, la rândul tău... Ești supărată că pe luna asta am întârziat să-ți achit salariul? Aștept bani dela New-York. Ai nevoe?...

— Nu, mulțumesc, răspunse fata. Am făcut economie, ca să mă achit complect de datoria ce o am către Moro Mopp. I-am trimis până acum din salariul meu 60 de lire; plus 50 de lire, pe care mi le-ai dat ca acont din salariile viitoare. Mai am să-i dau 90 de lire, și scap de el!...

— Din salariul pe luna asta, te achiți, constată directorul.

— Da, Rex... Cum să-ți mulțumesc, că m'ai scăpat de el?...

CAP. V.

MAREA LOVITURA

In acea zi, după terminarea orelor de birou, Diana pleacă la gazda ei din oraș, o femee bătrână, fosta doică a lui Rex, iar directorul se duse într'o berărie, unde lua de obiceiu masa, împreună cu Bill Parker, procuristul său.

Era o berărie foarte modestă și era ciudat cum, un director general și un procurist, nu luau masa într'un local mai select.

Bill îl aștepta, cu melonul pe ochi. Il întâmpină cu amare reproșuri:

— Suntem în 20 ale lunei, și nu mi-ai dat încă salariul!...

Rex Farwell îi declară fățiș:

— Am isprăvit banii! Dacă nu facem ceva, vreo afacere, dacă nu dăm odată marea lovitură, nu mai am nici de masă... Nici Dianei nu i-am plătit leafa... Mi-ar fi tare ciudă, să mă înec tocmai acum, ca țiganul la mal...

— Noi n'o să facem niciodată afaceri serioase... Ce faliment!.. dădu Bill din cap.

— Ști că Diana mai are numai 90 de lire să-i dea lui Mopp, și scapă definitiv de el?

— Diana, Diana!... făcu Bill supărat. Tu te gândești la Diana, și suntem amenințați să rămânem pe drumuri... Cum ți-ai închipuit că o să dureze agenția asta fantomă? Dacă nu dăm lovitura cea mare, ne scufundăm... Diana... Mereu, Diana... Dar noi?. Tu m'ai băgat în afacerea asta!... Nu crezi că trebue să ai acum răspunderea situației mele?... Diana!...

— E așa de mulțumită cu noua ei viață... zise Rex Farwell...

— Nu știu dacă va fi tot atât de mulțumită, când va afla adevărul asupra agenției tale...

— Diana nu trebue să afle!... zise Rex cu hotărîre.

— Bine Rex, ce te-a apucat cu reclama asta americană, care a costat atâția bani?... Parcă ai înebunit?... Pe toate zidurile orașului, numai afișe cu *„Agenția Tenebro"*... In toate ziarele, *„Agenția Tenebro"*...

— Trebue să dau impresia că e o afacere comercială serioasă... de primul ordin...

— Ascultă Rex, — zise Parker, în altă ordine de idei, în timp ce chelnerul le servia o salată banală, — mi se pare că te-ai înșelat: Diana nu e atât de mulțumită cu noua ei viață, la agenția noastră...

— De unde știi tu? întrebă Farwell.

— Dacă e așa de mulțumită, atunci dece plânge în fiecare noapte?

— Cine ți-a spus că plânge?... Cum așa?...

— Mi-a spus gazda ei, zise Bill, matracuca aia bătrână, pe cari i-ai recomandat-o tu.

— E doica mea. Ce ți-a spus?...

— Că Diana e o fată foarte liniștită, prea liniștită chiar, că nu vorbește cu nimeni și că trebue să aibe un necaz ascuns, fiindcă noaptea, o aude, uneori, din camera vecină, cum plânge încet, probabil cu capul înfundat în perne, ca să nu se audă...

— Și dece plânge? întrebă Rex, emoționat.

— Nu știu... Poate că regretă viața de lux pe care ar fi trăit-o cu Moro Mopp...

— E cu putință?... Ascultă Bill, trebue să aflăm cât mai curând, ce are Diana... Uite.... Tu ești procuristul firmei. Serviciul de informații intră în atribuțiile tale. Trebue să-mi afli imediat, ce necaz o supără pe Diana... Ai înțeles?...

— Dece n'o întrebi tu? zise Bill posac.

— Poate că mie nu mi-ar spune totul. Caută să afli dela ea, dacă nu cumva a amenințat-o Moro Mopp... Poate că i-e frică de el...

In adevăr, în timpul acestor trei luni, de când Rex îi răpise pe Diana și de când funcționa agenția Tenebro, faimosul roșcovan Morro Mopp, nu dăduse nici un semn de viață. Dar aceasta îngrozia mai mult pe cei doi băeți, decât un atac fățiș din partea lui Moro.

Ce pregătea, ce uneltea în umbră, roșcovanul uriaș?...

* * *

Mary Barnett, fiica guvernatorului Rodhesiei, nu putu să dea nici o lămurire, asupra răpitorilor ei. Ea nu știa decât că, pe când se întorcea dela Universitate, la un colț dosnic, un șofeur cu fața acoperită de o cască de automobilist, i se adresase:

— Miss Barnett! Stăpâna mea, Miss May, vă cheamă în automobilul dânsii...

In adevăr, dintr'o limuzină, o femee voalată îi făcea semne; Maryei i s'a părut că e May, cea mai bună prietenă a ei. Fără să bănuiască nimic, se apropie de automobil, portiera se deschise, și fu îmbrâncită înăuntru. Indată mașina se puse în mișcare și Mary simți pe figură o mască de cloroform.

Când s'a trezit, era în întuneric și tăcere deplină. Și-a dat apoi seama, că i se cususe pe cap o cască de piele, fără găuri pentru ochi și urechi, și prin care abia putea să respire. Cineva, crede că o femeee, îi da îngrijirile elementare; era hrănită numai cu lapte, pe care-l sugea printr'un pai ce i se băga prin despicătura căștii din dreptul gurii.... Cum casca nu avea nici o gaură în dreptul ochilor și urechilor. Mary era ca și oarbă și surdă... mult curagioasă însă din fire, nu-și pierduse prea mult cumpătul.

Povestind toate acestea lui Sir Arthur Lavington, inspectorul de poliție Robert Evans, adăugă:

— E interesant, d-le Consilier, ce precauții minuțioase au luat răpitorii, ca victima să nu vadă, să nu audă, să nu pipăe, să nu-și poată da seama cu nici un simț, de locul unde a fost ținută prizoniera, și să nu poată încerca absolut nimic, ca să evadeze și să fugă.

Cu casca aceea ce o făcea oarbă, surdă și mută, cu mâinile în pungi de piele groasă, Miss Mary n'a avut absolut nici o impresie, în legătură cu răpitorii ei și locul unde se ascund. De aceea, ea nu ne-a putut face nici o declarație folositoare, nu ne-a putut indica nici un amănunt, nici o pistă de urmat...

— Sir Arthur — zise Sola Sanders, secretara consilierului de stat, — dacă-mi dați voe, cred că există în toate acestea o indicație foarte prețioasă.

— Și anume? întrebă Sir Arthur.

— Sistemul acesta de a înfășura capul prizonierilor în căști de piele și pumnii în pungi, e de proveniență africană. Acolo, e un sistem de tortură. Prizonierul e lăsat, cu casca aceea cusută în jurul capului, să se asfixieze, lent, iar pielea ce se usucă și-i comprimă pumnii, face ca unghiile, când îi cresc, să-i intre în carne. Victima moare de cangrenă, de tetanos sau înebunită de chin și groază...

(Va urma)

Pagina Jocurilor

Concursul nostru pe luna Mai

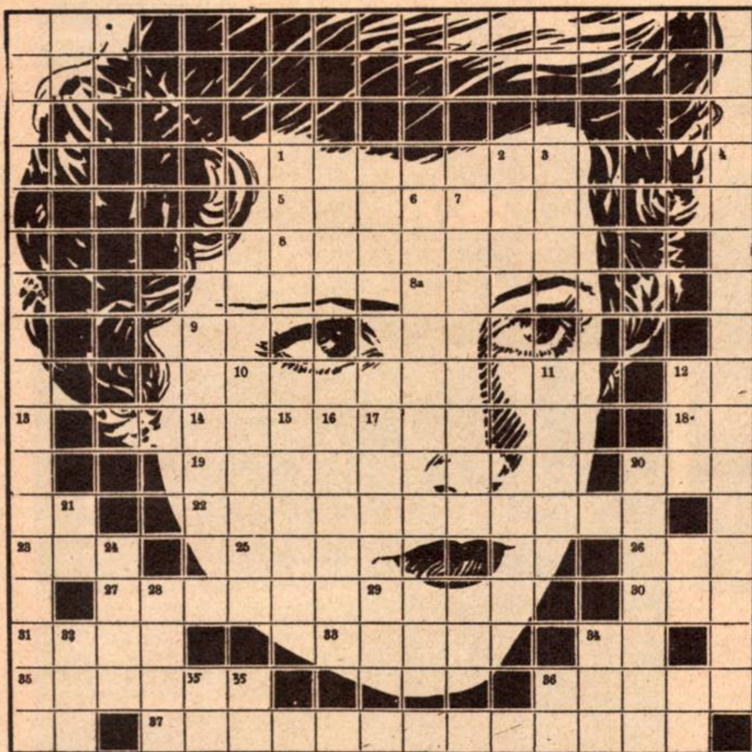
Condiţiile de participare

Pot participa la premiile noastre toţi cititorii cari au deslegat jocurile publicate în două numere consecutive.
Rezultatul se publică lunar.

PREMIILE

Premiul I-iu: 300 lei, în numerar.
Premiul II-lea: 200 lei, în numerar.
Premiul III-lea: o sticlă cu apă de Colonia.
Deslegările se trimit timp de 7 zile, după apariţia numărului al doilea.
Se va menţiona pe plic: „Secţia jocurilor".

Problema VI-a (Cuvinte încrucişate)

ORIZONTAL: 2) Merge cu viitorul. 5) Partea superioară a pistilului (I s'ar fi putut spune şi altfel...) 8) De domeniul aerului. 8a) Echivalează cu „si", în muzica bisericească. 12) Auxiliarul biciului. 14) Brunet. 18 Inerent vertebratelor. 19) Contrariul lui pupă. 20) Partea caracteristică a unui peisagiu. 22) Pagubă sau viciu. 23) Finalul lui 9 vertical, având însemnare proprie. 25) Anagramă din *son.* 26) Produsul pomului. 27) Profetiză. 30) Pronume fascist. 31) E în războî cu Paraguay. 33) *Iubirea* s'a plasat tocmai unde era mai nimerit... 34) Zeul soare. 35) Slăbiciune. 36) Indemnai. 37) Predicator.

VERTICAL: 1 Intocmai. 2) In deşert, zadarnic. 3) Ursită, la figurat. 4) Cuceritori. (Termenul a fost întrebuinţat de d. Vaida, la banchetul dat în onoarea d-lui Titulescu). 6) Delicat şi atrăgător. 7) Luna florilor. 9) Regele cu piramida. 10) La cununie sau procese de divorţ. 11) O grămadă năvalnică. 12) Numeral. De obiceiu este format din sexe contrarii. 13) Măciucă nodoroasă. 15) Plimbare. 16) Mămăliga moldoveanului. 17) Fiul lui Jupiter. 20) Capitală de canton în Corsica. 21) Opuscul. 24) Către. 28) Rup, prin licenţă poetică. 29) Murdărie. Cuvântul nu-i tocmai bine plasat... 32) Moş Morfeu. 34) Il are parcul. 35) Unguent. 35) ...., iri, itum, ire. 36) Notă muzicală.

YVETTE

Problema VII-a (Rebus)

Se va afla două versuri dintr'o poezie de Eminescu.

A. HABER

Excursiile „Realităţii Ilustrate"

Duminica şi sărbătoarea

călătoriţi cu

„Realitatea Ilustrată"

„REALITATEA ILUSTRATĂ" va organiza în fiecare Duminică şi sărbătoare, execursiuni pentru cititorii ei. Astfel se vor vizita: Curtea de Argeş-Cumpăna. — Valea Prahovei cu Sinaia, Buşteni, Predeal şi Braşovul. — Băile Herculane, Orşova, Insula Ada-Caleh, Turnu Severin. — Staţiunile balneare de pe valea Oltului. — Giurgiu, cu plimbare cu vaporul pe Dunăre până la Turtucaia, vizitarea locurilor istorice, Olteniţa. — Brăila cu minunatele ei bălţi. — Constanţa, etc. etc.

Toate aceste excursiuni vor fi făcute la preţuri extrem de populare, aşa ca să poată lua parte la ele oricare dintre cititorii noştri, care vrea să evadeze pentru o zi, în aer liber, din haosul Capitalei.

Participaţi la excursiile „Realităţii Ilustrate". Veţi învăţa astfel să vă cunoaşteţi ţara, distrându-vă minunat în acelaş timp.

UNDE DORIŢI SĂ CĂLĂTORIŢI?
CÂND DORIŢI SĂ CĂLĂTORIŢI?
CÂT DORIŢI SĂ DUREZE CĂLĂTORIA?
IN CE LOC DORIŢI SĂ PETRECEŢI VACANŢA?

Adresaţi-vă secţiei de „Turism" a Realităţii Ilustrate *care organizează special pentru dv. şi pentru grupuri cât de mici, călătorii în ţară şi în străinătate.*

Şcoli, instituţii, asociaţii, comitete, veniţi la Realitatea Ilustrată *care vă va da toate informaţiile privitoare la formalităţi, hoteluri, itinerarii, fie preluând conducerea grupului, fie făcând pentru dv. toate demersurile. St. C. Mille 7—11, et. IV. Tel. 3.59.99.*

UN APEL IMPSESIONANT

Primim următorul apel, pe care-l recomandăm cititorilor noştri:

Indreptăţita sete de a cunoaşte

Dorul i apelul unor şcolari din An noasa

Un grup de 26 elevi din cl. VI-a şi a VII-a dela şcoala primară de stat din com. Aninoasa, judeţul Hunedoara, de sub conducerea d-lui înv. Ioan Trifan, vor să întreprindă o excursiune până la Marea Neagră. E atâta dorinţă caldă la aceşti şcolari, de a cunoaşte Capitala şi oraşele din drum, până la Marea Neagră, că de un an de zile n'au cruţat nimic ca să obţină din partea autorităţilor, tot ce acestea le-ar putea pune la dispoziţie gratuit. Deoarece până la suma de 15.600 lei acestor şcolari le lipsesc încă 6600 lei, speranţa noastră este că se vor găsi încă oameni de bine, cari îi vor ajuta, pentruca aceşti apropiaţi absolvenţi ai şcoalei primare, — poate mai toţi sortiţi să se întoarcă la brazda părintească, — să-şi poată îndeplini acest mic ideal, de-a vedea Capitala şi Marea, a căror amintire o vor purta cu ei toată viaţa. Numele generoşilor donatori, cari vor da contribuţia lor pentru scopul amintit mai sus, vor fi publicate în revista noastră.

Contribuţiile se pot trimite pe adresa: *D-lui înv. Ioan Trifan, com. Aninoasa, jud. Hunedoara.*

CUPON DE JOCURI

No. 329

Numele şi pronumele ....

....

Adresa ....

„REALITATEA ILUSTRATĂ. — *Director* Nic. Constantin.
Redacţia şi Administraţia: Str. Const. Mille 7—9—11, Telefon 359/99.
Imprimată la foto-rotogravură în atelierele „Adevărul" S. A.

Comandorul Eugen Botez, cunoscut în literatură sub pseudonimul Jean Bart, a murit Vineri 12 Mai, fiind înmormântat la 14 Mai, la Cimitirul Militar Bellu. In dr.: Comandorul Botez pe catafalc; Jos: Un instantaneu prins la înmormântarea lui Jean Bart: Amiralul Gavrilescu rostindu-și cuvântarea, în fața mormântului deschis.

Brigada de grăniceri din Capitală, — compusă din regimentele No. 1 „Regele Carol II" și No. 8, a fost la Mormântul Eroului Necunoscut din Parcul Carol, unde, comandantul ei, d. general Cornicioiu a depus o coroană.

Cu acest prilej, d. general Cornicioiu a ținut recruților o impresionantă cuvântare, explicând simbolul Eroului Necunoscut, după care întreaga brigadă a defilat prin fața mormântului.

In fotografia noastră, d. general Cornicioiu, vorbind recruților.

БУЛЕТIН

ГАЗЕТѪ АДМИНIСТРАТИВѪ

ПРОГРАМЪ

Din ȚARA

„Monitorul Oficial" a împlinit 100 ani. Cu această ocazie s'a organizat în noul palat al instituției, o festivitate, la care au participat Suveranul, membrii Monitorului și mulți invitați.

Fotografia noastră de sus, reprezintă primul număr al „Monitorului Oficial" (pe vremea aceea se numia „Buletin" — gazeta administrativă), iar cea din dreapta, pe d. ministru Madgearu, ținându-și cuvântarea.

(Foto-Berman-Realitatea)

REALITATEA ilustrată

ANUL VII. No. 33?
25 MAI 1933

SĂPTĂMÂNI ȘI ZILE CONSACRATE

SUNTEM MICI!! MULTE SUNT PRIMEJDIILE! FERIȚI-NE MAM...
AJUTAȚI FEDERAȚIA SOCIETĂȚILOR DE ASISTENȚ...

APA PENTRU FLOR...
LAPTE PENTRU S...

SUB INALTUL PATRONAJ AL M.S. REGELUI CAROL II

ZIUA CĂRȚII 1933 20 MAI

10 LEI

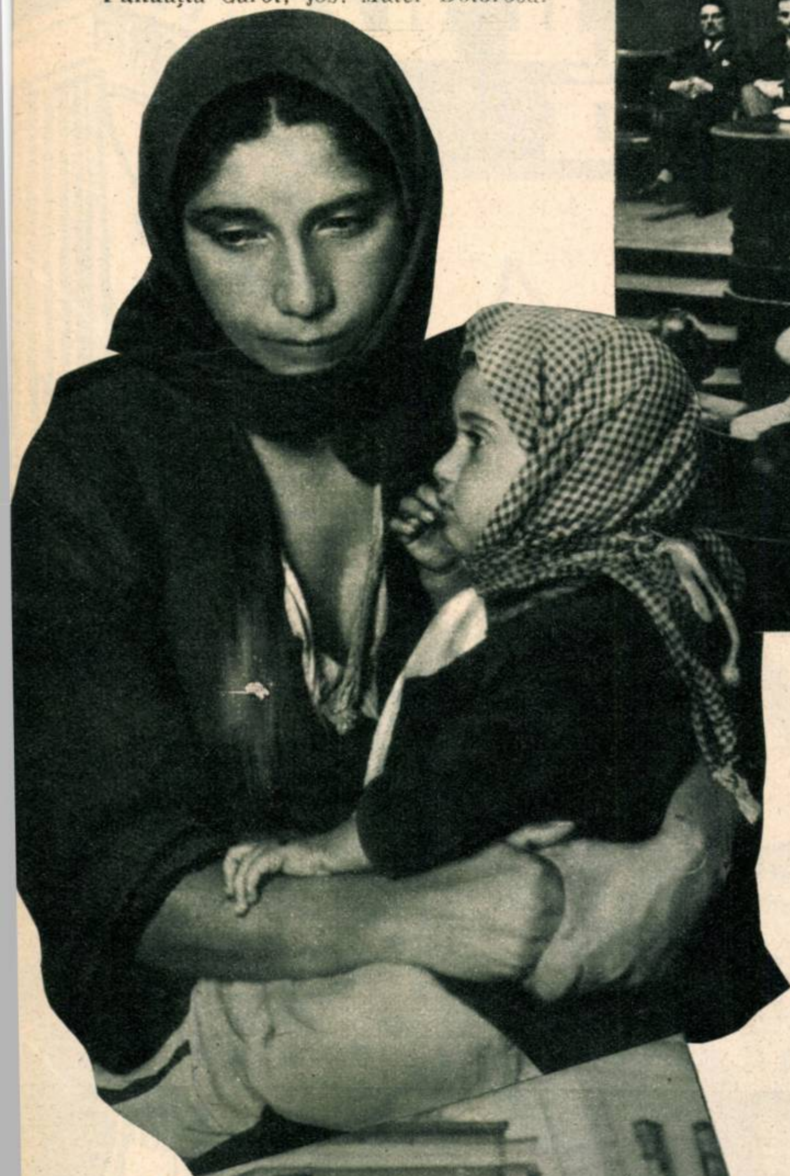
MAI 20 SAMBATA

VINERI

MARTI

DUMINICA

Dreapta: *„Conferința laptelui"* la *Fundația Carol;* jos: *Mater Dolorosa.*

GÂNDURI ÎNDRĂZNEȚE fiindcă sunt optimiste

ESTE în firea umană de a se grăbi cu atât mai mult cu cât e mai aproape de țintă: jockey-ul la curse își grăbește calul, când ajunge aproape de potou; copilul care învață să umble de îndată ce devine mai sigur pe pașii săi, încearcă să alerge; autorul care a muncit ani de zile la o operă, lucrând patru-cinci ceasuri pe zi, ultimele capitole le scrie fără să-și acorde nici un răgaz.

La fel omenirea se frământă astăzi și depune eforturi mari, pentrucă voește să progreseze cu pași mai repezi și oricât de repede înaintează, tot i se pare că progresul e prea domol.

Dacă avem răgaz să aruncăm o privire înapoi și să facem — la noi în țară — o comparație între ceeace era și ceeace este, ne vom

Sus: *Lăptăreasa;* dr[illegible] *tribuirea laptelui,* [illegible] *Dum*[illegible] *trecută, elevilor cari au* [illegible] *parte la demonstrația* [illegible] *Șosea*

In această pagină prezentăm câteva instantanee luate în „ziua copilului", organizată de societatea „Principele Mircea".

putea da seama de paşii gigantici pe cari i-am făcut şi vom constata cu surprindere cât de mare e deosebirea între mentalitatea noastră de azi şi cea de altădată.

Dacă n'ar fi să considerăm decât victoria definitivă a ideei democratice, care a eliminat pentru totdeauna diferenţa de clase: ascendenţa nu mai poate constitui pentru cineva un privilegiu. Egalitatea în faţa legilor, este un drept perfect câştigat, mai ales dela războl încoace.

Principile democratice care, orice s'ar spune, sunt principii de progres, s'au încetăţenit. Chiar cei cari se consideră profund conservatori, sunt în realitate democraţi, întrucât recunosc dreptul mulţimii. Tot asemenea cei de extremă dreaptă au principiile celor de stânga, atunci când admit ca temelie a statului pătura muncitorilor agricoli, după cum şi Hitler, care afuriseşte tot ce are legătură cu Karl Marx, aplică totuş sistemele socialiste ale aceluia.

Progresul principiilor sociale, care a făcut să apară ridicol de a se mai vorbi de deosebire de clasă, şi-a manifestat efectele şi în viaţa individuală. Fiecare considerându-se om, doreşte să trăiască mai bine, mai civilizat, mai omeneşte. Spre a preveni

Sus: *Elevele şcoalei „Cuibul cu barză", care au luat parte la demonstraţia de Duminică;* dr.: *O fărâmă de om;* st.: *Două pensionare ale Maternităţii Comunale, plimbându-şi copiii la Şosea;* jos: *Eleve ale unei şcoli primare din Capitală, bând lapte bătut pe terasa unui restaurant de pe Şoseaua Kisseleff;* st. jos: *Un grup de privitori la demonstraţia din Duminica trecută.*

această dorinţă au progresat ştiinţele, a progresat şi cultura. Singură nerăbdarea de a ne vedea la apogeu, e aceea care ne determină să nu vedem progresele realizate. Oricât ne plângem că nu se citeşte suficient, o statistică ne-ar arăta că se citeşte cu mult mai mult decât înainte de război. La noi în ţară, în special, s'a înfrumuseţat şi s'a civilizat Capitala, s'a înzecit numărul spectatorilor (fiindcă s'a triplat numărul teatrelor şi s'au înmulţit enorm numărul cinematografelor). Căile ferate şi-au întins reţeaua şi în lupta cu autobuzele, trenurile au devenit mai iuţi şi mai confortabile. S'au făcut şi se fac drumuri, s'au mărit şi s'au înmulţit staţiunile balneare şi climaterice, s'a intensificat electrificarea multor centre, avem o staţiune puternică de radio şi numeroşi auditori, iar automobilul a încetat de a fi privit ca un lux. Sunt mult mai numeroase şcoalele, de cum erau înainte de răsboi, s'au creat industrii şi magazine mari de desfacere.

Aceleaşi progrese se pot constata în orice ramură a activităţii omeneşti, atât în domeniul material, cât şi în cel moral. Şi în cadrul lui trebue să considerăm şi moda zilelor şi săptămânilor, consacrate unui scop util sau frumos.

Zilele şi săptămânile consacrate te îndeamnă să-ţi îndrepţi gândul către o chestiune la care poate până atunci te-ai gândit prea puţin, s'o cumpăneşti în minte, să te pătrunzi de însemnătatea ei şi să-ţi formezi astfel o pregătire într'o direcţiune nouă: un pas mai departe spre civilizaţie.

Avem deocamdată la noi „Ziua copilului şi a mamei", gând atât de sublim prin umanitarismul lui, „ziua cărţii", menită să dea un nou imbold gustului de citit; „săptămâna laptelui", al cărei sens este de fapt tot grija de copil.

In alte ţări şi nu ştim dece nu s'ar aplica şi la noi — există o săptămână a bunei voinţe, cu intenţia de a face timp de o săptămână educaţia spre bunătate, a sufletului omenesc.

Am preconiza înfiinţarea unei săptămâni a politeţii timp în care fiecare să se străduiască să fie cuviincios cu semenii; o săptămână a economiei, care să ne deprindă a fi cumpătaţi; o săptămână a florilor, care să ne îndemne a aprecia frumosul.

Peşteri nesfârşite, stalactite şi stalagmite uriaşe s'au creeat cu timpul, din stăruinţa neobosită a picăturii de ploaie.

Câţiva ani la rând, zilele şi săptămânile consacrate diferitelor gânduri bune, ne vor înălţa, ne vor face mai oameni.

n. c.

...manifestaţia organizată de soc. „Principele Mircea", strigându-şi buc... pe străzile Capitalei.

Săptămâna închinată copilului şi mamei

DUMINICA trecută au defilat pe străzile Capitalei şiruri nesfârşite de copii, mai mici şi mai mari. Au manifestat şi multe mame, cari îşi duceau copii în braţe.

Poeţii compară femeea cu o floare. Cammile Flammarion, celebrul astronom şi popularizator de ştiinţă, a comparat mama cu o plantă întreagă, fixată cu soliditate de sol, prin rădăcinile ei. După cum planta se înalţă spre albastrul cerului, purtând pe tulpina ei ramuri şi flori, tot astfel şi femeea — prin soliditatea valorii ei morale — poate ridica, împreună cu dânsa, pe copii şi pe soţul ei, spre lumină şi ideal.

După cum femeea este pârghia civilizaţiei, tot astfel copiii sănătoşi sunt o chezăşie pentru viitorul neamului.

Poate că omul ar trăi încă în caverne, dacă femeea prin ambiţiunea ei, prin dorinţa de a uşura viaţa copiilor ei, n'ar fi îndemnat pe bărbat să clădească un cămin mai confortabil, să facă drumuri, poduri, oraşe...

Dr.: *Serviciul religios;* jos: *In curtea Patriarhiei.*

Manifestaţia, organizată de societatea „*Principele Mircea*" pe străzile Capitalei, a fost binevenită, căci ea ne aduce aminte de rolul important, atât al mamei, cât şi al copilului, pentru viitorul neamului nostru.

In aparenţă manifestaţia a fost veselă: două muzici militare, toboşari, gornişti, copii de câte patru, cinci ani, cu chivăre comice pe cap, suflând cu putere în trâmbiţe de carton; cărucioare, cu flori la spiţele roatelor, încărcate cu covrigi şi pesmeţi, pregătite pentru „manifestanţii" cărora li s'ar fi făcut foame; coruri vesele, urale...

Organizatorii — evident — au voit să facă o propagandă demnă. De altfel şi copiii s'au înveselit pentru o oră, strigând din toată inima şi fără să ştie bine pentruce:

— *Hura! Huraaaa!!*

Dacă te uitai totuşi mai atent, vedeai tristeţea mamelor şi mizeria zugrăvită pe feţele nevinovate ale acestor îngeraşi, crescuţi în lipsă şi nevoi, pe cari se pare că cerul nu-i vede.

Chipurile acele gălbejite, firave, spuneau parcă:

— *Salvaţi neamul românesc!*

Nu uitaţi că până la vârsta de 5 ani, din doi copii moare unul!

Nu uitaţi că în România pier, în fiecare an, peste o sută de mii de copii!

ALEX. F. MIHAIL

Tragedia Mamei şi a Copilului în România

„Săptămâna Mamei şi a Copilului", *ce frumoasă invenţiune de filantropie şi de grijă pentru marile probleme sociale ale naţiei şi ale patriei! In ţara noastră se află cel puţin trei milioane de femei-mame martire, la soarta cărora înainte vreme nimeni nu se gândia, dar care astăzi au început să fie un obiect de preocupare a multora. Nu ştim precis ce se va face în această „săptămână a mamei", afară de conferinţe şi articole pentru mamele şi copiii din ţara noastră. Dar chiar dacă efectiv nu se va face mare lucru, e neîndoios că prin propaganda orală şi scrisă se va crea o atmosferă prielnică fondării unei serioase asistenţe a mamei şi copilului la noi în ţară.*

Problema aceasta e privitoare la însăşi viaţa fundamentală a naţiunei şi statului nostru.

In statele moderne, dar îndeosebi în statul nostru, femeea poate fi socotită încă sclavă. Ea este — şi în special ţăranca română, — sclava societăţii moderne.

Vorbim, bine înţeles, de femeea-mamă. Şi femeea-mamă este baza familiei, iar familia este fără îndoială pârghia tuturor progreselor biologice şi culturale ale naţiunii.

Un mare sociolog şi igienist (prof. A. Thiele) a pus în fruntea operelor sale cuvintele: „Acolo unde sufăr mamele—sufăr copiii".

E de ajuns însă să ne gândim la expresia cea mai tragică a suferinţii copiilor la noi — (pe fiecare an avem la noi o mortalitate de circa 126.074 copii) ca să ne putem închipui grozavele suferinţe ale mamelor din ţara românească. Din aceşti 126.000 copii un număr de vre-o 30.000 copii morţi sunt copiii mai mici de o săptămână, iar din fiecare mie de născuţi, mor în primul an al vieţii un număr de 208 copii.

Ca să se vadă grozăvia situaţiei e de ajuns să arătăm că la fiecare mie de născuţi mor în Anglia numai 83; în Belgia 115; în Cehoslovacia 146 şi în Ungaria 168.

ŞI LA NOI 208!

Acum, toţi acei care au oarecare cultură şi puţină imaginaţie să se transporte cu gândul în casele, în familiile unde au loc aceste grozave hecatombe de copii şi vor simţi întreg fiorul tragediei noastre sociale şi naţionale. Dar vor vedea în acelaş timp icoana tragediei vieţii mamei-române.

Noi inversăm spusele lui Thiele şi ne imaginăm suferinţele mamei după suferinţele copiilor.

Cine nu ştie că mai mult de 50 la sută din sătencele noastre muncesc şi duc viaţa nenorocită de sclave?! Lucrează alături cu bărbaţii la munca câmpului, toată vara iar în timpul iernei ele se ocupă cu industria casnică (pânză, sumane, iţari, etc.).

Aceasta n'ar fi nimic, dacă măcar în ultimele luni ale gravităţii ar fi lăsată să se odihnească. Dar nu! Ea e silită să muncească până'n ultimele momente ale gestaţiunii, la câmp şi în gospodărie. De multe ori durerile facerii o apucă pe câmp, în timpul muncii şi deseori naşte chiar pe câmp.

Şi ca tragedia să fie completă duceţi-vă cu închipuirea la tabloul dramei naşterii. In ce condiţiuni naşte femeea română: în întunerec, într' locuinţă insalubră, igrasioasă, de cele mai multe ori pe jos, pe o rogojină.

Ingheţată de frig, de spaimă, anemiată, nehrănită, epuizată, cu privirea dureroasă, îndreptată spre ceilalţi copilaşi ai ei ce stau în jur, şi care nu mai pot avea nici un ajutor din altă parte.

...Ori cât ţi-ar fi de împietrită inima, nu se poate să rămâi impasibil în faţa acestui martiraj.

Nimeni nu se gândeşte că mama română are şi ea dreptul *la ocrotire. Nici o lege de la noi n-o ocroteşte.*

...n vreţi ca asemenea mame să aibă copii sănătoşi?

Să nu se mire deci nimeni de grozavele noastre hecatombe de copiii.

* * *

Dar nici mama proletară din oraşele noastre nu este de invidiat.

Gândiţi-vă la profesoarele care în timpul facerii, când li se acordă concedii mici, sunt obligate să-şi pună suplinitoare, pe care tot ele sunt obligate să le plătească, din salariile lor de foame. Gândiţi-vă la femeile lucrătoare, care când devin mame, nu mai pot continua munca în fabrici, ateliere sau birouri şi atunci, tocmai când în loc de o fiinţă trebuesc hrănite două, tocmai atunci cad în cea mai neagră mizerie din lipsa unui salariu.

Şi tragedia aceasta a mamei şi copilului devine pe an ce merge mai intensă, mai crudă, pe măsură ce criza economică şi socială devine mai grea.

* * *

In această „Săptămâna mamei şi copilului" trebueşte accentuat în tot locul, în toate conferinţele şi adunările publice, principiul social modern că MATERNITATEA TREBUE PRIVITĂ CA O FUNCŢIUNE SOCIALĂ.

Nu trebuesc uitate niciodată principiile enunţate în această privinţă de elita medicală franceză:

„Orice franceză îndeplinind înalta funcţiune a maternităţii, va trebui să fie considerată, onorată şi retribuită după cum merită, ca să poată îndeplini această funcţiune în toată plenitudinea sa. Ea este prin acest fapt creditoarea Naţiunii".

Aceleaşi principii sfinte vor trebui să fie enunţate în această „Săptămână a Mamei şi a Copilului" şi de către toţi acei cari fac propagandă la noi, pentru ocrotirea mamei române.

Idealul nostru este ca aceste principii să fie trecute într'o formă oarecare, în viitoarea noastră Constituţie, *pactul fundamental al organizaţiei noastre de stat.*

DOCTORUL YGREC

Industria națională

LA începutul acestui ciclu de articole, am arătat că foarte mulți negustori bucureșteni și din întreaga țară, își intitulează mărfurile drept „străine", vânzându-le ca atare, cu prețuri considerabil urcate.

Mai arătam că industria noastră națională de mătăsuri, țesături, stofe și textile este atât de bine organizată, încât poate livra pieții noastre la prețuri extrem de convenabile toate stocurile de mărfuri de prima calitate pe care le necesită. Vom da aci câteva explicațiuni, în sprijinul afirmațiilor noastre: fabrica de mătăsuri „S. TREBITSCH & FIU" din București este atât de perfect utilată, încât firele de mătase brută, care sunt importate din străinătate, se transformă grație mașinilor ei, în cele mai fine mătăsuri, voile-uri și imprimeuri. Experții au dovedit că între mătăsurile străine, de fabricație germană, franceză sau italiană și producția firmei de mai sus, nu există nici o diferență, ba ceva mai mult, în unele articole, mărfurile noastre din țară sunt superioare calitativ.

In materie de stofe, avem la Timișoara puternica fabrică de specialitate, „INDUSTRIA LÂNEI, S. A." ale cărei produse sunt minunate, atât ca desen, culoare și țesătură. Stofele fabricate de „Industria Lânei" din Timișoara se vând în toată țara, și sunt exportate în țările vecine ca: Jugoslavia, Bulgaria, Ungaria, etc.

Mai avem apoi în țară „INDUSTRIA TEXTILĂ", care este renumită în toată Europa pentru excelentele sale produse de „milanaise". Cititoarele noastre au apreciat desigur calitățile excepționale ale produselor acestei fabrici.

Pentru ca toate aceste admirabile mărfuri să poată fi puse în mod direct la dispoziția publicului din întreaga țară, la prețuri absolut convenabile, aceste industrii au creeat societatea anonimă, „SERILANA" cu centrala în București, str. Lipscani 73 și cu sucursale în principalele orașe. In magazinele acestei societăți, clientela din toate clasele sociale își poate procura la prețuri excepțional de eftine, toate mărfurile — stofe, mătăsuri, voile-uri, imprimeuri, dessous-uri, etc. — fabricate în țară, din cele mai bune materiale și în cele mai moderne culori și desene.

In materie de modă pentru doamne și pentru domni, „SERILANA" stă în frunte și produsele pe care le desface în centrala din București, STR. LIPSCANI 73, și în toate sucursalele din țară, se bucură de cea mai frumoasă apreceire, din partea publicului cumpărător.

Mărfuri românești bune, la prețuri uimitor de eftine, iată deviza S. A. „SERILANA".

ALBERTINA RAY

O demonstrație fără precedent

De câteva zile vitrinele Palatului Eforiei de lângă Cinema Vox, sunt înțesate de publicul care este atras de curiozitatea unor demonstrațiuni științifice, care se fac cu produsul Mortin asupra insectelor vii.

Acest gen de demonstrații fără precedent la noi a dovedit un mare interes pentru public, care vede sub ochii lui cum preparatul Mortin ucide fulgerător gândacii mari și negri.

In felul acesta produsul Mortin a căpătat dela primele demonstrații făcute încrederea covârșitoare a publicului în puterea sa de distrugere asupra tuturor insectelor vătămătoare sănătății omului.

Mortinul devine astfel din primul moment păzitorul liniștii, sănătăței, higienei și curățeniei tuturor căminurilor.

Felicităm inițiatorii acestor interesante demonstrații prin care au adus un serviciu imens și real publicului care își va putea procura cu încredere acest produs, care prin eficacitatea lui dovedită îi va asigura higiena, liniștea și sănătatea familiei.

Interesându-ne asupra provenienței acestui extraordinar produs, am aflat că ar fi de origină japoneză și că reprezentanța generală pentru România o au Intreprinderile Caracaș, Isvor 9, București.

Am ținut a da aceste relațiuni prețioase în vederea marelui Public din provincie care ar dori să beneficieze cu o clipă mai înainte de binefăcătoarele efecte a produsului Mortin.